

บทที่ 3

ความเป็นมาและความสำคัญของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด

- 3.1 การตั้งชื่อของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.2 ความหมายของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.3 สาเหตุในการประทานสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.4 ความประเสริฐของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.5 ความสัมพันธ์ของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด กับสูเราะฮ์ก่อนและหลัง
- 3.6 ความสัมพันธ์ของอายะฮ์แต่ละอายะฮ์ในสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.7 หลักการใช้ภาษาในสูเราะฮ์อัลหุญร็อด ในแง่ต่าง ๆ
- 3.8 การเริ่มต้นและการจบของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.9 การกล่าวถึงจริยธรรมในสูเราะฮ์อัลหุญร็อด
- 3.10 เนื้อหาโดยรวมของสูเราะฮ์อัลหุญร็อด

3.1 การตั้งชื่อของสุเราะฮ์

ทุก ๆ สุเราะฮ์ในคัมภีร์อัลกุรอานนั้น จะมีชื่อกำกับ เพื่อบ่งบอกถึงความหมายหลาย ๆ อย่างด้วยกันที่เกี่ยวกับสุเราะฮ์นั้น ๆ อย่างเช่น บ่งบอกถึงเนื้อหาที่สำคัญที่อยู่ในสุเราะฮ์นั้น บ่งบอกถึงจุดเริ่มต้นของสุเราะฮ์ บ่งบอกถึงเหตุการณ์ที่สำคัญในโลกอิสลามในอดีต ฯลฯ และสุเราะฮ์ อัลหุญร็อตก็เป็นสุเราะฮ์ที่ไม่ได้อยู่นอกเหนือไปจากคำจำกัดความนี้เลย

ในการตั้งชื่อสุเราะฮ์ของอัลกุรอานมีนักวิชาการได้ให้ทัศนะเอาไว้หลายทัศนะด้วยกัน ส่วนหนึ่งจากทัศนะเหล่านั้นคือ

1. สุเราะฮ์อัลหุญร็อต ถูกประทานลงมาระหว่างเหตุการณ์สนธิสัญญาหุคัยบียะฮ์¹ กับสงครามตะบูก² และที่ถูกตั้งชื่อว่า สุเราะฮ์อัลหุญร็อต ก็สืบเนื่องมาจากอายะฮ์ที่ 4 ของสุเราะฮ์คืออายะฮ์ที่ว่า :

(4 :)

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช่สติปัญญา.”

(อัลหุญร็อต : 4)

เป็นความเห็นที่พ้องกันระหว่างบรรดานักปราชญ์ว่า ในบรรดาชื่อของสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในอัลกุรอานนั้นจะคล้องจองกัน (ทั้งชื่อและเนื้อหาของสุเราะฮ์นั้น ๆ) al-Suyuti³ กล่าวว่า เป็นที่ชัดเจนว่า ในบรรดาชื่อต่าง ๆ ของสุเราะฮ์ในอัลกุรอานนั้น ต้องมีความสอดคล้องกับบรรดาหะดีษของท่านเราะสูล ﷺ และอายะฮ์ต่าง ๆ ในสุเราะฮ์นั้น ๆ เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงการตั้งชื่อต่าง ๆ ของสุเราะฮ์ในอัลกุรอาน จะพบว่า ชื่อของสุเราะฮ์นั้น ๆ จะนำพาไปสู่เนื้อหาที่สำคัญ ๆ ของสุเราะฮ์หรือเนื้อหาที่แตกต่าง แหกแนวออกไปจากเนื้อหาต่าง ๆ ที่มีอยู่ .

¹ สนธิสัญญาหุคัยบียะฮ์ เกิดขึ้นเมื่อเดือนชุลเกียะอะฮ์ ปลายปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 6 ระหว่างอิสลามกับพวกกุเรซมกักะฮ์

² สงครามตะบูก เกิดขึ้นในเดือนรอฎิบปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 7 ซึ่งเป็นช่วงฤดูร้อนพอดี เป็นสงครามที่มีความยากลำบากมาก เนื่องจากความร้อนที่ค่อนข้างรุนแรง จนกระทั่งมีนาฟิกบางส่วนถึงกับประกาศไม่ขอเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้อีกด้วย โดยการยกเหตุผลต่าง ๆ มาแก้ตัว แต่สงครามครั้งนี้ก็เป็นการพิสูจน์ถึงขีดความสามารถในการศรัทธาของบรรดาเศาะหาบะฮ์อีกด้วย สงครามครั้งนี้มุสลิมมีจำนวนประมาณ เกือบ 3 หมื่นคน

³ อัลฮุญร็อตมีชื่อเต็มว่า อะนู อัลฟิฏ ญะลาอุดดีน อับดุลรอหมาน อะนูบักร์ อัลฮุญร็อต อัจชาฟีอีย์ เป็นนักปราชญ์เชี่ยวชาญในสาขาอรรถาธิบายอัลกุรอาน ท่านเสียชีวิตเมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 911 .

2. สุเราะฮ์อัลหุญร็อต ที่ถูกตั้งชื่อว่า อัลหุญร็อต ก็เพราะผลสืบเนื่องมาจากอายะฮ์ที่ 4 และ 5 ของสุเราะฮ์ดังกล่าวที่พระองค์ ﷺ ตรัสว่า :

(4)

(5)

(5 - 4 :

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช่สติปัญญา¹ (4) และหากว่าพวกเขาอดทนไว้ จนกว่าเจ้าจะออกมาหาพวกเขาแล้ว แน่แน่นอนมันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเขา² และอัลลอฮ์ ﷻ เป็นผู้ทรงอภิไทย ผู้ทรงเมตตาเสมอ”.

(อัลหุญร็อต : 4-5)

อายะฮ์ดังกล่าวเปรียบเสมือนสาระสำคัญที่สุดที่มีอยู่ในสุเราะฮ์นี้นั่นคือ การมีมารยาทที่ดีงามต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์สุล ﷺ เพราะสถานะของท่านเราะฮ์สุล ﷺ เป็นสถานะที่สูงส่งกว่าทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ สถานะของมนุษย์บนโลกนี้ สิทธิของท่านนั้นต้องมาก่อนสิทธิอื่น ๆ ทั้งหมด และนี่แหละจึงเป็นหลักฐาน หลักยึดมั่นแห่งการศรัทธาอย่างแท้จริง และเพื่อเป็นข้อเตือนใจ หรือข้อคิดแก่ประชาชาติ ดังนั้น หากใครก็ตามที่แสดงออกถึงความบกพร่องในหลักคำสอนดังกล่าว ทำเป็นไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ใส่ใจ ไม่ยอติ ในอายะฮ์ดังกล่าว เขาก็จะเป็นคนที่ออกห่างจากความสมบูรณ์แห่งการเป็นมนุษย์ที่มีสติปัญญา.

การที่สุเราะฮ์นี้มีชื่อว่า อัลหุญร็อต เนื่องจากว่าในบริเวณใกล้มัสยิดอันนะบะวีในขณะนั้นถูกสร้างเป็นห้องหับสำหรับบรรดาอุมมุลมุอิมีนีน (มารดาแห่งศรัทธาชน) บรรดาภริยาของท่านนบี ﷺ ได้ใช้เป็นที่พำนักอาศัย Ahmad Mustafa al-Maraghiy ได้กล่าวว่า “ห้องหับต่าง ๆ เหล่านี้มีทั้งหมด 9 ห้องด้วยกัน หลังคามุงด้วยทางอินทผาลัม มุงไว้เตี้ย ๆ ไม่สูงนัก สามารถที่จะเอื้อมมือจับได้ ต่อมาห้องหับเหล่านี้ al-Walid bin Abd al-Malik³ ได้ให้ผนวกเข้าไว้ในบริเวณมัสยิด

¹ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงกล่าวประณามอาหรับชาวชนบทที่ไม่มีมารยาทในการเรียกท่านเราะฮ์สุลอัลลอฮ์ ﷺ ทางเบื้องหลังห้องหับ ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาภริยาของท่านนบี

² อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า กล่าวกันว่า ผู้ที่ตะ โคนเรียกท่านนบี คือ อุษัยนะฮ์ อิบนู หุคัยฮ์ และอัลอักรอฮ์ อิบนู ฮามิส ซึ่งเป็นตัวแทนจากกะบะนีละมีม จำนวน 70 คน ได้เข้ามาหาท่านเราะฮ์สุล ﷺ ในเวลาบ่าย ขณะที่ท่านนอนพักผ่อนอยู่

³ อัลวะลีด เป็น อับดุลมะลิกมีชื่อเต็มว่า อัลวะลีด เป็นอับดุลมะลิก เป็นมรวาน เป็นอัลหะกัม เป็นผู้ปกครองที่มีชื่อเสียงในราชวงศ์อุมะวี ในสมัยการปกครองของท่านได้เปิดเมืองต่าง ๆ มากมาย อย่างเช่นเมืองอินดะลุสและเมืองอื่น ๆ ท่านถูกแต่งตั้งเป็น

ของท่านเราะสูล ﷺ ซึ่งประชาชนต่างพากันรำไรรำด้วยความเสียดายและอาลัย” (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ , 2542 : 1345)

สะอิด เป็นอัลมุศัยยิบ (Sa‘id bin al-Musayyib)¹ กล่าวขึ้นในวันนั้นว่า “ฉันปรารถนาที่จะให้พวกเขาปล่อยมันไว้ตามสภาพเดิม เพื่อผู้คนชาวเมืองอัลมะดีนะฮ์ เมื่อได้เติบโตขึ้นมา ตลอดจนผู้คนที่เดินทางมาจากต่างแดนจะได้พบเห็นว่าท่านเราะสูล ﷺ ได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร จะทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นมีการสมถะ มกน้อย ไม่โอ้อวดกัน และไม่ประกวด ประชันกันในการใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย” (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ , 2542 : 1345)

ที่จริงแล้วชาวอาหรับนั้นได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการตั้งชื่อต่าง ๆ ของสุเราะฮ์ ส่วนหนึ่งจากสาเหตุของการตั้งชื่อนั้นก็คือ มาจากการนำเอาเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน หรือไม่ก็เป็นเหตุการณ์ที่สร้างความทรงจำให้กับผู้คนได้โดยมิรู้ลืม หรือไม่ก็เป็นการบ่งบอกถึงคุณลักษณะที่เด่นเป็นพิเศษเป็นการเฉพาะ หรือไม่ก็บ่งบอกถึงข้อพิพาทที่รุนแรง หรือไม่ก็บ่งบอกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสุเราะฮ์นั้นอย่างมากมาย หรือไม่ก็บ่งบอกถึงประโยคที่สำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในสุเราะฮ์นั้น ๆ หรือไม่ก็บ่งบอกถึงเรื่องเล่าที่ยืดยาวเกี่ยวกับประวัติต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ และเป็นที่ยังจำของชนหมู่มาก ด้วยสิ่งดังกล่าวเหล่านี้แหละส่วนมากจึงเป็นที่มาของการตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่.

ความหมายของห้องต่าง ๆ ในที่นี้หมายถึงห้องของบรรดาภรรยาของท่านเราะสูล ﷺ และนี่คือที่มาของการตั้งชื่อสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในอัลกุรอาน โดยการมองถึงเนื้อหาโดยรวม (ที่สมบูรณ์) ในสุเราะฮ์ต่าง ๆ เหล่านี้ นั่น การตั้งชื่อของสุเราะฮ์ไม่ว่าด้วยชื่อ หรือด้วยอักษรบางอักษร ก็ดำเนินไปในรูปแบบที่ต่างกัน เช่น จากประวัติเรื่องเล่าต่าง ๆ ที่เป็นหัวข้ออย่างชัดเจนในเนื้อหาของสุเราะฮ์ หรือตั้งชื่อขึ้นมาด้วยการบ่งบอกถึงเนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์นั้น ๆ อย่างเช่นสุเราะฮ์อัลกาศ และนั่นก็เป็นการบ่งบอกถึงความละเอียดละไม ของการตั้งชื่อสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในอัลกุรอาน และบางครั้งก็ตั้งขึ้นมาด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ หรือชื่อของสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อหาโดยรวมของความเป็นไปในสุเราะฮ์นั้น ๆ

เกาะลีฟะฮ์ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 86 หลังจากที่ยาคอบของท่านได้เสียชีวิต ท่านเกิดเมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 50 และเสียชีวิตในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 96.

¹ สะอิด เป็น อัลมุศัยยิบมีชื่อเต็มว่า อะบุมุฮัมมัด สะอิด เป็นอัลมุศัยยิบ เป็นหัชญ เบ็ญอะบิวะฮับ อัลมัคซูมีย์ อัลกุเราะซี เป็นผู้ที่มิชื่อเสียงเป็นอันมากในหมู่ดาบิอิน เป็นปราชญ์ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชา ฟิสิกส์และหะดีษ ท่านยังเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาฟิสิกส์ของบรรดาผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่านที่มะดีนะฮ์ในยุคนั้นอีกด้วย อาชีพของท่านคือ พ่อค้าขายน้ำมันพืช และเป็นผู้ที่ท่องจำถึงคำพิพากษาของท่านอุมร์ เป็นอัลลัฮ์อูบเกือบทั้งหมด จนได้ฉายาว่า ผู้รายงานของท่านอุมร์ ท่านเกิดเมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 13 เสียชีวิตในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 94

ชื่อของสุเราะฮ์ในอัลกุรอานทุกสุเราะฮ์ เป็นเสมือนกับคำตอบให้กับเนื้อหาในสุเราะฮ์นั้นว่า พูดถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับอะไร เป็นดั่งคำจำกัดความที่ให้ความหมายอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งในแง่ของวาทีลศิป์ หลักคำสอน ต่อผู้ที่ศรัทธาในพระองค์ และยังไปกว่านั้นยังเป็นการท้าทายผู้ที่ปฏิเสธต่อพระองค์ในขีดความสามารถของพวกเขา ถึงแม้พวกเขาจะมีความเก่งเชี่ยวชาญในภาษาอาหรับมากขนาดไหน ก็ไม่สามารถที่จะเลียนแบบวิธีการในการตั้งชื่อสุเราะฮ์ในอัลกุรอานของพระองค์ได้ ชื่อของสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในอัลกุรอานยังมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นต่อเนื้อหาที่เป็นบทเรียนขัดเกลาจิตใจให้สะอาดจากสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย และรู้ถึงแผนและกลลวงของชัยฏอนมารร้ายในการหลอกล่อผู้ศรัทธาให้หันห่างจากหลักคำสอนของพระองค์ ﷺ ชื่อของสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในคัมภีร์อัลกุรอานจึงไม่ได้มีค่าเพียงแค่ชื่อเท่านั้น แต่ครอบคลุมไปด้วยเนื้อหาสาระมากมายที่ควรค่าแก่การศึกษา และค้นคว้าต่อไป .

3.2 ความหมายของสุเราะฮ์อัลหุญร็อต

การให้ความหมายของคำว่าอัลหุญร็อตนั้น มีทัศนะของนักวิชาการมากมายได้กล่าวเอาไว้ แต่ที่จะหยิบยกมากล่าวในที่นี้มี 3 ทัศนะด้วยกัน คือ

1. อัญญาอะบะรียฺ (al-Tabariy)¹ (1987 : 11/77) ได้อธิบายความหมายของคำว่าอัลหุญร็อต โดยมาจากคำเดิมคือคำว่า อัลหุญเราะฮ์ () ซึ่งหมายถึง ส่วนหนึ่งของแผ่นดินที่คน ๆ หนึ่งครอบครอง โดยที่ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามายุ่งเกี่ยวในแผ่นดินดังกล่าว หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือ เขตครอบครองที่ห้ามใครรุกล้ำเข้ามา และคำ ๆ นี้ (ในสุเราะฮ์) ถูกใช้ในรูปของพหูพจน์ ก็เนื่องจากว่า ภริยาของท่านเราะฮ์ฎุ ﷺ ในขณะนั้นมีด้วยกันหลายคน (ห้องจึงมีหลายห้อง) และภริยาของท่านเราะฮ์ฎุ ﷺ ทุกคนต่างก็มีห้องเป็นของตนเอง .

2. อัลกุรฎูบียฺ (Qurṭubiy)² (1996 : 15/310) ได้อธิบายความหมายของคำว่าอัลหุญร็อต โดยกล่าวว่า คำว่า อัลหุญเราะฮ์ () ตามความหมายเดิม หมายถึง แผ่นดินส่วนหนึ่ง

¹ อัญญาอะบะรียฺ มีชื่อจริงว่า มุฮัมมัด เป็นนุญะรียฺ เป็นคอลิด อัญญาอะบะรียฺ เป็นนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในหลายสาขาวิชาด้วยกัน อย่างเช่น ตัฟสีร์ (อรรถาธิบายอัลกุรอาน) อัลหะดีษ (วจนะท่านเราะฮ์ฎุ) ฟิเกฮ์ (ศาสนบัญญัติ) และตารีค (ศาสนประวัติ) ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้คนอีกมากมายที่สังกัดในแนวคิดของท่าน ท่านยังเป็นที่เชื่อถือของนักวิชาการโดยทั่วไป ท่านเกิดเมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 224 ที่อุบรอสตาน ในกรุงแบกแดด และได้เสียชีวิตในวันเสาร์ ศพของท่านถูกฝังในวันรุ่งขึ้น (คือวันอาทิตย์) ที่บ้านเกิดของท่าน ในวันที่ 16 เดือนเซาวาล ปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 310

² อัลกุรฎูบียฺ มีชื่อจริงว่า อะบูอับดุลเลาะฮ์ มุฮัมมัด เป็นอะหฺมัด เป็นอะบิบักร์ ฟูเราะฮ์อัลฮุคอร อัลกุรฎูบียฺ เป็นนักวิชาการที่ซื่อมั่นอยู่บนหลักคำสอนของพระองค์อย่างเคร่งครัด หนังสือตัฟสีร์ของท่านเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากจากบรรดาหนังสือ

หรือสถานที่หนึ่งทีล้อมรอบด้วยกำแพง เพื่อต้องการรักษาแผ่นดินส่วนนี้เอาไว้ หรืออีกความหมายหนึ่งของคำว่า อัลหุญเราะฮฺ () ก็คือ การห้าม หมายถึง ห้ามจากทุกสิ่งที่จะไปยังสิ่ง ๆ นั้น .

3. อบีอัลสุอูด (Abi al-Su'ud)¹ (n.d. : 7/117-118) ได้อธิบายความหมายของคำว่าอัลหุญเราะฮฺ โดยกล่าวว่า คำเอกพจน์ของคำว่า อัลหุญเราะฮฺ () คือคำว่าอัลหุญเราะฮฺ () ดังที่นักวิชาการตัฟซีร์ส่วนมากได้กล่าวไว้ การที่พวกเขา (บะนีตะมีม) เรียกท่านเราะฮฺสูล ﷺ อยู่หลังห้องต่าง ๆ ของท่านเราะฮฺสูล ﷺ นั้น เพราะว่าพวกเขาต่างก็ไม่รู้ว่า ห้องไหนเป็นห้องที่ท่านเราะฮฺสูล ﷺ อาศัยอยู่ (ในเวลานั้น) และคำว่า อัลหุญเราะฮฺ () กับคำว่า อัลหุญเราะฮฺ () มาจากเอกพจน์คำเดียวกัน คือคำว่า หุญเราะฮฺ () ซึ่งแปลว่า แผ่นดินส่วนหนึ่งที่มีขอบเขตจำกัด ถูกปิดล้อมด้วยกำแพง หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือคอกที่ใช้ในการกักขังอูฐ แต่ความหมายที่ต้องการในที่นี้คือ ห้องต่าง ๆ ของเหล่าบรรดาภรรยาของท่านเราะฮฺสูล ﷺ มารดาแห่งศรัทธาชน (อุมมะฮฺฮฺตุลมุอฺมินีน) ที่มีคนจำนวนหนึ่งมาเรียกหลังห้องหับของพวกท่าน หรืออาจจะหมายถึง พวกเขาเรียกท่านเราะฮฺสูล ﷺ จากหลังห้องเหล่าบรรดาภรรยาของท่านเราะฮฺสูล ﷺ ทีละห้อง ๆ จนครบหมดทุกห้อง เพื่อให้ท่านเราะฮฺสูล ﷺ ออกมาพบกับพวกเขา หรืออาจจะหมายถึง พวกเขาแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ แยกไปตามบ้านภรรยาของท่านเราะฮฺสูล ﷺ แล้วก็ไปเรียกท่านเราะฮฺสูล ﷺ จากหลังบ้านภรรยาของท่านเราะฮฺสูล ﷺ พร้อม ๆ กัน .

ห้องต่าง ๆ นั้นมีทั้งหมด 9 ห้องด้วยกัน โดยมีทางอินทผลัมเป็นฝากั้นระหว่างห้องแต่ละห้อง และที่ประตูนั้นก็มีย่านสีดากันอยู่ ความกว้างจากประตูห้องไปยังประตูของบ้านประมาณ 7 ศอก และความกว้างภายในบ้านประมาณ 10 ศอก ซึ่งก็หมายถึง พื้นที่ทั้งหมดของบ้านรวมกันเท่ากับ 17 ศอกด้วยกัน (al-Suyuti, 1990 : 7/91)

อัลหะสัน อัลบะเศาะรีย (al-Hasan al-Basri)² กล่าวว่า ฉันได้เข้าไปยังบ้านภรรยาของท่านเราะฮฺสูล ﷺ ในสมัยการปกครองของเคาะลีฟะฮฺอุมัยมาน บินอัฟฟาน³ ฉันสามารถที่จะเอื้อม

ตัฟซีร์ด้วยกัน มีนักวิชาการมากมายได้นำเอาหนังสือของท่านใช้เป็นหลักในการอธิบายอัลกุรอาน ท่านได้เสียชีวิตในเดือนเชาวาล ปีอิจเราะฮฺที่ 671

¹ ออบีสุอูดมีชื่อเต็มว่า ออบี อัลสุอูด มุฮัมมัด เป็นมุฮัมมัด อัลอะมาดี เป็นปราชญ์ร่วมสมัยของโลกอิสลามคนหนึ่ง เป็นผู้พิพากษาเสียชีวิตในปีอิจเราะฮฺศักราชที่ 951

² หะสัน อัลบะเศาะรียมีชื่อจริงว่า อะบูสะอิด อัลหะสัน เป็นออบีอัลหะสัน ฆะซาร์ อัลบะเศาะรีย บิดาของท่านมาจากตระกูลสะบีเยจจากประเทศอิรัก มารดาของท่านชื่อนางคัยเราะฮฺ ท่านอยู่ในชุดแรก ๆ ของตาบิอิน เป็นผู้ที่มีความรอบน้อมถ่อมตน มีความเชี่ยวชาญในหลายสาขาวิชาด้วยกัน ท่านมักใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับการอิบาดะฮฺ (เคารพภักดี) ต่ออัลลอฮฺ ท่านได้เสียชีวิตในปีอิจเราะฮฺศักราชที่ 110 ท่านมีอายุประมาณ 77 ปี

³ ท่านอุมัยมาน เป็นอัฟฟาน เป็นออบีอัลอาศ อัลกุรซีย อัลอุมะวีย ท่านเกิดหลังปีฮิจเราะฮฺ 6 ปี เป็นหนึ่งจากกลุ่มชนรุ่นแรก ๆ ที่เข้ารับอิสลาม และเป็นคนแรกที่เข้ารับอิสลามด้วยการชักนำของท่านอะบูบักร อัศศิดดีก ท่านเป็นเคาะลีฟะฮฺคนที่ 3 ในอิสลาม และถูกลอบสังหาร เสียชีวิตในปีอิจเราะฮฺที่ 35

มือไปจับหลังคา เพดานบ้าน (ภริยาของท่านเราะซูล ﷺ) ได้ด้วยมือของตนเอง (al-Suyuti, 1990 : 7/91)

การที่ท่านเราะซูล ﷺ ตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลหุญรูดที่กล่าวว่า เป็นห้องหับต่าง ๆ โดยไม่ได้บอกว่าเป็นบ้าน เพราะบ้านนั้นย่อมมีเพียงแค่หลังเดียว (ส่วนห้องนั้นคือ องค์กรประกอบหนึ่งของบ้าน) แล้วแยกออกเป็นห้อง ๆ ซึ่งมีด้วยกันทั้งหมด 9 ห้อง อย่างไรก็ตาม คำว่า อัลหุญรูด () ตามความหมายเดิม หมายถึง การหวงห้าม และทุก ๆ สิ่งที่หวงห้าม หรือสิ่งที่เราไม่สามารถก้าวไปถึงมันได้ ซึ่งนั่นก็คือ สิ่งที่ถูกห้ามหรือถูกกีดกันเอาไว้

คำว่า () อ่านว่า ะรอรุ แปลว่า ด้านหลัง หมายถึง หลังห้องหับต่าง ๆ ส่วนหนึ่งจากนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์ให้ทัศนะว่า คำว่า ด้านหลังหมายถึง สิ่งตรงกันข้าม บางครั้งก็ใช้กับสิ่งที่อยู่ด้านหน้า หรือบางครั้งก็ใช้กับสิ่งที่อยู่ด้านหลังจริง ๆ และยังมีอีกส่วนหนึ่งจากนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์กล่าวว่า คำว่า ด้านหลังนั้นหมายถึง สิ่งที่มีของกีดกัน หรือกีดขวางอยู่ระหว่างกลาง ดังนั้นทุกสิ่งที่มีของกีดขวางนั้นก็คือสิ่งที่อยู่ด้านหลัง ไม่ว่าจะอยู่ในส่วนของด้านหลังหรือด้านหน้าก็ตาม ในเมื่อเราไม่สามารถมองเห็นมันได้

ดังนั้น คำว่าด้านหลังในส่วนของห้องต่าง ๆ ก็หมายถึง สิ่งที่อยู่ข้างนอกห้องและการเรียกหลังห้องหับต่าง ๆ นั่นก็คือ ผู้ที่เรียกนั้นอยู่นอกห้อง ในขณะที่ผู้ถูกเรียกนั้นอยู่ในห้อง อย่างเช่น ท่านพูดอยู่กับเขาหลังประตู หรือกล่าวว่า ฉันเรียกท่านอยู่หลังห้อง หรือหลังประตู ทั้งสองประโยคนี้มีความหมายเหมือนกัน

จากความหมายของสุเราะฮ์อัลหุญรูดก็คือ บรรดาห้องหับต่าง ที่ภรรยาของท่านเราะซูล ﷺ อาศัยอยู่ ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 9 ห้องด้วยกัน เพราะภรรยาของท่านเราะซูล ﷺ ในขณะนั้นมีอยู่ด้วยกัน 9 คน แต่ละคนก็มีห้องเป็นของตนเอง อาณาบริเวณของห้องต่าง ๆ ก็อยู่ติดกับมัสยิดของท่านนบี ﷺ และในอาณาเขตบริเวณเหล่านี้ก็เป็นที่ไม่เหมาะแก่การรुकูล้ำเข้าไปโดยพลการ เพราะเป็นเขตอาศัยของท่านเราะซูล ﷺ และบรรดาภรรยาของท่าน ท่านก็ย่อมมีเวลาที่เป็นส่วนตัวของท่าน อย่างเวลาพักผ่อนหรือเวลาที่ท่านอยู่กับครอบครัวของท่าน ดังนั้น การรบกวนท่านในช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัวของท่าน จึงเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง อย่างการกระทำของชาวอาหรับชนบทที่มาหาท่านแล้วรुकูล้ำเข้าไปในเขตบริเวณบ้านของท่าน โดยที่ไม่ได้รับอนุญาต ยิ่งไปกว่านั้นยังเรียกท่านด้วยชื่อที่ไม่เหมาะสมอีกต่างหาก เพื่อเป็นการตักเตือน สั่งสอนให้พวกเขา (อาหรับชนบท) ได้รู้ถึงมารยาทที่ดี ที่ควรปฏิบัติต่อท่านเราะซูล ﷺ เป็นอย่างไร พระองค์ก็ทรงประทานอายะฮ์นี้ลงมา .

3.3 สาเหตุในการประทานอายะฮ์ที่ใช้ในการตั้งชื่อสูเราะฮ์อัลหุญร็อต

3.3.1 ความหมายของสาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอาน

บรรดานักวิชาการต่างก็ให้ความสำคัญถึงสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน และอธิบายถึงความสำคัญของมันในการอธิบายอัลกุรอาน อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมา จากอัลลอฮ์เพื่อเป็นทางนำให้กับมนุษยชาติสู่แนวทางอันเที่ยงตรง และเพื่อเป็นพื้นฐานในการ ดำรงชีวิตอยู่บนการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และต่อคัมภีร์ของพระองค์ นอกจากนี้ก็เพื่อระบุความ เกี่ยวโยงสัมพันธ์ของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใน สังคม ซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจนในอายะฮ์นั้น ๆ (Muhammad ‘Umar , 1991 : 143)

ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานนั้น ถูกประทานลงมาเนื่องจากมีส่วนสัมพันธ์ด้วยสาเหตุ ต่าง ๆ ที่เป็นการเฉพาะ จากส่วนที่กล่าวมานี้ ความหมายของสาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอานจึงมี ความหมายว่า “อายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมานั้นส่วนมากแล้วย่อมมีผลมาจาก สาเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของท่าน หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับท่าน เช่น เกิดขึ้นในรูป ของคำถามต่าง ๆ (Muhammad ‘Umar , 1991 : 143)

จากเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของท่าน หรือคำถามต่าง ๆ ที่มาเผชิญกับท่าน อายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานจึงถูกประทานลงมา เพื่ออธิบายในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน หรือเป็นคำตอบให้กับคำถามต่าง ๆ ที่ท่านถูกถาม (Muhammad ‘Umar , 1991 : 143)

จากส่วนนี้ บางครั้งการประทานอัลกุรอานก็เป็นเหตุจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุค สมัยของท่านในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ อย่างเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างชนเผ่าเอาสุ และคอซรอญ ด้วยเล่ห์เหลี่ยม หรือกลวงของศัตรูอัลลอฮ์นั้นคือยะฮูดีย์ จนทำให้ทั้งสองเผ่าถึงขั้น ประกาศสงครามซึ่งกันและกัน และอายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานก็ถูกประทานลงมา (เพื่อตักเตือน พวกเขา) ในสูเราะฮ์อาลิอิมรอน เริ่มจากอายะฮ์ที่พระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

(100)

(101)

(102)

(103)

(103 -100 :)

ความว่า “โธผู้ศรัทธาทั้งหลาย หากพวกเจ้าเชื่อฟังกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด¹ ในหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์แล้ว² พวกเขาก็จะให้พวกเจ้ากลับเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอีก หลังจากที่พวกเจ้าศรัทธาแล้ว (100) และอย่างไรเล่าที่พวกเจ้าจะปฏิเสธศรัทธากัน ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้านั้น มีบรรดาโองการของอัลลอฮ์ ﷻ ถูกอ่านแก่พวกเจ้าอยู่ และยังมีเราะสูลของพระองค์อยู่ในหมู่พวกเจ้าด้วย และผู้ใดยึดมั่นต่ออัลลอฮ์ ﷻ แน่แน่นอน เขาก็ได้รับคำแนะนำไปสู่ทางอันเที่ยงตรง (101) โธผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงเถิดและพวกเจ้าจงอย่าตาย³ เป็นอันขาด นอกจากในฐานะที่พวกเจ้าเป็นผู้มอบน้อมเท่านั้น⁴ (102) และพวกเจ้าจงยึดสายเชือก⁵ ของอัลลอฮ์ ﷻ โดยพร้อมกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยกกัน⁶ และจงรำลึกถึงความเมตตาของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกัน⁷ แล้วพระองค์ได้ทรงให้สนิทสนมกันระหว่างหัวใจของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นพี่น้องกันด้วยความเมตตาของพระองค์ และพวกเจ้าเคยปรากฏอยู่บนปากหลุมแห่งไฟนรก⁸ แล้วพระองค์ก็ทรงช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากปากหลุมแห่งนรกนั้น ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮ์ ﷻ จะทรงแจกแจงแก่พวกเจ้าซึ่ง

¹ คือ ได้มีวิวกลุ่มหนึ่งผ่านเห็นพวกเอาสุและพวกคอซรอญุริกใคร่สนิทสนมกัน หลังจากที่พวกเขารับนับถืออิสลาม โดยที่เมื่อก่อนนั้นพวกเขาเป็นศัตรูกัน และรบพุ่งกันมาเป็นเวลานานกว่า 100 ปี ก็ให้รู้สึกอิจฉา จึงได้อ่านบันทึกเหตุการณ์ทั้งสองฝ่ายในอดีตระหว่างพวกเขาให้ฟัง เพื่อก่อให้เกิดการสู้รบกันอีก ในกรณีนี้ทำให้พวกเขาทั้งสองฝ่ายต่างมุ่งที่จะสู้รบกันขึ้นอีก แต่แล้วท่านบีได้มาระงับไว้ นั่นแล้วอาเยฮ์นี้ก็ถูกประทานลงมา

² หมายถึง พวกยิวแห่งมะดีนะฮ์

³ คือ ให้เรามีชีวิตอยู่ในวิถีทางของอัลลอฮ์ ﷻ อยู่เสมอ เพื่อว่าเมื่อได้ตายลง จะได้ตายในฐานะผู้มอบน้อมต่ออัลลอฮ์ ﷻ ถ้ามีเช่นนั้นแล้วก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าเราจะตายในฐานะใด

⁴ คือ เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในฐานะเป็นผู้จงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ

⁵ หมายถึง ศาสนาของอัลลอฮ์ ﷻ

⁶ หมายถึง แยกแยกกันในการยึดถือสายเชือก (ศาสนา) ของอัลลอฮ์ ﷻ โดยที่กลุ่มหนึ่งยึดถือโดยเคร่งครัด อีกหลายกลุ่มยึดถือบ้างไม่ยึดถือบ้าง เป็นต้น

⁷ หมายถึง พวกเอาสุและคอซรอญุแห่งนครมะดีนะฮ์

⁸ คือ การที่พวกเจ้าเคยใช้ชีวิตตามความใคร่ของตน และให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮ์ ﷻ ตลอดจนการสู้รบกันนั้น ประหนึ่งว่าพวกเจ้ากำลังอยู่บนปากหลุมแห่งนรกซึ่งใกล้จะตกอยู่แล้ว

บรรดาโองการของพระองค์เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับแนวทางอันถูกต้อง
(103) ” .

(อาลิอิมรอน 100-103)

หลังจากนั้นพวกเขา (ทั้งสองเผ่า) ก็เป็นกลุ่มชนที่อ่อนน้อม ถ่อมตน จากที่เคย
คือคิง ทะเลาะเบาะแว้ง แยกออกเป็นชั้นเล็ก ชั้นน้อย กลายเป็นกลุ่มชนที่มีความตั้งใจจริงที่จะรัก
กัน มีความเป็นหนึ่งเดียว และร่วมมือกัน (Muhammad ‘Umar , 1991 : 144)

ยังมีเหตุการณ์อื่น ๆ อีกที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของท่านเราะสูล ﷺ เพื่อเป็นการอธิบาย
ถึงความสำคัญของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์กุรอาน อย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากความ
ผิดพลาดอันน่ารังเกียจ ที่เกิดขึ้นครั้งแล้ว ครั้งเล่าต่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ อย่างการดื่มสิ่งมีนเมาซึ่ง
เป็นที่มาแห่งความเสื่อมเสียของมนุษย์ ก่อนการละหมาดของพวกเขา (เศาะหาบะฮ์) ในขณะที่อยู่
ในช่วงของการฝึกฝน (เรียนรู้บทบัญญัติของอัลลอฮ์ ﷻ ใหม่ ๆ) จากนั้นพวกเขาก็อ่านสูเราะฮ์ (ใน
ละหมาด) หลังจากอ่านสูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์ โดยอ่าน (ในสูเราะฮ์ที่) ว่า :

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้บรรดาผู้ปฏิบัติศรัทธาเอ๋ย ฉันจะ
เคารพภักดีสิ่งที่คุณเคารพภักดี” .

เขาได้ลบคำว่า ลา () ซึ่งแปลว่าไม่ ออกไปจากอายะฮ์ที่ว่า ()
(ทำให้ความหมายของอายะฮ์นั้นเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง)¹ พระองค์จึงทรงประทานอายะฮ์อัลกุรอาน
ที่ตรัสว่า :

...

(43 :)

¹ อายะฮ์เดิมของสูเราะฮ์นี้ คือ

ปฏิบัติศรัทธาเอ๋ย , ฉันจะไม่เคารพภักดีสิ่งที่คุณเคารพภักดี

ซึ่งมีความหมายว่า จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ﷺ ว่า โอ้บรรดาผู้

ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่พวกเจ้ากำลังมีนเมาอยู่¹ จนกว่าพวกเจ้าจะรู้ สิ่งที่พวกเจ้าพูด² ...”

(อันนิสาอ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 43)

จากตัวอย่างทั้งสองที่กล่าวมา เป็นการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน เพราะด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้บทบัญญัติต่าง ๆ ของอิสลามถูกกำหนดออกมาเพื่อเป็นแนวทางสู่การปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น .

ในแง่ของคำถามที่ท่านต้องเผชิญหน้าด้วยก็มีมากมาย บางครั้งคำถามก็มาในรูปแบบของประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา อย่างเช่น เหตุการณ์ของอะฮฺลุลกะฮฺฟีฟ (ชาวถ้ำ) หรือซุลกัอรันนุ พระองค์ตรัสว่า :

(83 :)

ความว่า “และพวกเขาถามเจ้าเกี่ยวกับซุลกัอรันนุ จงกล่าวเถิด ฉันจะเล่าเรื่องของเขาแก่พวกท่าน” .

(อัลกะฮฺฟู : 83)

บางครั้งก็มาในรูปแบบของคำถามที่เป็นปัจจุบัน อย่างคำตรัสที่ว่า :

...

(8 :)

ความว่า “เมื่อเจ้า (มุฮัมมัด ﷺ) ถูกถามเกี่ยวกับเรื่องของวิญญาณ ...

(อัลฮิสรออ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 8)

บางครั้งก็มาในรูปแบบของคำถามที่เป็นอนาคต อย่างเช่น :

...

(42 :)

¹ เนื่องจากคัมสุรา

² จนกว่าจะสร้างเมา และรู้ว่าได้พูด และได้อ่านอะไรไป

ความว่า “เมื่อเจ้าถูกถามเกี่ยวกับวันสิ้นโลก...

(อันนาซียาด : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 42)

3.3.2 แนวทางเพื่อที่จะรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทอนอัลกุรอาน

การรู้จักถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์กุรอาน หรือสุเราะฮ์ของอัลกุรอาน ไม่สามารถที่จะยึดถือได้ นอกจากด้วยสายรายงานที่ถูกต้องจากท่านเราะฮ์ลุล ﷺ จากบรรดาเศาะหาบะฮ์ และจากตาบิอินที่ได้รับฟัง ได้ยินมาจากเศาะหาบะฮ์เท่านั้น .

จากส่วนนี้จะเห็นว่า ไม่มีทางที่จะรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอานได้อย่างถูกต้อง นอกจากด้วยหลักฐานที่ชัดเจน ถูกต้อง (เศาะหีฮะ) จากการรายงาน หรือการรับฟังด้วยหลักฐานที่ชัดเจนเท่านั้น al-Wahidiy กล่าวว่า “ ไม่เป็นการอนุมัติ หรือไม่สามรถเชื่อถือได้ ในการรายงานถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอาน นอกจากด้วยการรายงาน (ริวายะฮ์) และการได้รับฟัง จากผู้ที่เป็นสักชีพยาน (อยู่ในเหตุการณ์) แห่งการประทอนอายะฮ์นั้น และ (การรายงาน) เหตุการณ์ก็ต้องสอดคล้องกับสาเหตุแห่งการประทอนและมีการพุดคุยกัน (แสดงทัศนะกัน) จากความรู้ในเรื่องดังกล่าวด้วย”. (Muhammad ‘Umar , 1991 : 148)

การรู้จักสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอาน จำเป็นที่จะต้องรับรู้สายรายงาน ไปให้ถึงบรรดาเศาะหาบะฮ์พร้อม ๆ กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อย่างเช่น ไม่ว่าจะอยู่ในเหตุการณ์ (สักชีพยาน) ที่เกิดขึ้นจริง หรือไม่ก็ได้รับการรายงานจากผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จริง จากบรรดาเศาะหาบะฮ์เอง เพราะเป็นไปไม่ได้ที่บรรดาเศาะหาบะฮ์จะบอกกล่าวในเรื่องราวที่เกิดขึ้นดังกล่าว จากตัวของพวกเขาเองเพียงคนเดียว (โดยที่ไม่มีคนอื่นรู้เห็นอยู่ในเหตุการณ์เลย) เมื่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ได้กล่าวถึงในสิ่งที่พวกเขาได้พบเห็น หรือเป็นพยาน ในเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงประทอนวะฮ์ยูลงมาว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ เมื่อนั้นแหละจึงจะเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้”. (Muhammad ‘Umar , 1991 : 148)

ส่วนในกรณีที่ หะดีษเกี่ยวกับการรายงานของสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอานเป็นหะดีษมุรตัด หมายถึงหะดีษมีสายรายงานที่สิ้นสุดเพียงแต่ตาบิอินแล้วข้ามไปที่ท่านเราะฮ์ลุล ﷺ เลย โดยที่ไม่ได้ผ่านบรรดาเศาะหาบะฮ์เป็นผู้เชื่อมต่อในสายรายงานดังกล่าว หุคมก็คือไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากว่าจะมีหะดีษอื่นที่เชื่อถือได้มาสนับสนุนในหะดีษดังกล่าว และสายรายงานก็ต้องมาจากนักวิชาการชั้นแนวหน้าจากนักวิชาการดัตฟีรคนอื่น ๆ ที่รายงานมาจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ อย่างเช่น Mujahid , ‘Ikrimah, Sa’id bin Jubair . (Muhammad ‘Umar , 1991 : 148-149)

3.3.3 ผลดีหรือประโยชน์ของการรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอาน

ผลดีจากการรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์อัลกุรอานนั้นมีมากมาย ส่วนหนึ่งก็คือ

1. รู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ในการเจาะจงเรื่องนั้น ๆ และหิกมะฮ์ (วิทย์ปัญญา) ที่นำไปสู่บทบัญญัติต่าง ๆ จากบทบัญญัติของพระองค์ แท้จริงแล้ว ข้อบัญญัติของอิสลามดำรงอยู่บนพื้นฐานแห่งการให้ความดูแล ช่วยเหลือถึงผลประโยชน์ของมนุษยชาติ มิได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งการใช้อำนาจ การกดขี่ข่มเหงในการปกครอง และการละเมิดขอบเขต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมนุษย์ดำรงตนอยู่บนขอบเขตแห่งบทบัญญัติของอิสลามดังกล่าว

อย่างเช่นการชี้แจงถึงสาเหตุแห่งการห้ามดื่มเหล้า เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้น การได้รู้ถึงหิกมะฮ์ (วิทย์ปัญญา) ที่บทบัญญัติแห่งอิสลามได้กล่าวเอาไว้ ทำให้ผู้ศรัทธาเพิ่มความศรัทธามากยิ่งขึ้น มีความตั้งใจ กระตือรือร้นในการสนองตอบถึงแนวทางการปฏิบัติในบทบัญญัติที่มาจากอัลลอฮ์ ﷻ ในขณะที่มนุษยชาติก็สามารถเห็นหรือประจักษ์ได้อย่างชัดเจนถึงผลประโยชน์ของพวกเขาเอง และมีความภาคภูมิใจที่บทบัญญัติต่าง ๆ จากอัลกุรอานถูกประทอนลงมา เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาอย่างแท้จริง (Muhammad ‘Umar , 1991 : 159)

2. สามารถที่จะสร้างความเข้าใจ ความกระจ่างจากอายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานได้ดี และทำให้ข้อสงสัยต่าง ๆ หมดสิ้นไป ส่วนหนึ่งก็คือ al-Wahidiy กล่าวว่า “เป็นไปได้ที่เราจะรู้ถึงการอธิบายอายะฮ์อัลกุรอาน ความหมายของอัลกุรอาน และเป้าหมายที่แท้จริงของอายะฮ์อัลกุรอาน โดยที่เราไม่รู้ถึงประวัติที่มาของอายะฮ์ หรือสาเหตุแห่งการประทอนของอายะฮ์นั้น ๆ

อิบน์ คัยมียะฮ์ (Ibn Taimiyah)¹ ได้กล่าวว่า การรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทอนของอายะฮ์อัลกุรอานนั้น ทำให้เรามีความชัดเจนในการเข้าใจถึงอายะฮ์มากยิ่งขึ้น แท้จริงแล้ววิชาความรู้ นั้นย่อมมีสาเหตุ (ที่ทำให้ได้มาซึ่งความรู้) และผลแห่งวิชาความรู้ นั้นคือเป้าหมายที่ต้องการ (ให้ผู้อื่นได้เรียนรู้) และส่วนหนึ่งจากตัวอย่างในเรื่องดังกล่าวคือ พระองค์ ﷻ ตรัสไว้ในสุเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ว่า :

¹ อิบน์คัยมียะฮ์ มีชื่อจริงว่า อะหมัด เป็นอับดุลสลาม ดักยุดดิน เป็นคัยมียะฮ์ ท่านเกิดที่ หารอน ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 661 ครอบครัวของท่านเป็นครอบครัวที่ขึ้นชื่อถึงความเป็นอูละมาฮ์ (นักวิชาการอิสลาม) มีความอ่อนน้อม ถ่อมตนและขำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ ท่านยังเคยเข้าร่วมรบในสงครามดาตาร์ ท่านเป็นคนที่แข็งแกร่งและขัดขวางพวกที่กระทำมิคอะฮ์ (อุศริกรรม) ในหลักคำสอนอิสลามทุกวิถีทาง หรือแม้กระทั่งต่อสู้ที่ปฏิเสธ อย่างยะฮูดีฮ์และนัศรอเนีย ท่านมีความเชี่ยวชาญในวิชาการอิสลามเป็นอย่างมาก เป็นครูสอนหนังสือ เป็นนักเขียน และท่านได้เขียนตำราเอาไว้มากมายที่เป็นคุณประโยชน์แก่อิสลาม ช่วงชีวิตของท่านต้องพบกับความยุ่งยากมากมาย เพราะความจริงจังของท่านต่อหลักคำสอนของพระองค์ ท่านเคยเข้าคุกทั้งในประเทศซีเรียและประเทศอียิปต์ บั้นปลายชีวิตของท่าน ท่านได้ทุ่มเทไปกับการบอกกล่าวผู้คนในสังคมถึงความจริงแห่งอิสลาม ท้ายที่สุดท่านก็ถูกเข้าคุกที่ประเทศซีเรีย และเสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 726

...

(115 :)

ความว่า “...และทิศตะวันออกและทิศตะวันตกนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้นพวกเจ้าจะผินไปทางไหน ที่นั่นแหละคือพระพักตร์ของอัลลอฮ์ ﷻ แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ คือ ผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้” .

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 115)

ความหมายจากอายะฮ์นี้ทำให้เข้าใจว่า แท้จริงมนุษย์นั้น เมื่อเขาละหมาด เขาจะหันหน้าไปทางทิศไหนก็ได้ตามที่เขาต้องการ ไม่จำเป็นที่จะต้องหันหน้าไปทางมัสยิดอัลหะรออมที่มหานครมักกะฮ์ แต่เมื่อพวกเขาารู้ถึงสาเหตุแห่งการประทานของอายะฮ์ดังกล่าว ความสงสัยต่าง ๆ ในเรื่องดังกล่าวก็หมดไป และเข้าใจอายะฮ์ดังกล่าวด้วยความชัดเจนมากยิ่งขึ้น (Muhammad ‘Umar , 1991 : 159)

3. ไม่ปรากฏสาเหตุของการประทานอายะฮ์ หมายถึง อายะฮ์นั้นถูกประทานลงมา (ซึ่งเนื้อหา) อยู่ในรูปของภาพรวม และได้มีสายรายงานบ่งบอกถึงอายะฮ์นั้นอย่างชัดเจน. (Muhammad ‘Umar , 1991 : 161)

4. สาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอาน สามารถสร้างความชัดเจนว่า อายะฮ์นั้นถูกประทานลงมาให้กับใครเป็นการเฉพาะ จะได้ไม่มีผลกระทบต่อผู้อื่น มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้บริสุทธิ์ถูกใส่ร้าย หรือไม่ก็ทำให้ผู้อื่นถูกสงสัยในทางที่ไม่ดีได้ (Muhammad ‘Umar , 1991 : 163)

5. การรู้สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน เพื่อสร้างความง่ายดายในการท่องจำ สะดวกในการเข้าใจ คงความทนทานในการจดจำตัวบทของอัลกุรอาน และความหมายของมัน เพราะแท้จริงแล้ว สาเหตุต่าง ๆ ย่อมมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่เกิดขึ้น และบทบัญญัติต่าง ๆ ก็มี ส่วนสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นเหตุการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบุคคล เวลา หรือสถานที่ ทั้งหมดเหล่านี้จะมาช่วยเพิ่มความแม่นยำ ชัดเจน ในการจดจำให้ได้ดียิ่งขึ้น (Muhammad ‘Umar , 1991 : 164)

อัลกุรอานถูกประทานลงมาเพื่อชี้นำมนุษยชาติไปสู่แนวทางที่ชัดเจน เป็นทางนำไปสู่แนวทางที่เที่ยงตรง และเป็นพื้นฐานแห่งการดำเนินชีวิตอันประเสริฐที่ดำรงอยู่บนพื้นฐานแห่งการศรัทธาต่ออัลลอฮ์และต่อคัมภีร์ของพระองค์ ﷻ (อัลกุรอาน) สามารถบอกเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผ่านมา เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ (Manna‘ al-Qattan , 1976 : 75)

โดยพื้นฐานของอัลกุรอานแล้ว ถูกประทานลงมาเพื่อเป้าหมาย หลัก ๆ คือ ชี้นำมนุษย์สู่แนวทางอันเที่ยงตรง บนการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ และคัมภีร์ของพระองค์ เหล่าบรรดาเศาะหาบะฮฺ (ขออัลลอฮฺ ﷻ จงพึงพอใจพวกเขา) พวกเขาดำรงชีวิตอยู่พร้อมกับท่านเราะสูล ﷺ และสามารถสัมผัส เป็นสักขีพยาน ได้ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่านเราะสูล ﷺ มีบางเหตุการณ์ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการอธิบายในเหตุการณ์นั้น ๆ จากบทบัญญัติของพระองค์ แล้วพวกเขาก็ถามท่านเราะสูล ﷺ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เพื่อที่จะรู้ว่าหุกุม (ข้อบัญญัติ) ของอิสลามว่าด้วยเรื่องดังกล่าวอย่างไร ดังนั้นอัลกุรอานจึงถูกประทานลงมา (เพื่อให้ความชัดเจน) ในเหตุการณ์ดังกล่าว หรือบางครั้งก็เกิดจากคำถามเฉพาะหน้าอย่างฉับพลันที่เกิดขึ้นกับท่านเราะสูล ﷺ จากสถานการณ์เหล่านี้จึงเป็นที่มาของ สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน (Manna' al-Qattan , 1976 : 75)

3.3.4 สาเหตุสำคัญในการรู้จักสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน

บรรดาอุลามาฮฺ (ปราชญ์) ต่างก็ให้ความสำคัญถึงการรู้จักสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน ด้วยสายรายงานที่ชัดเจน ถูกต้องจากท่านเราะสูล ﷺ หรือจากบรรดาเศาะหาบะฮฺ (Manna' al-Qattan , 1976 : 76)

สาเหตุสำคัญ ในการรู้จักสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานสรุปได้เป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

1. ได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้นมา แล้วอัลกุรอานก็ถูกประทานลงมาเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์นั้น
2. ท่านเราะสูล ﷺ ได้ทรงถามในสิ่งใด ๆ หรือในเรื่องใด ๆ แล้วอายะฮ์อัลกุรอานก็ถูกประทานลงมา เพื่ออธิบายถึงบทบัญญัติอิสลามที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นแต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าในทุก ๆ อายะฮ์ของอัลกุรอานนั้นจำเป็นจะต้องมีสาเหตุแห่งการประทานทั้งหมด หรือเกิดเหตุการณ์ขึ้นมาก่อนแล้วอายะฮ์จึงถูกประทานลงมา โดยพื้นฐานแล้ว การถูกประทานลงมาของอัลกุรอานนั้นไม่ได้มีเงื่อนไขอยู่ที่ว่าต้องมีเหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนแล้วอัลกุรอานก็ถูกประทานลงมา แต่ทว่าอัลกุรอานนั้นโดยพื้นฐานแล้ว คือการปลุกฝังเรื่องการศรัทธา เรื่องภาระหน้าที่ของมุสลิม และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติของพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนและสังคม ท่าน al-Ja'fariy กล่าวว่า “อัลกุรอานถูกประทานลงมาด้วยรูปแบบ 2 อย่างด้วยกัน คือ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ และเพื่อเป็นคำอธิบายให้กับเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือคำถามต่าง ๆ (ที่เกิดขึ้นกับท่านเราะสูล ﷺ) ” (Manna'a al-Qattan , 1976 : 78)

3.3.5 สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ต่าง ๆ ในสูเราะฮ์อัลหุญร็อต

อายะฮ์ที่ 1 พระองค์ตรัสว่า :

(1 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้าหน้า(ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์ ﷻ แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้” .

(อัลหุญร็อต : 1)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 1 จากท่าน Qatadah กล่าวว่า “มีคนเล่าให้ฉันฟังว่า ได้มีเศาะหาบะฮ์ในมัฆของท่านเราะสูล ﷺ พูดคุยกันว่า จะดีไม่น้อยถ้าหากอายะฮ์สุกอรานถูกประทานลงมาอย่างนั้น อย่างนี้ ถ้าหากตรงกับประเด็นอย่างนั้น ควรจะเป็นอย่างนี้ พระองค์ไม่ทรงชอบการกระทำในคุณลักษณะดังกล่าว (ของเศาะหาบะฮ์บางท่าน) อายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา (al-‘Asqalaniy , 1996 : 9/564)

อายะฮ์ที่ 2 พระองค์ตรัสว่า :

(2 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของอันนะบี¹ และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยงการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคน² เพราะ (เกรงว่า) การงานต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ตัว” .

(อัลหุญร็อต : 2)

¹ คือเมื่อพวกท่านพูดกับท่านเราะสูล จงลดเสียงของพวกท่านลงและอย่ายกเสียงให้เหนือกว่าเสียงของท่าน

² คือขณะที่พวกท่านพูดกับท่านนบี ﷺ อย่ายกเสียงให้ดังเหมือนกับที่พวกท่านพูดระหว่างกัน และอย่าเรียกท่านด้วยชื่อ หรือสมญาของท่านเหมือนกับพวกท่านเรียกระหว่างกัน เช่นเรียกท่านว่า โอ้มุฮัมมัด แต่จงเรียกท่านว่า โอ้ท่านนบี โอ้ท่านเราะสูล เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน .

สาเหตุแห่งการประทอนอายุสุที่ 2 จากท่าน al-Bukhari¹ จากท่าน Ibn Abi Malikah กล่าวว่า “เศาะหาบะฮ์ที่ดีที่สุดถึงสองคนเกือบจะเสื่อมเสียชื่อเสียง คือ Abu Bakr² และ ‘Umar³ ทั้งสองต่างก็ถกเถียงกันด้วยน้ำเสียงอันดังต่อหน้าท่านเราะซูล ﷺ ในขณะที่พวกเขาพบกับ บะนีตะมีม⁴ (ในปีที่ 3 หลังการอพยพ) คนหนึ่งจากทั้งสองได้เตรียม al-Aqra‘ bin Habis⁵ จาก บะนีมะญาซิบ (เพื่อจะได้เป็นผู้นำในกองคาราวานนั้น) ในขณะที่อีกคนหนึ่งก็ได้เตรียมคนอื่นเอาไว้เช่นกัน ท่าน Nafi‘ กล่าวว่า ฉันจำชื่อไม่ได้ว่า คน ๆ นั้นชื่ออะไร (ในอีกสายรายงาน) กล่าวว่า คน ๆ นั้นมีชื่อว่า al-Qa‘qa‘ bin Ma‘bad⁶ ท่าน AbuBakr กล่าวแก่ท่าน ‘Umar ว่า “ท่านมักชอบทำอะไรที่

¹ ท่านอัลบุคอรีย์ มีชื่อจริงว่า อะบูอับดุลลอฮ์ มุฮัมมัด เป็นอิสมาอีล เป็นมุหัมมะเราะฮ์ อัลญะอูฟีย์ อัลบุคอรีย์ เป็นตาบิอินที่รายงานหะดีษของท่านเราะซูลมากมายคนหนึ่ง ท่านเคยถูกทดสอบความรู้ในด้านหะดีษจากบรรดานักวิชาการที่เมืองแบกแดด และพวกเขาเหล่านั้นก็ประจักษ์ในความแม่นยำในความจำของท่าน ท่านเกิดในวันศุกร์หลังละหมาดญุมอะฮ์ ตรงกับวันที่ 3 เดือนเซาวาล ปีอิญเราะฮ์ที่ 194 และท่านได้เสียชีวิตในคืนวันเสาร์หลังละหมาดอิซาอู ซึ่งตรงกับวันอีดีลฟิตรีย์พอดี ศพของท่านถูกฝังในวันอีดีลฟิตรีย์ ในหมู่บ้านหนึ่งจากเขตของมะมฺริกอนดฺ ท่านเป็นนักวิชาการหะดีษที่เลื่องลือในด้านเศาะหีหะฮ์ จนทำให้หนังสือหะดีษของท่านถูกจัดให้เป็นหนังสือหะดีษอันดับหนึ่ง จากบรรดาหนังสือหะดีษด้วยกัน

² ท่านอุมัยร มีชื่อจริงว่า อับดุลลอฮ์ เป็นอูษมาน เป็นอามิร เป็นอัมเร็น มารดาของท่านชื่อ นางสลมา เป็นดี ค็อครุ ท่านเกิดหลังจากปีข้าง 2 ปี 6 เดือน ท่านเป็นเพื่อนสนิทของท่านบีตั้งแต่ ก่อนที่ท่านบีจะถูกแต่งตั้งเป็นเราะซูล เมื่อท่านบีถูกแต่งตั้งเป็นเราะซูล ท่านจึงเป็นคนแรกที่กล่าวคำปฏิญาณเข้ารับอิสลาม และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะซูลอย่างมั่นคง สม่าเสมอตลอดมา ท่านอยู่เคียงข้างเราะซูลเสมอ ทั้งในยามสุขและยามทุกข์ ท่านได้เข้าร่วมสงครามทุกครั้งที่ท่านเราะซูลเข้าร่วม และในวันสงครามตะบูก ท่านก็เป็นคนที่ถือธงของอิสลามอีกด้วย ท่านเป็นผู้นำหัจญ์ (อะมีร์ลหัจญ์) ให้กับบรรดาเศาะหาบะฮ์ในปีอิญเราะฮ์ที่ 9 และถูกคัดเลือกให้เป็นเคาะลีฟะฮ์คนแรกของอิสลาม หลังจากที่ท่านเราะซูลเสียชีวิต ท่านเป็นเศาะหาบะฮ์ที่ท่านเราะซูลทรงรักมากที่สุด และเป็นเศาะหาบะฮ์ที่มีความประเสริฐมากที่สุดโดยไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น และท่านเราะซูลยังได้ขนานนามของท่านว่า อัศศิดดีคฺ หมายถึง ผู้ที่มีความจริงจัง

³ ท่านอุมัยร เป็นอัลค็อฎฏอบ เป็นนะฟีล อัลกุรซีย์ เป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งเป็นอย่างมากในอิสลาม ท่านเกิดหลังจากปีข้าง 13 ปี ท่านยังเป็นชนกลุ่มแรก ๆ ที่เข้ารับอิสลามอีกด้วย การเข้ารับอิสลามของท่านมีส่วนช่วยเหลือมุสลิมคนอื่น ๆ เป็นอย่างมาก ให้รอดพ้นจากการทารุณ ทำร้ายของผู้ที่ปฏิเสธอิสลาม ท่านเราะซูล ﷺ ได้ขนานนามของท่านว่า อัลฟารูก หมายถึง ผู้ที่มีความชัดเจนในความจริง (คือ อิสลาม) และความเท็จ (สิ่งอื่นจากอิสลาม) ท่านยังเป็นเคาะลีฟะฮ์คนที่สองของอิสลาม และท่านได้ฉายชะฮิดี (เสียชีวิตโดยการถูกลอบสังหาร) ในปีอิญเราะฮ์ศักราชที่ 23

⁴ บะนีตะมีม คือ กลุ่มชนเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ในชนบท ซึ่งมีอุปนิสัยที่ค่อนข้างหยาบกระด้าง มักทำอะไรตามใจชอบ ช่วงหลังก็เข้ารับอิสลาม และเป็นกลุ่มชนที่มาเรียกท่านเราะซูลในช่วงเวลาพักผ่อนของท่าน ทางเบื้องหลังบ้านกรรยาของท่านเราะซูล

⁵ ท่านอัลอักรออ เป็นฮาบิซ เป็นอุกอล อัลดะมีมีฮ์ อัลมะญาซิบีย์ อัลดาริมีย์ เป็นตัวแทนของเผ่าบะนีตะมีม เพื่อพบกับท่านเราะซูล และได้เข้ารับอิสลามในเวลาต่อมา ท่านเคยเข้าร่วมสงครามอัลยะมะฮะฮ์กับท่านเคาะลิด เป็นอัลละลิด และสงครามอื่น ๆ อีกหลายครั้งด้วยกัน และได้เป็นวีระบุรุษในสงครามอัลยัรุมุก แล้วท่านก็ได้ตายชะฮิดีในสงครามนี้เช่นกัน เมื่อปีอิญเราะฮ์ที่ 13 ที่ท่านถูกตั้งชื่อว่า อัลอักรออ (แปลว่า หัวโกรันหรือหัวล้าน) เพราะว่าท่านเป็นคนที่มีศีรษะล้าน ท่านเป็นเศาะหาบะฮ์คนหนึ่งที่มีเกียรติ ทั้งเมื่อก่อนเข้ารับอิสลาม (สมัยญาฮิลียะฮ์) และหลังจากที่ได้เข้ารับอิสลามแล้ว นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า ท่านไม่ได้เสียชีวิตในสงคราม ท่านมีชีวิตมาจนถึงยุคสมัยของท่านเคาะลีฟะฮ์อูษมาน เป็นอัฟฟาน และยังได้เข้าร่วมเป็นกำลังพลไปปฏิบัติภารกิจในสงครามที่เคาะรอซานอีกด้วย

⁶ อัล เคาะอูเกาะอู เป็นมะอับคัมมีชื่อจริงว่า อัลเคาะอูเกาะอู เป็นมะอับคัม เป็นชะรอเราะฮ์ อัลดะมีมีฮ์ เป็นเศาะหาบะฮ์ผู้ทรงเกียรติ แต่ก็เป็นคนละคนกันกับ อัลเคาะอูเกาะอู ที่เป็นฮีโรในสงครามอัลยัรุมุกและสงครามอัลกอดิสิยะฮ์

ขัดแย้งกับฉันเสมอ” ท่าน Umar ตอบว่า “ไม่ ฉันไม่มีเจตนาที่จะกระทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับท่าน” จากนั้นทั้งสองก็ถกเถียงกันด้วยเสียงอันดังขึ้นเรื่อย ๆ ต่อหน้าท่านเราะซูล ﷺ และอายะฮ์ดังกล่าวก็ถูกประทานลงมา (al-Bukhariy , 1996 : 4845)¹

อายะฮ์ที่ 4-5 พระองค์ตรัสว่า :

(4)

(5)

(5 - 4 :)

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช่สติปัญญา² (4) และหากว่าพวกเขาอดทนไว้ จนกว่าเจ้าจะออกมาหาพวกเขาแล้ว แน่แน่นอนมันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเขา³ และอัลลอฮ์ ﷻ เป็นผู้ทรงอภิบาล โอบอ้อมผู้ทรงเมตตาเสมอ”.

(อัลหุญรอต : 4-5)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 4 และ 5 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับบะนีตะมีม ในขณะที่พวกเขาเดินทางมาเพื่อพบกับท่านเราะซูล ในปีที่ 9 หลังจากการอพยพของท่านเราะซูล ซึ่งเป็นปีที่รู้จักกันในนาม ปีแห่งกองคาราวาน เพราะในปีนี้มีกองคาราวานจากชาวอาหรับมากมายต่างก็เดินทางมาเพื่อพบปะกับท่านเราะซูล ﷺ และเข้ารับอิสลาม พวกเขา (บะนีตะมีม) เป็นชาวอาหรับชนบทที่มีอุปนิสัย หรือมารยาทที่แข็งกระด้าง พวกเขาชะโงกคอเรียกท่านเราะซูล ﷺ จากหลังห้องภรรยาของท่านเราะซูล ﷺ ซึ่งอยู่ติดกับมัสยิดของท่านว่า “ไอ้มุฮัมมัด” จึงออกมาเถิด พวกเราต้องการที่จะพบกับท่าน ท่านเราะซูล ﷺ ไม่ชอบในลักษณะของการกระทำที่ไร้มารยาท หรือแข็งกระด้างดังกล่าว และยังเป็นการรบกวนช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนของท่านอีกด้วย อายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา .

¹ อัลบุคอรี , 1996 : 9/565

² อัลลอฮ์ทรงกล่าวประณามอาหรับชาวชนบทที่ไม่มีมารยาทในการเรียกท่านเราะซูล ﷺ ทางเบื้องหลังห้องหับ ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาภริยาของท่านนบี

³ อัลบัยฮะอูวีย์กล่าวว่า กล่าวกันว่า ผู้ที่ตะโกนเรียกท่านนบี คือ อัยยนะฮ์ อิบนู หุคัยฮ์ และอัลอักรอฮ์ อิบนู ฮามิส ซึ่งเป็นตัวแทนจากบะนีตะมีม จำนวน 70 คน ค้ำเข้ามาหาท่านเราะซูลในเวลาบ่าย ขณะที่ท่านนอนพักผ่อนอยู่

อายะฮ์ที่ 6 พระองค์ตรัสว่า :

(6 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใด ๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จะสอบสวนให้แน่ชัด¹ หาไม่แล้วพวกเจ้าจะก่อเคราะห์กรรมแก่พวกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว แล้วพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้เสียใจในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไป” .

(อัลหุญร็อต : 6)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 6 ท่าน Mujahid และท่าน Qatadah กล่าวว่า “ ท่านเราะฮ์ลุได้แต่งตั้งท่าน al-Walid bin ‘Uqbah² ไปยังบะนีอัลมุศญาละลัก เพื่อเก็บชะกาดจากพวกเขา และพวกเขา (บะนีมุศญาละลัก) ก็ยินยอมที่จะจ่ายชะกาดดังกล่าว ในขณะที่ระหว่าง (บะนีอัลมุศญาละลักกับอัลวะลีด) ทั้งสองเคยเป็นศัตรูกันมาก่อนเมื่อสมัยญะฮิลียะฮ์เมื่อชาวบะนีอัลมุศญาละลักรู้ข่าวถึงการมาของตัวแทนท่านเราะฮ์ลุ พวกเขาต่างก็ออกไปต้อนรับ เพื่อเป็นการแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลฮ์และเราะฮ์ลุของพระองค์ แล้วชัยฏอนก็มากระซิบกับ al-Walid ว่า พวกเขาบะนีอัลมุศญาละลัก ออกมาเพื่อต้องการจะฆ่าท่าน al-Walid ก็รีบวิ่งหนี แล้วเขาก็กลับในระหว่างทางไปยังท่านเราะฮ์ลุ และกล่าวว่า “ แท้จริงชาวบะนีอัลมุศญาละลัก ไม่ยอมที่จะจ่ายชะกาดและยังจะฆ่าฉันอีกด้วย ท่านเราะฮ์ลุรู้สึกโกรธเป็นอย่างมาก จนรำ ๆ ที่จะยกทัพออกไปรบกับพวกเขา ขณะที่ชาวบะนีอัลมุศญาละลักออกมาเมื่อ ไม่พบกับตัวแทนของท่านเราะฮ์ลุก็กลับไปยังเผ่าของพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไปหาท่านเราะฮ์ลุ และกล่าวกับท่านเราะฮ์ลุว่า “ พวกเราได้รับข่าวถึงการส่งตัวแทนของท่าน (เราะฮ์ลุ) ไปยังพวกเรา พวกเราก็ตอบรับ เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เขา และต้องการรับคำชี้แนะจากเขาในสิ่งที่เป็นการคำสั่งของอัลลฮ์ ﷻ แต่พอพวกเราออกมาปรากฏ

¹ คือ เมื่อคนชั่วช้า (ฟาสิก) คือ คนที่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจในความซื่อสัตย์และความยุติธรรม นำข่าวมาแจ้งแก่ท่าน ก็จงสอบสวนให้เป็นที่แจ้งชัดแน่นอนเสียก่อน หาไม่แล้วอาจจะก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องนั้น ๆ

² ท่าน อัลวะลีด เป็น อุกบะฮ์ เป็นอะบีมุอ็อด จากบะนีอุมัยยะฮ์ เป็นพี่น้องของอุมัยมาน เป็นอัฟานทางฝ่ายมารดาของเขา คืออัคราญ์ เป็นดิกะริซ เป็นเราะบิอะฮ์ ท่านมีชื่อเล่นว่า อะนูวะฮ์บ บิดาของท่าน (คือ อุกบะฮ์) เสียชีวิตเมื่อก่อนสงครามบัศรเล็กน้อย ซึ่งคือนั่นท่านยังเล็กอยู่ ท่านจึงกำพร้ามาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ท่านได้เข้ารับอิสลามในวันที่ท่านเราะฮ์ลุเปิดเมืองมกกะฮ์ (พิศทุลมักกะฮ์) ท่านเป็นคนที่มีความเชี่ยวชาญในด้านภาษาอาหรับ บทกลอน สำนวนโวหาร และมีความกล้าหาญเป็นอย่างมาก ท่านเคยถูกแต่งตั้งเป็นทูตของเคาะลีฟะฮ์อุมัยมานไปยังญะฮ์ลุในปีอิญเราะฮ์ศักราชที่ 25 และในปีที่ 28 ท่านก็ถูกแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพนำทัพสู่อะเชอรฺไบฮาน และได้เสียชีวิตในยุคสมัยการปกครองของราชวงศ์อุมัยยะฮ์

ว่า เขาได้กลับไปแล้ว พวกเรากลัวว่า การกลับไปของเขาในระหว่างทางนั้นเป็นคำสั่งจากท่าน (เราะซูล) เนื่องด้วยความโกรธที่มีต่อพวกเรา ในขณะที่พวกเรานั้นขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ ﷻ ให้รอดพ้นจากความโกรธของพระองค์ และความโกรธของท่าน (เราะซูล) อยู่อย่างสม่ำเสมอแล้ว พระองค์ ﷻ ก็ทรงประทานอายะฮ์นี้ลงมา.

อายะฮ์ที่ 9 พระองค์ตรัสว่า :

(9 :)

ความว่า “และหากมีสองฝ่ายจากบรรดาผู้ศรัทธาทะเลาะวิวาทกัน พวกเจ้าก็จงไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย’ หากฝ่ายหนึ่งในสองฝ่ายนั้นละเมิดอีกฝ่ายหนึ่ง’ พวกเจ้าก็จงปรามฝ่ายที่ละเมิด จนกว่าฝ่ายนั้นจะกลับสู่พระบัญชาของอัลลอฮ์ ³ ﷻ ฉะนั้น หากฝ่ายนั้นกลับ (สู่พระบัญชาของอัลลอฮ์ ³ ﷻ)แล้ว’ พวกเจ้าก็จงประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่ายด้วยความยุติธรรม และพวกเจ้าจงให้ความเที่ยงธรรม (แก่ทั้งสองฝ่าย) เกิด’ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรักใคร่บรรดาผู้ให้ความเที่ยงธรรม”.

(อัลหุญร็อต : 9)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 9 จากท่าน Anas กล่าวว่า “โอินบีของอัลลอฮ์ Ubai¹ กำลังตามหาท่าน แล้ว Ubai ก็มายังท่านเราะซูล ซึ่งท่านเราะซูลกำลังขี่ลาอยู่ บรรดามุสลิมก็เดินเคียงคู่ไปกับท่านเราะซูล ซึ่งพื้นที่ค่อนข้างแคบและนิคหน้อย เมื่อท่านนบีไปถึง Ubai กล่าวขึ้นว่า ท่าน (คือท่านนบีมุฮัมมัด) เป็นของฉัน ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ แท้จริงลาของท่านนั้นมีกลิ่นเหม็น

¹ คือ ทหาทางให้ทั้งสองฝ่ายยุติข้อขัดแย้งกัน และให้ประนีประนอมกันด้วยความยุติธรรม

² หากฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับการไกล่เกลี่ย และยังคงยืนที่ปฏิบัติตามอารมณ์ของตนแล้ว

³ คือ ปรามฝ่ายที่ไม่ยอมรับการประนีประนอมจนกว่าจะยอมรับข้อตัดสินของอัลลอฮ์ ﷻ และเลิกทั้งการกระทำที่เป็นศัตรูกับอีกฝ่ายหนึ่ง

⁴ คือ ยุติการทะเลาะวิวาทหรือการสู้รบกันแล้ว

⁵ คือ ให้มีการไกล่เกลี่ยด้วยความยุติธรรม ไม่เอนเอียง ไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด และให้ความเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย

⁶ ท่านอุบัย มีชื่อจริงว่า อุบัย เป็น คอฉัพ เป็นมุนาฟิก (หน้าไหว้หลังหลอก) คอยยุแหยงคะแคงร้าย ทำลายมุสลิมที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ให้ไขว้เขว และรบกวน ทำลายสมาธิของท่านเราะซูลอยู่เป็นประจำ อาศัยอยู่ในสังคมของมุสลิมและผู้ศรัทธา แต่กลับมีจิตใจที่ชั่วร้าย สุดท้ายก็เสียชีวิตในภาวะที่ยังเป็นมุนาฟิก

เหลือเกิน มีเศาะหาบะฮะฮ์ท่านหนึ่งจากชาวอันศอรกล่าวว่า ลากของท่านเราะฮูสนั้นหอมหอมกว่าท่านซะอิก แล้วก็ยังมีชายคนหนึ่งจากกลุ่มของ Ubai ก็โกรธในคำพูดดังกล่าว ทั้งสองกลุ่มต่างก็โกรธซึ่งกันและกัน บางคนก็มีการตีกันด้วยทางอินทผาลัม ด้วยมือ ด้วยรองเท้า และด้วยดินแห้ง จากนั้นอายะฮ์ดังกล่าวก็ถูกประจานลงมา .

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

....

(11 :)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย....”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 11)

สาเหตุแห่งการประจานอายะฮ์ที่ 11 อายะฮ์นี้ประจานให้กับ Thabit bin Qais bin Shammas¹ ซึ่งเป็นคนที่หูตึง (หูไม่ค่อยได้ยิน) ดังนั้น เมื่อท่านไปหาท่านเราะฮูส (บรรดาผู้ที่อยู่รอบ ๆ ท่านเราะฮูส) ต่างก็ขยับขยายสถานที่ให้กับท่านเพื่อให้ท่านได้นั่งใกล้กับท่านเราะฮูส เวลาที่ท่านเราะฮูสพูดท่านก็จะสามารถได้ยินชัดขึ้น มีอยู่วันหนึ่ง (บรรดาเศาะหาบะฮ์) ต่างก็ได้นั่งกันเต็มพื้นที่ไปหมดรวมไปถึงที่ของท่าน Thabit ด้วย (คือที่ ที่ใกล้กับท่านเราะฮูส) เมื่อท่าน Thabit มาถึง ท่านก็เดินข้ามผู้ที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว เพื่อเข้าไปนั่งใกล้กับท่านเราะฮูส พร้อมกับกล่าวว่า ขอทางหน่อย หรือหลีกเลี่ยงหน่อย แล้วก็ยังมีเศาะหาบะฮ์ท่านหนึ่ง กล่าวแก่ท่าน Thabit ว่า ก็ท่านอยู่ในสถานที่แห่งนี้อยู่แล้ว นั่งลงซิ (หมายถึงนั่งลงที่ตรงไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องแหวกผู้อื่นเข้าไปใกล้ท่านเราะฮูส) แล้วท่าน Thabit ก็นั่งลงด้วยอารมณ์ที่โกรธ (กับเศาะหาบะฮ์คนที่กล่าวดังกล่าว) ท่าน Thabit ก็แสดงสัญญาณ (กับบรรดาเศาะหาบะฮ์ที่อยู่ที่นี่) ด้วยสายตา (หมายถึงในเชิงดูถูก) แล้วถาม (เศาะหาบะฮ์

¹ ยาบิต เป็นกษัตริย์ เป็นอัครมุฮัมมัด อัลอันศอรีย์ เป็นเคาะดีบของท่านเราะฮูส ﷺ ท่านเสียชีวิตในสงครามอัลยะมะมะฮ์ เมื่อท่านถูกทำร้ายจนถึงแก่ชีวิต ก็มีเศาะหาบะฮ์ท่านหนึ่งเก็บเอาหอกของท่านไป เมื่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ต่างนอนหลับกันในเวลาค่ำคืน ท่านยาบิตก็ได้เข้าฝันกับมุสลิมท่านหนึ่งและได้บอกกล่าวแก่มุสลิมคนนั้นว่า ท่านจงช่วยไปบอกกับท่านเคาะลิดว่า มีชายคนหนึ่งเอาหอกของฉันไปหลังจากที่ฉันถูกทำร้าย ชายคนนั้นมีลักษณะอย่างนั้น อย่างนี้ ขอให้ท่านเคาะลิดจงนำหอกของฉันกลับคืนมาจากชายคนนั้น และจงมอบหอกนั้นให้กับท่านอะบูบักร์ และจงบอกกับท่านอะบูบักร์ว่า ฉันได้คิดหาค้นคนนั้น คนนี้ (ช่วยนำเอาหอกของฉันไปใช้แทนหนี้ให้ด้วย) ต่อมาเศาะหาบะฮ์ท่านนั้นก็ได้ออกสงครามและได้เห็นชายคนที่เอาหอกของท่านยาบิตไป ก็เลยไปบอกท่านเคาะลิดให้เอาหอกนั้นคืนมาและนำหอกนั้นไปมอบให้กับท่านอะบูบักร์ ท่านอะบูบักร์ก็ได้กระทำในสิ่งที่ท่านยาบิตได้สั่งเสียเอาไว้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คนนั้น) ว่า เจ้าชื่ออะไร (เศาะหาบะฮ์คนนั้นก็ตอบไป) ท่าน Thabit ต่อว่ากับชายผู้นั้นว่า ท่านคือลูกของนายนั้น นายนี้ไซ้ไหม ซึ่ง (ท่าน Thabit ได้กล่าวคือ) คือคนที่ฉันเคยตำหนิ คุณถูกเขา เมื่อสมัยญาอิลียะฮ์ไซ้ไหม ? เศาะหาบะฮ์ท่านนั้น เมื่อได้ยินดังนั้นก็ก้มศีรษะลงต่ำด้วยความอับอาย (ต่อผู้ที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้น) แล้วอายะฮ์นี้ก็ถูกประทานลงมา .

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

...

...

(11 :)

ความว่า “และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย...”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 11)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 11 จากท่าน Ibn ‘Abbas¹ กล่าวว่า “ท่าน Safiyah binti Haiy bin al-Khattab ได้ไปหาท่านเราะฮ์ลุล และนางได้กล่าวว่า แท้จริงบรรดาผู้หญิงต่างก็ดูถูกตำหนิฉัน และพวกเธอก็กล่าวแก่ฉันว่า โอ้ยะฮูคีย บุตรีของยะฮูคีย ท่านเราะฮ์ลุลตอบว่า “เธอไม่ได้บอกพวกเขาไปหรือว่า บิดาของเธอคือ Harun² และน้ำของเธอ คือ Musa³ และสามีของเธอ คือ มุฮัมมัดﷺ แล้วพระองค์ก็ทรงประทานอายะฮ์นี้ลงมา

¹ อิบนิ อับบาส มีชื่อจริงว่า อัลคุดลอสฺ เป็นอับบาส ท่านเกิดก่อนการอพยพไปยังนครมะดีนะฮ์ 3 ปี เมื่อท่านเราะฮ์ลุลเสียชีวิตท่านจึงมีอายุได้เพียงแค่ 13 ปีพอดี ท่านสามารถจำหะดีษของท่านเราะฮ์ลุลได้มากถึง 1660 หะดีษด้วยกัน ท่านเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดรอบรู้ มุ่งมั่น ทุ่มเก็บ การศึกษาถึงอัลกุรอานและหะดีษของท่านเราะฮ์ลุลเป็นอย่างมาก จนครั้งหนึ่งท่านเราะฮ์ลุลได้ขอคุดา (ขอพร) ให้กับท่าน โดยกล่าวว่า () ความว่า “โอ้อัลลอสฺจงโปรดประทานวิทย์ปัญญา (ความเฉลียวฉลาด โปรดปราน) แก่เขา (คือ ท่านอิบนิอับบาส) ด้วยเถิด” . ด้วยบทคุดาของท่านเราะฮ์ลุล ทำให้ท่านเป็นเศาะหาบะฮ์ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาการอิสลามเป็นอย่างมาก และนำประโยชน์สูงสุดมาสู่สังคมมุสลิม จนถูกขนานนามว่า () หมายถึง “ท่านเป็นมหาสมุทร (แห่งวิชาการอิสลาม) แก่ประชาชาติของท่านนบีมุฮัมมัด” และท่านได้เสียชีวิต เมื่อท่านมีอายุได้ 71 ปี

² นบียารูน คือนบีที่มีโอกาสได้อยู่ร่วมสมัยกับนบีมูซา ร่วมทุกและต่อสู้กับฟิรอน (ฟาโรห์) มาด้วยกัน เป็นนบีที่มีความเก่งทางด้าน การพูด และสำนวนโวหารมากกว่าท่านนบีมูซา

³ นบีมูซา คือเป็นนบีที่ถูกฟิรอน (ฟาโรห์) จ้องล้างจ้องผลาญตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ของมารดา แต่สุดท้ายท่านก็เติบโตมาด้วยน้ำมือการเลี้ยงดูของฟิรอน (ฟาโรห์) เป็นนบีที่มีความแข็งแรงเป็นอย่างมาก มีไม้เท้าเป็นอาวุธในการเผยแพร่ และที่สำคัญที่สุดก็คือ การตีไม้เท้าลงไปที่ทะเลแดงในขณะที่กำลังล่าถอยจากการรุกรานของกองกำลังทหารฟิรอน (ฟาโรห์) จนน้ำแตกออกเป็นทาง แล้วบรรดากองทัพของท่านก็ข้ามไป ทำให้กองกำลังของฟิรอน (ฟาโรห์) พร้อมด้วยฟิรอน (ฟาโรห์) ที่ตามมาไล่ไม่ทัน สุดท้ายน้ำก็กลับสู่สภาพเดิมและกลืนฟิรอน (ฟาโรห์) พร้อมพรรคพวกและกองกำลังจมน้ำเสียชีวิตที่นั่นทันที

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

...

(11 :)

ความว่า “และอย่าได้เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธากันแล้ว¹ และผู้ใดไม่สำนึกผิด คนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อธรรม² ” .

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 11)

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 11 จากท่าน Abi Jubairah bin al-Duhhak พวกเขา กล่าวว่า ท่านนบีได้มาหาพวกเขาแล้วก็มีผู้ชายเรียกผู้ชายอีกคนด้วยชื่อที่ถูกขนานนาม (ฉายา) ของเขา ชาย (คนที่ถูกเรียกชื่อ) กล่าวว่า โอ้เราะสูลของอัลลอฮ์ แท้จริงแล้วชื่อที่เขาเรียกนั้น คือชื่อที่ฉันไม่ชอบ หรือชื่อที่ฉันรังเกียจ แล้วอายะฮ์นี้ก็ถูกประทานลงมา .

อายะฮ์ที่ 13 พระองค์ตรัสว่า :

(13 :)

ความว่า “โอ้มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย และเพศหญิง³ และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่า และตระกูลเพื่อจะได้รู้จักกัน⁴ แท้จริงผู้ที่มิเกียรตियิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮ์นั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า⁵ แท้จริงอัลลอฮ์นั้น เป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน” .

(อัลหุญร็อต : 13)

¹ อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า “ในอายะฮ์เป็นการบ่งชี้ถึงการเรียกชื่อกันด้วยฉายาว่าเป็นพฤติกรรมที่เลวทรามกับการศรัทธานั้นเป็นที่น่ารังเกียจจะรวมอยู่ด้วยกันไม่ได้

² คือ จะได้รับการลงโทษ

³ คือ ได้สร้างมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน คือ อาดัมและฮาวาอ์

⁴ ความแตกต่างระหว่างเผ่า ตระกูล และประชาชาติ หรือความแตกต่างทางด้านภาษา คำพูด ผิวพรรณ ขนบธรรมเนียมประเพณี มิได้เป็นสาเหตุให้มีการแตกแยกเป็นศัตรูกัน แต่เพื่อให้มีการรู้จักกัน ปรีกษาหารือกัน และร่วมมือกันทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

⁵ คุณค่าแห่งความเป็นมุนยัฮ์นั้น อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงกำเนิด นั่นก็คือผู้ที่มีเกียรติที่สุด ณ อัลลอฮ์ คือผู้ที่มีความยำเกรงพระองค์มากที่สุด ผู้ที่รักษายอบเขต และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์

สาเหตุแห่งการประทานอายุะฮ์ที่ 13 ท่าน Maqatil ได้กล่าวว่า “ในวันที่ท่านเราะฮ์ลุทรวงเปิดเมืองมกกันกะฮ์ (ฟัตฮุลมกกันกะฮ์) ท่านเราะฮ์ลุทรวงได้ใช้ให้ท่าน Bilal¹ ป็นขึ้นไปอะซานบนกะฮ์อะฮ์ ท่าน ‘Attab bin Sa’id bin abi al- ‘Aiṣ กล่าวว่ อัลฮัมดุลิลลาฮ์ (มวลดการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์) ซึ่งเป็นคำอูทานเชิงขอบคุณ หรือดีใจ ที่พระองค์อัลลอฮ์ยังทรงกักขังฉัน (หมายถึงยังไม่ได้ให้ฉันเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม) และไม่ได้เห็นภาพเหตุการณ์ในวันนั้น (คือ เหตุการณ์ที่บิลาลซึ่งเป็นคนผิวดำป็นขึ้นไปอะซานบนกะฮ์อะฮ์) (เป็นการกล่าวคำอูทานออกมาในเชิงดูถูกบิลาล) ท่าน al-Haris bin Hisham ได้กล่าวว่า ท่านนบีไม่มีคนอื่นอีกแล้วหรือที่ให้ขึ้นไปอะซาน นอกเหนือจากเจ้ากาคาคานนี้ (หมายถึงท่านบิลาล) Subhail bin ‘Amrin² ได้กล่าวว่า หากอัลลอฮ์ทรงต้องการสิ่งใด พระองค์ก็จะทรงเปลี่ยนแปลงมันเอง Abu Sufiyan³ ได้กล่าวว่า

¹ บิลาล เป็นเราะฮ์บาหุ เป็นคนอะซานประจำตัวของท่านเราะฮ์ลุทรวง ท่านเคยถูกรมามาอย่างแสนสาหัส เมื่อสมัยที่ท่านยังอยู่ในนครมกกันกะฮ์ ท่านได้เข้าร่วมในสงครามมากมายหลายครั้งด้วยกัน และหลังจากที่ท่านเราะฮ์ลุทรวงเสียชีวิต ท่านก็ไม่เคยอะซานอีกเลย นอกจากเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่นครมะดีนะฮ์ บั้นปลายชีวิตของท่าน ท่านอยู่กับการอิบาดะฮ์และร้องให้ต่ออัลลอฮ์อย่างมากมาย ท่านได้ใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองซาม ประเทศซีเรีย และได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อปีฮิจญ์เราะฮ์ที่ 20

² สุหัยลุ เป็น อัมเร็น ในยุคที่ท่านยังไม่ได้รับอิสลาม ท่านเป็นคนหนุ่มที่มีความร่ารวย ฉลาด หลักแหลม เป็นคนรุ่นใหม่ที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง ท่านเข้ารับอิสลามในวันที่ท่านเราะฮ์ลุทรวงเปิดเมืองมกกันกะฮ์ หลังจากที่ท่านเข้ารับอิสลามก็ทุ่มเทให้กับการเรียนรู้อิสลามจนแตกฉาน มุ่งมั่นอยู่กับการละหมาด การถือศีลอด การบริจาคทาน (เศาะดะเกาะฮ์) การอ่านอัลกุรอาน และร้องให้อยู่กับอัลลอฮ์ เพราะความเสียดายเวลาในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ท่านก็เลยทดแทนด้วยการทุ่มเทในการกระทำทุกอย่างเพื่อชดเชยช่วงเวลาที่ผ่านมา แต่ก่อนเคยบริจาคทรัพย์สินให้กับพวกกุเรชมากเท่าไร ตอนนี้ก็ต้องบริจาคให้กับอิสลามมากกว่านั้น แต่ก่อนเคยนั่งอยู่หน้ารูปปั้นนานเท่าไร ตอนนี้ก็ต้องนั่งอยู่หน้าอัลลอฮ์ให้นานมากนั้นเป็นเท่า ๆ เป็นอยู่อย่างนั้น ละหมาดแล้วละหมาดอีกก็ถือศีลอดแล้วถือศีลอดอีก...

³ อะบูสุฟิยาน เป็นอัลฮารีษ ท่านกำเนิดมาในเวลาใกล้เคียงกับท่านเราะฮ์ลุทรวงเป็นอย่างมาก เติบโตมาภายใต้การดูแลในครอบครัวเดียวกัน เป็นพี่น้องร่วมแม่มนคนเดียวกันกับท่านเราะฮ์ลุทรวง คือนางหะลิมาฮ์ อัสซะอูดียะฮ์ ในยุคก่อนที่ท่านนบีจะถูกแต่งตั้งเป็นเราะฮ์ลุทรวง ท่านเป็นเพื่อนที่เราะฮ์ลุทรวงสนิทสนม รักใคร่เป็นอย่างมาก ยิ่งไปกว่านั้น รูปพรรณสันฐานของท่านก็มีส่วนคล้ายคลึงกับท่านเราะฮ์ลุทรวงเป็นอย่างมากอีกด้วย แต่หลังจากที่ท่านนบีถูกแต่งตั้งเป็นเราะฮ์ลุทรวงเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไป ท่านต้องหันหลังให้กับท่านเราะฮ์ลุทรวง ท่านเป็นคนหนุ่มที่เป็นพลังสำคัญในการต่อต้าน ชัดขวางการอะฮ์อะฮ์ของ ท่านเราะฮ์ลุทรวง เพราะท่านเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด เก่งในด้านภาษาอาหรับ บทกลอนต่าง ๆ ท่านตกอยู่ในวังวนแห่งญาฮิลียะฮ์เป็นเวลาเกือบ 20 ปีด้วยกัน ก่อนที่ท่านเราะฮ์ลุทรวงจะเข้าไปเปิดเมืองมกกันกะฮ์เล็กน้อย ท่านเราะฮ์ลุทรวงก็เคยส่งหนังสือเชิญชวนท่านเข้ารับอิสลามเหมือนกัน การเข้ารับอิสลามของท่านก่อนข้างจะมีอุปสรรคพอสมควร ท่านเคยดั้นด้นไปหาท่านเราะฮ์ลุทรวงเพื่อต้องการที่จะบอกข่าวดีเกี่ยวกับการเข้ารับอิสลามของเขา โดยวานให้เศาะหาบะฮ์หลายท่านด้วยกันช่วยพาไป แต่พวกเขา (เศาะหาบะฮ์) ก็ปฏิเสธที่จะพาท่านไปพบกับท่านเราะฮ์ลุทรวง ด้วยว่าท่านเคยสร้างความเจ็บช้ำ เจ็บปวด ทารุณกรรมกับมุสลิมเอาไว้มากมาย แต่เมื่อท่านสามารถเข้ารับอิสลามได้อย่างสมบูรณ์ ท่านก็ทุ่มเทอย่างเต็มที่ เพื่อการศึกษาเรียนรู้ มุ่งมั่นอยู่กับการอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ท่องจำคัมภีร์อัลกุรอาน อัลหะดีษ เพื่อชดเชยช่วงเวลาอันเลวร้ายที่สุดเสียไป ครั้งหนึ่งท่านเราะฮ์ลุทรวงได้เข้าไปในมัสยิดพร้อมกับท่านหญิงอาอิชะฮ์ และท่านเราะฮ์ลุทรวงได้ถามท่านหญิงอาอิชะฮ์ว่า เจ้ารู้ไหมว่านั่นคือใคร ท่านหญิงอาอิชะฮ์ตอบว่า ไม่รู้ ท่านเราะฮ์ลุทรวงจึงบอกว่า นั่นแหละคือ อะบูสุฟิยาน เขาคือคนที่มัสยิดเป็นคนแรกและออกจากมัสยิดเป็นคนสุดท้ายเป็นประจำ ในวันที่ท่านเราะฮ์ลุทรวงเสียชีวิต ท่านมีความเศร้าโศก เสียใจ ระทมทุกข์เป็นอย่างมาก ท่านมีอายุยืนยาวถึงยุคสมัยการปกครองของเคาะลีฟะฮ์สุอุมัร เป็นอัลค็อตตอบ และช่วงหนึ่งในบั้นปลายของชีวิต ท่านมีความรู้สึกเหมือนกับว่าเวลาของท่านคงมีอีกไม่นาน ท่านก็ได้ไปขุดหลุมฝังศพด้วยมือของท่านเอง หลังจากนั้นประมาณ 3 วัน ท่าน

ฉันไม่กล้าที่จะกล่าวสิ่งใด ๆ ออกไป เพราะกลัวว่ามันจะถูกนำไปเสนอกับพระเจ้าแห่งฟาโงแล้วมลาอิกะฮ์ก็มาหาท่านนบี และบอกกล่าวท่านเราะสูลถึงเหตุการณ์ที่มีการพูดคุยกันดังกล่าว แล้วท่านเราะสูลก็เรียกพวกเขา (บรรดาเศาะหาบะฮ์) มา และสอบถามถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น บรรดาพวกเขาก็ยอมรับในสิ่งดังกล่าว ว่าพวกจริง อายะฮ์ดังกล่าวก็ถูกประทานลงมา .

3.4 ความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลหุญร็อต

สุเราะฮ์อัลหุญร็อต เป็นสุเราะฮ์ที่มีความสำคัญทางด้านจริยธรรมเป็นอย่างมาก เพราะประมวลไปด้วยข้อเท็จจริงในการอบรมที่เป็นอมตะเอาไว้มากมาย เป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงไว้สำหรับสังคมที่มีเกียรติ เป็นสุเราะฮ์ที่ทรงคุณค่าทางด้านศีลธรรม จนกระทั่งนักคัมภีร์บางท่านถึงกับให้ชื่อสุเราะฮ์นี้ว่า สุเราะฮ์อัลอัคร็อกหรือสุเราะฮ์จริยธรรม อาจสรุปได้ดังนี้

1. เป็นสุเราะฮ์ที่เป็นตัวอย่างแห่งความสมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน ในด้านความหมายที่ครอบคลุม ในด้านเนื้อหาที่ชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นสุเราะฮ์ที่มีเนื้อหาโดยรวมทั้ง สุเราะฮ์อยู่ในเรื่องราวเดียวกัน นั่นก็คือ การสร้างบุคคลและสังคมให้มีจริยธรรมให้ดีงาม การชี้แนะให้เดินไปสู่ในแนวทางที่ถูกต้อง การน้อมรับถึงคำตักเตือนหรือคำสั่งของอัลลอฮ์และเราะสูลﷺ ที่เพียบพร้อมไปด้วยความสมบูรณ์แบบในทุก ๆ ด้าน และยังเป็นที่มาของบทบัญญัติต่าง ๆ ในศาสนาอิสลาม ทั้งในการตัดสินความในตัวบทบัญญัติของพระองค์ การปฏิบัติในสิ่งที่สอดคล้องกันทั้งภายนอกและภายใน การปฏิบัติที่เป็นความต้องการจริง ๆ ของฟิเตเราะฮ์อันบริสุทธิ์ การมีส่วนช่วยเหลือ เกื้อกูลซึ่งกันและกันในสังคม การเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในการสรรสร้างความดีงาม และการสร้างวามสมบูรณ์แบบในการดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามพระดำรัสแห่งพระองค์ ภายใต้นแนวทางหรือแบบอย่างการปฏิบัติอันชัดเจนของท่านเราะสูลﷺ

2. เป็นสุเราะฮ์ที่มีความเกี่ยวโยง ต่อเนื่อง สัมพันธ์กันในด้านเนื้อหาตั้งแต่ช่วงแรกของสุเราะฮ์ไปจนถึงช่วงสุดท้ายของสุเราะฮ์อย่างแนบแน่น โดยพูดถึงเรื่องจริยธรรม ศีลธรรมและคุณธรรม

3. เป็นสุเราะฮ์ที่มีความหนักแน่น ประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่มากมาย ไม่ว่าจะ เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอะกิซะฮ์ (หลักการยึดมั่น) และชะรีอะฮ์ (ข้อบัญญัติ) และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของอัลลอฮ์ การกำเนิดของมนุษย์ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเปิดประตูหัวใจของมนุษย์

ก็ได้เสียชีวิตจริง ๆ ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต ท่านได้กล่าวแก่ภรรยาและลูก ๆ ของท่านว่า พวกท่านจงอย่าร้องไห้กับการจากไปของฉันเลย ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ นับแต่วันแรกที่ฉันเข้ารับอิสลาม ชีวิตของฉันทั้งชีวิตก็ไม่เคยแปรเปลี่ยนสิ่งที่เป็นความคิดอีกเลย

และยังครอบคลุมไปถึงหลักสูตรในการบริหาร และสร้างระบบแบบแผนและหลักเกณฑ์ในการอบรม สั่งสอน การขัดเกลาจิตใจ และพื้นฐานแห่งบทบัญญัติอิสลามและการน้อมรับคำสั่งจากพระองค์ (Sayyid Qutb , 1994 : 6/3330)

4. สุเราะฮ์ อัลหุญร้อตถูกประทานที่นครมะดีนะฮ์ เป็นสุเราะฮ์ที่เจาะลึกถึงบางคุณลักษณะเป็นการเฉพาะ ในแง่ของการตัดสินใจแห่งบทบัญญัติอิสลาม และในแง่ของมนุษย์สัมพันธ์ในอิสลาม ซึ่งยังผลประโยชน์อย่างมากมาในกิริยามารยาท บทบัญญัติต่าง ๆ หรือจริยธรรมดังกล่าว ด้วยความผาสุกในโลกนี้และการตอบแทน หรือความโปรดปราน ความเมตตาที่ยั่งยืนในวันอาคิเราะฮ์ และสุเราะฮ์นี้ยังถูกเรียกว่าสุเราะฮ์อัลอัคคัลาก เพราะเป็นสุเราะฮ์ที่ชี้แนะมนุษย์ไปสู่การมีจริยธรรมที่ประเสริฐ คุณลักษณะที่สูงส่งและความสวยงามที่ครบสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง (Mahmud Abdullah al-‘Ukazy , 1994 : 25)

3.5 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์อัลหุญร้อตกับสุเราะฮ์ที่ถูกประทานลงมาก่อนและหลัง

3.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์ในอัลกุรอาน

ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์ในอัลกุรอานถึงแม้ว่าอาจจะไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนมายืนยันถึงหิกมะฮ์ (วิทย์ปัญญา) ของการเรียบเรียงในแต่ละสุเราะฮ์ว่ามีความสำคัญอย่างไร แต่มันก็เป็นส่วนหนึ่งจากคำวินิจฉัย หรือทัศนะของนักวิชาการที่ได้พยายามสร้างองค์ความรู้นี้ให้เป็นประโยชน์แก่ชนรุ่นต่อ ๆ มาได้รับอรรถรสในการศึกษาคัมภีร์อัลกุรอานมากยิ่งขึ้น

ส่วนหนึ่งจากความมหัศจรรย์ หรือความแปลกใหม่ของคัมภีร์อัลกุรอานที่เกรียงไกร นั่นก็คือการมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นระหว่างสุเราะฮ์ต่อสุเราะฮ์ อายะฮ์ต่ออายะฮ์ ประโยคต่อประโยค และคำต่อคำ เสมือนหนึ่งกับว่าเป็นห่วงโซ่อันเดียวกัน โดยมีการยึดเหนี่ยวสอดคล้องอาศัยซึ่งกันละกัน หรือเปรียบเทียบการผูกเชื่อมสัมพันธ์ เกาะเกี่ยวกันในทุก ๆ สุเราะฮ์กับสุเราะฮ์ที่อยู่ติดกัน เป็นเสมือนตั้งอายะฮ์ที่อยู่ในที่ ที่เหมาะสมและลงตัวของมัน เป็นจุดเริ่มต้นที่สอดคล้องกันกับอายะฮ์ที่อยู่ถัดไป และอายะฮ์ที่อยู่ถัดไปก็เปรียบเสมือนดังส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ผ่านมา เป็นเสมือนกับว่ากุรอานทั้งเล่มนั้นเป็นห่วงโซ่อันเดียวกัน

ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ﷻ นั้นมีวิทย์ปัญญา (หิกมะฮ์) และข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่สูงสุด ในแง่ของวาทศิลป์ ข้อชี้ขาดทางด้านศาสนบัญญัติ ในแง่ของการเรียบเรียงสุเราะฮ์และอายะฮ์ ในแง่ของเนื้อหาในสุเราะฮ์ ซึ่งเป็นวิทย์ปัญญา หรือองค์ความรู้ที่มนุษย์สามารถเรียนรู้ได้ทั้งหมด หรือรู้เพียงแค่บางส่วนหรือไม่รู้เรื่องเลย แต่ที่เป็นเป้าหมายจริง ๆ ก็คือ การศรัทธาในสิ่งที่

วิทย์ปัญญาจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เราสามารถมองเห็น สัมผัสได้ หรือ สัมผัสไม่ได้ ดังนั้นชนกลุ่มใดก็ตามที่ละเลยและปฏิบัติไม่จริงจังกับบทบัญญัติต่าง ๆ ในคัมภีร์ของพระองค์ เมื่อสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาสามารถสัมผัสได้ พวกเขาที่ยอมรับในการชักนำ แต่พอถูกชักนำในสิ่งที่เร้นลับซึ่งไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยสัมผัสภายนอก พวกเขาก็คือดิ่ง และปฏิเสธด้วยความคิด หรือมันสมองที่มีความจำกัดของพวกเขา จึงเป็นเหตุทำให้พวกเขาห่างไกลจากการได้รับความดีงาม ทางนำ และการสรรเสริญจากพระองค์ พวกเขาจึงเป็นบ่อเกิดแห่งความเสื่อมเสีย (พิตนะฮฺ) และความหายนะ ทั้งจากอดีตที่ผ่านมาและปัจจุบัน ในบทบัญญัติแห่งการตัดสินความแห่งอัลอิสลาม จึงจำเป็นต้องเพิ่มความระแวดระวัง ระมัดระวังจากกลุ่มชนเหล่านี้ในทุก ๆ สถานการณ์ ทุกพื้นที่ และทุกเวลา พวกเขาเป็นดังกลุ่มชนที่พระองค์ตรัสไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานของพระองค์ว่า :

(140 :)

ความว่า “ และแน่นอนอัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้าแล้ว ในคัมภีร์¹ นั้นว่า เมื่อพวกเจ้าได้ยินบรรดาโองการของอัลลอฮฺ ﷻ โองการเหล่านั้นก็ถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเหยียดหยัน² ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่นจากนั้น แท้จริงพวกเจ้านั้น ถ้าเช่นนั้นแล้ว³ ก็เหมือนพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงรวบรวมบรรดามุนาฟิกและบรรดาผู้ปฏิเสธไว้ในวันรณกะอันหนักทั้งหมด ”.

(อันนิสาอ : 140)

อีกโองการที่พระองค์ตรัสว่า :

¹ และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ที่พูดคุย (วิจารณ์) ในบรรดาโองการของเรา ก็จงคืนหลังให้แก่พวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่นจากนั้น และบางทีชัชฎอนอาจทำให้เจ้าลืมไปก็ได้ ดังนั้นเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับบรรดาผู้ธรรมเหล่านั้น หลังจากที่มีการรำลึกขึ้นได้

² โดยพวกมุขริกินมักกะฮฺ และเมื่อท่านนบีได้อพยพไปมะดีนะฮฺ พวกยิวก็ปฏิบัติเช่นเดียวกับพวกมุขริก ขณะเดียวกันพวกมุนาฟิกก็ร่วมวงกับพวกเขาด้วยความปิตินดี

³ ถ้าพวกเจ้าร่วมวงอยู่ด้วยในขณะที่พวกเขาพูดถากถางโองการของข้า พวกเจ้าก็ตกอยู่ในฐานะเดียวกับพวกเขา

(68 :)

ความว่า “และเมื่อเจ้าเห็นผู้ซึ่งกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในบรรดา
โองการของเรา¹ แล้ว ก็จงออกห่างจากพวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะ
วิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องอื่นจากนั้น และถ้าชัฏฏอนทำให้เจ้าลืมนแล้ว ก็จงอย่า
นั่งร่วมกับพวกที่อธรรมเหล่านั้นต่อไป หลังจากที่มีการนึกขึ้นได้”.

(อัลอันอาม : 68)

3.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์อัลหุร็อยตและสุเราะฮ์อัลฟัตหุ (คือ อัลฟัตหุ)

มุฮัมมัด เป็นอัลอะมีน (Muhammad bin al-Amin)² (1984 : 15) ได้อธิบายถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์ อัลหุร็อยตและสุเราะฮ์อัลฟัตหุ ดังนี้

1. ทั้งสองสุเราะฮ์ต่างก็ถูกประทานลงมาที่นครมะดีนะฮ์ และเป็นสุเราะฮ์ที่มี
เนื้อหาเกี่ยวกับบทบัญญัติต่าง ๆ ของอิสลามที่คล้ายคลึงกันอย่างสุเราะฮ์อัลฟัตหุก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับ
บทบัญญัติ (หลักการตัดสินปัญหา) ในการทำสงครามกับผู้ปฏิเสธ (กุฟฟาร) ในขณะที่สุเราะฮ์
อัลหุร็อยตนั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบัญญัติการทำสงครามกับผู้ที่ตั้งใจไม่ปฏิบัติตามหลักคำสอน
ของอิสลามจากบรรดามุสลิมด้วยกัน

2. สุเราะฮ์อัลฟัตหุจบด้วยการกล่าวถึงผู้ศรัทธาและคุณลักษณะของพวกเขาว่า :

(29 :)

¹ วิพากษ์วิจารณ์ในทำนองเย้ยหยัน

² มุฮัมมัด เป็น อัลอะมีนมีชื่อเต็มว่า มุฮัมมัด เป็นมุฮัมมัด เป็นอัลอะมีน อัลอันศอริย์ เป็นนักวิชาการร่วมสมัย เคยศึกษาปริญญาโทอยู่
ที่มหาวิทยาลัยอิมามมุฮัมมัด เป็นสะอูดอัลอิสลามียะฮ์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย

ความว่า “มุฮัมมัดเป็นเราะฮ์ลุลลอฮ์และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา เป็นผู้เข้มแข็ง กล่าวหาต่อพวกปฏิเสธศรัทธา เป็นผู้เมตตาสงสารระหว่าง พวกเขาเอง เจ้าจะเห็นพวกเขาเป็นผู้รู้กั๊วะ ผู้ศุญุด โดยแสวงหาคุณความดี จากอัลลลอฮ์และความโปรดปราน (ของพระองค์) เครื่องหมายของพวกเขา อยู่บนใบหน้าของพวกเขา เนื่องจากร่องรอยแห่งการศุญุด นั่นคือ อุปมา ของพวกเขาที่มีอยู่ในอัลเตารอต และอุปมาของพวกเขาที่มีอยู่ใน อัลอินญิล ประหนึ่งเมล็ดพืชที่งอกเหนือหรือกิ่งก้านของมันออกมา แล้วทำให้มันงอกงาม แล้วมันก็เติบโต แข็งแรง และทรงตัวอยู่ได้บนลำต้นของมัน นำความปลื้มปิติมาให้แก่ผู้หว่าน เพื่อที่พระองค์จะก่อความโกรธแค้น แก่พวกปฏิเสธศรัทธา เพราะพวกเขา (มุสลิมีน) และอัลลลอฮ์ทรงสัญญา บรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาว่า จะได้รับการ อภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง’ ”.

(อัลฟัตหฺ : 29)

ในขณะที่สุเราะฮ์อัลหุญรูอต ก็เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงผู้ศรัทธาและลักษณะของผู้ ศรัทธาเช่นกัน :

(1 :)

¹ มุฮัมมัด คือเราะฮ์ลุลลอฮ์อย่างแท้จริง และบรรดาสะหาบะฮ์ผู้ทรงคุณธรรมเป็นผู้แสดงออกถึงความเข้มแข็งและแข็งแกร่งไว้ ต่อผู้ที่ขัดแย้งต่อศาสนาของพวกเขา และมีความเมตตา สงสารต่อผู้มีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องศาสนา จะเห็นได้ว่าคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขาไม่ชอบที่จะให้อวัยวะของเขา หรือเสื้อผ้าของเขาไปกระทบกับอวัยวะหรือเสื้อผ้าของคนกาเฟร แต่ถ้ากับพี่น้องมุสลิมด้วยกันเองแล้วเขาจะจับมือโอบกอดและแสดงออกซึ่งความรักใคร่ นอกจากนี้แล้วจะเห็นพวกเขาก็มลงรู้กั๊วะและศุญุดในเวลาละหมาดของพวกเขา โดยหวังการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์และความโปรดปรานจากพระองค์ เครื่องหมายแห่งการอิมาน และความบริสุทธิ์ของพวกเขา ปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขา อันเนื่องมาจากร่องรอยแห่งการศุญุด เพราะในวันกียามะฮ์นั้น พวกเขาจะถูกฟื้นคืนชีพมาโดยมีใบหน้าและเท้ามีแสงเป็นประกายอันเนื่องมาจากน้ำละหมาด คุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นนั้นได้กล่าวไว้เป็นอุปมาในคัมภีร์อัลเตารอต และคัมภีร์อัลอินญิล อัลญะฮาก กล่าวไว้ว่า อุปมานี้เป็นที่ขัดแย้งที่สุด เมล็ดพืช คือท่านนบีมุฮัมมัดﷺ หน่อและกิ่งก้านนี้คือ บรรดาสะหาบะฮ์ ในตอนแรกมีจำนวนน้อย อ่อนแอ แล้วก็ได้เพิ่มขึ้นมากมายและแข็งแรง ทั้งนี้เพื่อที่จะก่อความโกรธแค้นให้แก่พวกกุฟฟาร (ผู้ปฏิเสธ) อันเนื่องมาจากจำนวนและความเข้มแข็งของบรรดาสะหาบะฮ์ อัลลลอฮ์ﷻ ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธาและบรรดาผู้กระทำความดีว่า พวกเขาจะได้รับการอภัยโทษอย่างสมบูรณ์ และรางวัลอันยิ่งใหญ่ อีกทั้งรัชกิ (เครื่องยังชีพ) อันหลากหลายในสวนสวรรค์.

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้าหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรง อัลลอฮฺ ﷻเถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงไถ่ยืน ผู้ทรงรอบรู้” .

(อัลหุญร็อต : 1)

3. ในสุเราะฮ์อัลฟัตหฺ เนื้อหาส่วนใหญ่ครอบคลุมไปด้วยความมีเกียรติ ความยิ่งใหญ่ และชัยชนะของท่านเราะสูล ﷺ สุเราะฮ์อัลหุญร็อตก็กล่าวในเรื่องเหล่านี้เช่นกัน

4. ในตอนสุดท้ายของสุเราะฮ์อัลฟัตหฺ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกกล่าวถึงผู้ที่ประกอบความดี (ผู้ที่ศอและหฺ) และผลตอบแทนของพวกเขาว่า :

(29 :)

ความว่า “และอัลลอฮฺทรงสัญญาบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาว่าจะได้รับการอภัยโทษ และรางวัลอันใหญ่หลวง” .

(อัลฟัตหฺ : 29)

เหมือนกับว่ามีบางอย่างที่เป็นการกระทำที่ออกมาจากผู้ศรัทธา ผู้ที่เป็นคนดี (ศอและหฺ) เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและห้ามกระทำในสิ่งดังกล่าว อย่างเช่น การพุดเสียงดั่งกินเสียงของท่านเราะสูล ﷺ การแย่งกันพุด แย่งกันกระทำ แข่งขันกันในการอ่านอัลกุรอานหรือแบบอย่างของท่านเราะสูล ﷺ (Muhammad bin al-Amin , 1984 : 15) พระองค์ทรงห้ามการกระทำดังกล่าวไว้ในอายะฮ์แรกของสุเราะฮ์อัลหุญร็อตว่า :

(1 :)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล่าหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์พวกเจ้าจงยำเกรง อัลลอฮฺ ﷻเถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลหุญร็อต : 1)

ส่วนหนึ่ง ที่เราสามารถสัมผัสได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองสุเราะฮ์ในภาพรวมดังนี้

1. ทั้งสองสุเราะฮ์มีเนื้อหาที่มีความคล้ายคลึง โดยในช่วงแรกเริ่มนั้น ทั้งสองสุเราะฮ์ต่างก็พูดถึงท่านเราะสูล ﷺ ในสถานะที่สูงส่งของท่าน คุณลักษณะที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบของท่าน และสถานะอันมีเกียรติและสูงส่งของท่าน

2. สุเราะฮ์อัลฟัดหฺ เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงการเปิดเมืองมักกะฮ์อย่างยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงประทานให้เฉพาะแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่เป็นผลพวงมาจากการเปิดที่ยิ่งใหญ่ (เปิดเมืองมักกะฮ์) คือ การอภัยโทษจากอัลลอฮฺ ﷻ ในบาปต่าง ๆ ที่ผ่านมาและในอนาคต และการได้รับความโปรดปราน (เนือยะมัด) ที่มากมายจากอัลลอฮฺ การเชิญชวนมนุษย์สู่ความดีงามสู่ ัจธรรม สู่ความเสมอภาค และความสมานฉันท์ เช่นเดียวกับสุเราะฮ์อัลหุญร็อต ที่เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงสถานะอันสูงส่งของท่านเราะสูล ﷻ ที่จำเป็นแก่ประชาชาติของท่านต้องปฏิบัติตาม จึงไม่เป็นการบังคับแก่ประชาชาติของท่านหรือใครก็ตามที่จะไปล่าหน้าท่าน ในเรื่องของการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจขาดปัญหา และยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นการไม่สมควรเป็นอย่างยิ่งในการที่จะแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หรือตัดสินใจขาดของบทบัญญัติซึ่งกันและกัน โดยล่าหน้าท่านเราะสูล ﷻ ดัง โองการที่ว่า :

(36 :)

ความว่า “ไม่บังคับแก่ผู้ศรัทธาชายและผู้ศรัทธาหญิงเมื่ออัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ได้กำหนดกิจการใดแล้ว¹ สำหรับพวกเขาไม่มี

¹ คือ เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ใช้ให้กระทำสิ่งใด

ทางเลือกในเรื่องของพวกเขา' และผู้ใดไม่เชื่อฟังอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูล
ของพระองค์แล้ว' แน่แน่นอนเขาได้หลงผิดอย่างชัดแจ้ง”.

(อัลอะหฺซาบ: 36)

อัลฟักร อัรรอซีย์ (al-Fakr al-Razy)³ ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงความสัมพันธ์กันระหว่าง
ทั้งสองสุเราะฮ์ โดยท่านได้เรียบเรียงความสำคัญเอาไว้ดังนี้

1. นั่นก็คือ แท้จริงแล้วอัลลอฮ์ ﷻ เมื่อท่านได้ชี้แจงบอกกล่าวถึงสถานะของท่าน
นบีมุฮัมมัด ﷺ ที่สูงส่ง และได้บอกถึงความเป็นเราะสูล ﷺ ของท่านที่นำศาสนามาเผยแผ่ พระองค์ก็
ตรัสอีกว่า ท่านเราะสูลนั้นเป็นผู้ที่มีความเมตตาต่อบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ด้วยคำกล่าวที่ว่า
() หมายถึง ผู้ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา ดังนั้น จึงคำนึงอยู่เสมอถึงสถานะอันสูงส่งของท่าน
จงอย่าละทิ้งในการให้เกียรติแก่ท่านในทุก ๆ อย่าง ทั้งคำพูด การกระทำ และการแสดงความคิด .

2. พระองค์ทรงบอกกล่าวถึงคุณลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธาที่มีความชัดเจน
เด็ดขาดในอุดมการณ์ต่อบรรดาผู้ปฏิเสธ และมีความอ่อนน้อม รักใคร่ ซึ่งกันและกัน ต่างก็โค้ง
(รุกัวะ) และกราบ (สุญูด) ต่อพระองค์ผู้ทรงเกรียงไกร และพระองค์ก็ยกกล่าวถึงบรรดาผู้ศรัทธาอีก
ว่า เป็นผู้ที่อยู่ในความดูแล ความเมตตาของอัลลอฮ์ ﷻ จากการกล่าวให้เกียรติแก่พวกเขาในคัมภีร์
ก่อน ๆ ดังโองการที่พระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

...

....

(29 :)

ความว่า “...นั่นคืออุปมาของพวกเขาที่มีอยู่ในอดีตตลอด และอุปมาของพวกเขาที่
มีอยู่ในอัลอินญีลประหนึ่งเมล็ดพืชที่งอกหน่อหรือกิ่งก้านของมันออกมา แล้วทำ

¹ คือ มีความคิดเห็นหรือเลือกกระทำ แต่พวกเขาจะต้องยอมจำนน โคนคยอมฎี สาเหตุของการประทานอายะฮ์นี้ลงมาก็คือ มีรายงาน
จากอิบนุอับบาสว่า ท่านเราะสูลได้ห่มนั้ ซะหฺนั้ เป็นดิญะฮุหฺ ให้แก่บุตรบุญธรรมของท่านคือ เซด เป็น ฮาริษะฮฺ ซะหฺนั้ ได้ดู
ห่มนั้ รังเกียจและปฏิเสธที่จะรับห่มนั้เขา อายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา หลังจากนั้น ซะหฺนั้ ได้ยอมรับห่มนั้และแต่งงานกับเซด
และอีกริวายะฮฺ (รายงาน) หนึ่งกล่าวว่า ซะหฺนั้ ได้ปฏิเสธและอัลคุดลอฮฺที่ชายของนางก็ปฏิเสธที่จะเกี่ยวคองกับตระกูลเรซ
ครั้งเมื่ออายะฮ์ถูกประทานลงมา พี่ชายของนางได้มาหาท่านเราะสูล ﷻ แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านเราะสูลลลอฮฺ จงใช้ฉันตามที่ท่าน
ปรารถนาเถิด ท่านเราะสูล ﷻ ได้กล่าวว่า จงแต่งงานเธอกับเซด อัลคุดลอฮฺก็พอใจและจัดการแต่งงานซะหฺนั้ให้กับเซด

² คือ ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อใช้และข้อห้ามของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์แล้ว เขาก็จะหันห่างออกจากแนวทางที่เที่ยง
ธรรม

³ อัลฟักร อัร-รอซีย์เป็นนักปราชญ์ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านวิชาอรรถาธิบายอัลกุรอาน ท่านเสียชีวิตเมื่อปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ 606

ให้มันงอกงาม แล้วมันก็เติบโตแข็งแรง และทรงตัวอยู่ได้บนลำต้นของมัน นำความปลื้มปิติมาให้แก่ผู้หว่าน เพื่อที่พระองค์จะก่อความโกรธแค้นแก่พวกปฏิเสธศรัทธา และพวกเขา (มุสลิมีน)....”

(อัลฟัตหุ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 29)

ในซูเราะฮ์อัลฟัตหุพระองค์ได้ตรัสเอาไว้ถึงข้อควรปฏิบัติต่าง ๆ ที่ห้ามมิให้มุอิมิน (ผู้ศรัทธา) ปฏิบัติในสิ่งที่สร้างความคลุมเครือถึงสถานะอันสูงส่งของพวกเขา และสิ่งที่จะมาลบล้างความดีงามที่มีอยู่กับพวกเขาให้หมดไป

อัลอะลุสียี (al-Alusiy) ได้กล่าวว่า “ในซูเราะฮ์อัลฟัตหุนั้นพระองค์ตรัสถึงการทำสงครามกับผู้ปฏิเสธศาสนา (กุฟฟาร) ในขณะที่ซูเราะฮ์อัลหุญร็อตนั้น พระองค์บอกกล่าวถึงการทำสงครามกับผู้ที่อยู่ดีหรือขัดขึ้น (จากมุสลิมด้วยกัน)”

อบูไฮยาน (Abu Haiyan) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองซูเราะฮ์เอาไว้ โดยเป็นทัศนะที่ใกล้เคียงกับทัศนะของนักวิชาการตัฟซีรทั่วไป นั่นก็คือ ความสัมพันธ์ช่วงสุดท้ายของซูเราะฮ์ก่อน (อัลฟัตหุ) และการเริ่มต้นของซูเราะฮ์ถัดไป (อัลหุญร็อต) ทั้งสองซูเราะฮ์นั้นถูกประทานลงมาที่นครมะดีนะฮ์ และความเหมาะสมในการเกี่ยวโยงสัมพันธ์ระหว่างช่วงสุดท้ายของซูเราะฮ์อัลฟัตหุและการเริ่มของต้นของซูเราะฮ์อัลหุญร็อตก็ชัดเจน เพราะทั้งสองซูเราะฮ์นั้น พระองค์ ﷺ ตรัสถึงท่านเราะฮ์มานและบรรดาสะหาบะฮ์ จากนั้นพระองค์ ﷺ ก็ตรัสถึงสัญญาที่มีต่อผู้ศรัทธาและผู้ปฏิบัติดี ดังโองการที่ว่า :

...

(29 :)

ความว่า “...และอัลลอฮ์ ﷻ ทรงสัญญาบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาว่า จะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง”

(อัลฟัตหุ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 29)

เป็นเสมือนกับว่าสิ่งต่าง ๆ ที่จะออกมาจากการกระทำของผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์ ﷻ และปฏิบัติความดีนั้น บางสิ่งบางอย่างก็ควรที่จะละเว้น ดังคำตรัสของพระองค์ ﷻ ที่ว่า :

(1 :)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้าหน้า (ในการกระทำใดๆ)เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์ ﷻ แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”.

(อัลหุญร็อต : 1)

อัลบะกออียี (al-Baqa‘iy) ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนะของความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองสุเราะฮ์เอาไว้ในอีกแง่หนึ่งว่า สุเราะฮ์อัลฟัตหูนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่กล่าวถึงความยิ่งใหญ่และสูงส่งของท่านเราะสูล ﷺ และจบสุเราะฮ์ด้วยการกล่าวชื่อของท่านเราะสูล ﷺ และสรรเสริญแก่ผู้ที่เจริญรอยตามท่าน ในขณะที่สุเราะฮ์อัลหุญร็อตเริ่มต้นสุเราะฮ์ด้วยการที่ผู้ศรัทธาต้องมีมารยาทที่ดีต่อท่านเราะสูลทั้งคำพูด และการกระทำ เมื่ออยู่ต่อหน้าท่าน หรืออยู่พร้อมกับท่าน เพื่อที่จะนำมาซึ่งการมีจริยธรรมที่สูงส่ง และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคมโดยรวมและนำสู่การปฏิบัติต่อไป .

5.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์อัลหุญร็อต กับสุเราะฮ์ที่อยู่ถัดไป (คือสุเราะฮ์ ก้อฟ)

ตามที่คุณวิจัยได้พยายามค้นคว้าหาจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นปฐมภูมิและทุติยภูมิ ปรากฏว่า ผู้วิจัยไม่พบมีการระบุถึงความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ที่ถูกประทานลงมาหลังสุเราะฮ์อัลหุญร็อต .

3.6 ความสัมพันธ์ของอายะฮ์แต่ละอายะฮ์ในสุเราะฮ์อัลหุญร็อต

สุเราะฮ์อัลหุญร็อตเป็นสุเราะฮ์ที่มีอายะฮ์เพียงแค่ 18 อายะฮ์ ซึ่งนับว่าเป็นสุเราะฮ์ที่ค่อนข้างสั้น แต่กลับเป็นสุเราะฮ์ที่มีเนื้อหามากมายเป็นอย่างยิ่งในการที่จะสร้างสังคม ให้เป็นสังคมที่มีความสงบสุขอย่างแท้จริง มากมายไปด้วยคุณค่าแห่งจริยธรรมที่สูงส่งแนวทางแห่งการปฏิบัติที่ชัดเจน มีหลายอายะฮ์ที่เป็นที่มาของหลักพื้นฐานแห่งบทบัญญัติอิสลามและเป็นแนวทางแก่ประชาชาติมุสลิมให้ถือปฏิบัติ เพื่อนำไปสู่การเป็นบ่าวที่ดีของพระองค์ และการสร้างสรรค์สังคม

ให้ดังนามมีระเบียบ และนำอยู่มากยิ่งขึ้น หลักจริยธรรมที่เป็นหลักคำสอนจากอัลกุรอาน มีแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจนจากท่านเราะสูลจึงถือเป็นจริยธรรมที่แท้จริง สอดคล้องกับหลักการดำเนินชีวิต และสามารถทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข ส่วนหนึ่งจากจริยธรรมหลักเหล่านั้นก็ถูกระบุอยู่ในสุเราะฮ์อัลหุญรุต เพื่อความสะดวกในการศึกษา ค้นคว้า และนำสู่กระบวนการปฏิบัติในชีวิตจริงได้อย่างง่ายดาย ส่วนหนึ่งจากจริยธรรมเหล่านี้ คือ

1. ในอายะฮ์แรก พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ทรงเริ่มต้นด้วยการตรัสถึงมารยาทของผู้ศรัทธาที่มีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ คือ อย่าได้แสดงความคิดเห็น หรือตัดสินชี้ขาดไม่ว่าในเรื่องใด ๆ ก็ตามก่อนที่จะกลับไปดู ทบทวนคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ ไม่ว่าจะการแสดงความคิดเห็นนั้นจะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องศาสนา

2. อายะฮ์ต่อมา ก็ยังเป็นการสอนจากพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ต่อผู้ศรัทธา ถึงมารยาทที่มีต่อผู้นำในเชิงปฏิบัติจริง นั่นก็คือ การไม่พูดเสียงดังต่อหน้าผู้นำ โดยเฉพาะท่านเราะสูล ﷺ เหมือนกับที่พวกเขาพูดด้วยตนเอง เพราะสถานะของพวกเขาเท่ากับท่านเราะสูล ﷺ นั้นต่างกันตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้น เมื่อพวกเขาอยู่ต่อหน้าท่านเราะสูล ﷻ พวกเขาต้องมีความสำรวมให้เยอะเข้าไว้ จะพูดจา หรือทำอะไรให้ระมัดระวังให้มาก

3. หลังจากที่พระองค์ตรัสถึงมารยาทที่ควรปฏิบัติต่อท่านเราะสูลแล้ว เพื่อเป็นการให้กำลังใจแก่บรรดาผู้ที่เชื่อฟังในคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลและผู้ปฏิบัติดีทั้งหลาย อายะฮ์ต่อมา พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ทรงบอกข่าวดีแก่พวกเขาเหล่านั้นด้วยการอภัยโทษให้กับพวกเขาจากความผิดต่าง ๆ ที่พวกเขาได้กระทำ และการได้รับรางวัลอันใหญ่หลวงจากพระองค์

4. อายะฮ์ต่อมา ก็เป็นการบอกถึงเหตุการณ์ที่ชาวอาหรับชนบทกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่มีจริยธรรม ไม่รู้จักที่เหมาะสม ที่ควร และไม่รู้จักกาลเทศะ มาเรียกท่านเราะสูล ﷺ ด้วยเสียงอันดังอย่างไร้มารยาท ในช่วงบ่าย ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ท่านเราะสูลกำลังพักผ่อน การกระทำดังกล่าวถือเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมเป็นอย่างมาก เพราะนอกเหนือจากการไร้มารยาทด้วยการเรียกชื่อของท่านด้วยน้ำเสียงอันดังแล้ว ยังไปรบกวนท่าน ในเวลาที่ท่านกำลังพักผ่อนอยู่อีกด้วย ด้วยพฤติกรรมดังกล่าว ทำให้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ไม่ทรงพอพระทัยเป็นอย่างมาก จึงทรงกล่าวตำหนิแก่พวกเขาว่า เป็นผู้ที่ไม่ใช่สติปัญญา

5. ในอายะฮ์ต่อมา พระองค์ก็ทรงบอกกล่าวแก่พวกเขาถึงแนวทางแห่งความดีงามที่ควรปฏิบัติต่อท่านเราะสูล ﷺ นั่นก็คือ การอดทน รอจนกว่าท่านเราะสูล ﷻ จะออกมาหาพวกเขาเอง ซึ่งเป็นแนวทางที่ดีกว่า และเป็นแนวทางที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงอภัยโทษให้กับพวกเขาอีกด้วย

6. หลังจากที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงจริยธรรมที่ผู้ศรัทธาพึงปฏิบัติต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลแล้ว อายะฮ์ต่อมาพระองค์ได้บอกถึงจริยธรรมอีกข้อหนึ่งที่มีส่วนต่อความสงบสุข และสันติสุข ของสังคม นั่นก็คือการไม่หลงเชื่อในข่าวสารที่นำมาบอกกล่าวโดยคนชั่ว (ฟาลิฮ) คือคนที่ไม่เป็นที่ไว้วางใจในความซื่อสัตย์และความยุติธรรม นอกจาก หลังจากที่ได้มีการสอบสวนให้เป็นที่แน่ชัดเสียก่อน เพราะการเชื่อข่าวต่าง ๆ ที่นำมาจากคนฟาลิฮ โดยที่ไม่มีการสอบสวนให้แน่ชัดก่อนอาจนำมาซึ่ง โศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่ และสร้างความร้าวฉานให้กับสังคมได้

7. อายะฮ์ต่อมา ก็เป็นการดักเตือนแก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายให้ระลึกละอายใจว่า ในหมู่พวกท่านนั้นมีเราะสูลอยู่ด้วย ดังนั้น พวกเจ้าต้องยกย่อง ให้เกียรติกับท่านและปฏิบัติต่อท่านให้สมกับสถานะที่สูงส่งของท่าน จะคิดอ่าน กระทำสิ่งใดก็ให้นึกถึงท่านก่อนเป็นอันดับแรก เพราะท่านเราะสูลนั้นทรงห่วงใยพวกท่านมากกว่าตัวของตนเอง

8. อายะฮ์ต่อมา พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ทรงสั่งสอนแก่บรรดาผู้ศรัทธาถึงวิธีการใกล้เคียง ประณีประนอม ปรองดอง ในรูปแบบที่ดีงาม และถูกต้องตามแนวทางบทบัญญัติของอิสลาม เมื่อสองฝ่ายจากผู้ศรัทธา มีการทะเลาะวิวาทกันและจงยืนอยู่บนความยุติธรรมภายใต้ระบบของ อัลลอฮ์ ﷻ ผู้ทรงความเที่ยงธรรมอย่างที่สุด

9. อายะฮ์ต่อมา พระองค์ทรงตอกย้ำถึงผลแห่งความดีงามจากการประณีประนอมกันระหว่างผู้ศรัทธา โดยตอกย้ำไปที่พื้นฐานของผู้ศรัทธาว่า แท้จริงแล้ว บรรดาผู้ศรัทธานั้นโดยพื้นฐานแล้วเป็นพี่น้องกัน ดังนั้น จงพยายามปฏิบัติดีต่อกัน ปรองดองสามัคคีกัน และให้ยืนอยู่บนความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพื่อพวกเจ้าจะได้รับความสะดวกสบายจากพระองค์

10. อายะฮ์ต่อมา พระองค์ทรงบอกถึงคุณลักษณะที่เป็นการบ่อนทำลายเกราะแห่งความดีงามของสังคม โดยเริ่มจากการเยาะเย้ยกัน และพระองค์ยังบอกถึงปฐมเหตุแห่งการเยาะเย้ย โดยการยกตัวอย่างทั้งผู้ชายและผู้หญิง เป็นการบอกว่า ที่มาของคุณลักษณะนี้มักเกิดขึ้นทั้งในสังคมของผู้หญิงและผู้ชาย จากนั้นก็บอกถึงผลเสียของผู้ที่เรียกขานกันด้วยชื่อที่เจ้าตัวไม่ดี ด้วยฉายาที่เจ้าตัวไม่ชอบ ว่าเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนและอธรรม

11. อายะฮ์ต่อมา ยังคงอยู่ในบรรยากาศของการบ่อนทำลาย เหมือนดังอายะฮ์ที่ผ่านมา โดยการห้ามจากการสงฆ์ผู้อื่นในทางที่ไม่ดี การสอดแนม และการนินทา ตอนท้ายของอายะฮ์ก็ยังคงบอกถึงผลเสียของการกระทำบางอย่างว่ามันน่ารังเกียจและขยะแขยงเป็นที่สุด โดยที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงยกตัวอย่างถึงภาพของผู้ที่ชอบนินทาผู้อื่นว่า เป็นการกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายไปแล้ว และตอกย้ำให้มนุษย์ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ ให้มาก ๆ พร้อมด้วยการขอร้องโทษจากพระองค์ ﷻ เพราะพระองค์ ﷻ เป็นผู้ทรงเมตตาเสมอ

12. ภายหลังจากที่พระเจ้าซุลฏอนได้ทรงนำพามุสลิมนิกายกลับไปสู่ต้นกำเนิดของพวกเขา ซึ่งมาจากต้นกำเนิดเดียวกันคือท่านนบีอะดัมและพระนางหะววา และพระองค์ ﷺ ยังทรงบอกกล่าวถึงเป้าหมายแห่งการอยู่ร่วมกันเป็นก๊ก เป็นเหล่า เป็นกลุ่มชน เป็นวงศ์ตระกูล เป็นประชาชาติ เพื่อการรู้จักกัน และสามัคคีต่อกัน อย่ายึดเอาความแตกต่างทางด้านภาษา คำพูด ศิวพรณ และขนบธรรมเนียม ประเพณี มาเป็นสาเหตุให้เกิดการแตกแยก และเป็นศัตรูกัน ตอนท้ายของอายะฮ์ พระองค์ ﷺ ยังทรงได้ตอกย้ำถึงค่าแห่งเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ว่า อยู่ที่การขำเกรงต่อพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้น ส่วนอย่างอื่นที่กล่าวมานั้นในสายตาของพระองค์แล้วไม่มีค่าอะไรเลย

13. ในอายะฮ์ต่อมา พระองค์ได้ทรงเผยให้เห็นถึงอุปนิสัยของชาวอาหรับกลุ่มหนึ่งที่หวังในผลประโยชน์ นำเอาความเป็นอิสลามของพวกเขามาบังหน้า โดยที่พวกเขาถวากับท่านเราะฮูล ﷺ ว่า พวกเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮูล ﷺ อย่างจริงจัง เพียงเพื่อหวังอยากจะได้รับความสะดวกสบายจากท่านเราะฮูล ﷺ แต่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ทรงเผยให้เห็นถึงเป้าหมายของพวกเขาแก่ท่านเราะฮูล และบอกกล่าวแก่พวกเขาว่า ไม่หรอก พวกเจ้ายังไม่ใช่เป็นผู้ศรัทธา แต่พวกเจ้าเป็นเพียงแค่ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามเท่านั้น และพระองค์ยังบอกกล่าวแก่พวกเขาอีกว่า หากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮูลของพระองค์อย่างแท้จริง พวกเขาที่จะได้รับการอภัยโทษ และความเมตตาจากอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแน่นอน

14. ในอายะฮ์ต่อมา พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงบอกถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่แท้จริงว่าเป็นอย่างไร โดยเริ่มจากการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และต่อเราะฮูล ﷺ อย่างสนิทใจ พวกเขาเสียสละ ทุ่มเททั้งแรงกาย ทรัพย์สิน และชีวิตของพวกเขาเพื่อแนวทางของอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริง

ที่กล่าวมาเป็นเพียงบางคุณลักษณะจริยธรรมที่ระบุอยู่ในซูเราะฮ์อัลหุญรูด ยังมีคุณลักษณะที่บ่งบอกถึงการมีจริยธรรมอีกมากมายที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสไว้ในซูเราะฮ์อื่น ๆ ในคัมภีร์ของพระองค์ ﷻ เพื่อการเรียนรู้ที่กว้างขวาง เพื่อการวิจัยที่กระชับรัดกุมและแตกฉานมากยิ่งขึ้น จึงไม่ควรหยุดนิ่งในการแสวงหาเพียงแค่ซูเราะฮ์นี้ซูเราะฮ์เดียว และหากซูเราะฮ์นี้สามารถที่จะจุดประกายแห่งการเรียนรู้ และแสวงหาในการสร้างสังคมให้มีจริยธรรม ก็ขอขอบคุณต่อเอกองค์อัลลอฮ์ ﷻ ในการชี้นำดังกล่าว และก็ขอให้ก้าวต่อไปเพื่อการพัฒนาและการเรียนรู้ที่ไม่หยุดยั้ง เพื่อหวังในความพึงพอใจจากพระองค์ด้วยกัน .

3.7 หลักการใช้ภาษาในสุเราะฮ์อัลหุญร็อต

ในสุเราะฮ์นี้มีเป้าหมายที่หลัก ๆ คือการนำพาผู้ศรัทธาไปสู่การมีจริยธรรมที่ดี ที่งดงาม ไม่ว่าจะเป็นจริยธรรมต่ออัลลอฮ์ ﷻ จริยธรรมต่อเราะสูล ﷺ และจริยธรรมต่อสิ่งอื่นจาก ทั้งสองจากบรรดามนุษย์ด้วยกัน ซึ่งมนุษย์นั้นแบ่งออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มบรรดาผู้ที่ศรัทธาและ ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ และกลุ่มผู้ที่ไม่ศรัทธาหรือไม่ยำเกรงต่อพระองค์ ﷻ ด้วยการกระทำในสิ่งที่ไม่ดี หรือสิ่งที่เป็นบาป () และหลงงมงาย จมปลักอยู่ในเส้นทางสายนั้น ทั้งที่อยู่ต่อหน้า และลับหลังมนุษย์ ในสุเราะฮ์นี้พระองค์ ﷻ ทรงบอกกล่าวถึงเรื่องราวของมนุษย์ และการมีจริยธรรมที่ดี ด้วยการเรียกขานพวกเขาว่า ผู้ศรัทธา เพื่อสร้างความคุ้นเคย และแรงดึงดูดใจถึง 5 ครั้งด้วยกัน คือคำตรัสที่ว่า: ซึ่งมีความหมายว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย” และเรื่องราวหลังจากประโยคนี้พระองค์ทรงชี้แนะว่าของพระองค์ให้ไปสู่ความดีงาม ความมีเกียรติ และต้นแบบแห่งจริยธรรมอันงดงาม ดังต่อไปนี้

3.7.1 ขึ้นต้นด้วยคำนิดาอฺ (คำเรียกร้อง)

3.7.1.1 ขึ้นต้นด้วยคำนิดาอฺและตามหลังด้วยนะฮียฺ (เตือนสติ) คือ ห้ามจากการกระทำในสิ่งที่เป็นการล้าหน้าต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูล ﷺ ดังที่พระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

(1 :)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้ำหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์ ﷻ เถิด แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงไฉน ผู้ทรงรอบรู้” .

(อัลหุญร็อต : 1)

อายะฮ์นี้ให้ความหมายที่ครอบคลุมถึงการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และท่านเราะสูล ﷺ ก็ถูกระบุอยู่ในที่นี้ด้วย เพราะว่า การที่จะเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้อย่างถูกต้องนั้น

มนุษย์ไม่สามารถที่จะรู้ได้ นอกจากด้วยคำพูดของท่านเราะสุลเท่านั้น ดังนั้น การเคารพภักดีต่อเราะสุล ﷺ ก็นำไปสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ด้วยเช่นกัน

3.7.1.2 **อายะฮ์ขึ้นต้นด้วยคำนิดาอ์และตามหลังด้วยนะฟิฮ์** คือห้ามจากการพูดเสียงดังเกินเสียงของท่านเราะสุล ﷺ พระองค์ตรัสว่า :

(2 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของอันนะบี และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยงการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคน¹ เพราะ (เกรงว่า) การงานต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกรู้ ” .

(อัลหุญร็อต : 2)

อายะฮ์นี้ เป็นการอธิบายหรือสาธยายถึงมารยาท หรือจริยธรรมที่มีต่อท่านเราะสุล ﷺ อย่างแท้จริง ความหมายโดยรวมของอายะฮ์ จึงอยู่ในจำแนกของ การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี (ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน)

3.7.1.3 **อายะฮ์ขึ้นต้นด้วยคำนิดาอ์และตามหลังด้วยเจ็อนไซ (ซัรฎิยะฮ์)** การตรวจสอบข่าวสารที่นำมาจากผู้ที่เป็นฟาลิฮ³ (กระทำบาป) ให้ละเอียด พระองค์ตรัสว่า :

(6 :)

¹ คือ เมื่อพวกท่านพูดกับท่านเราะสุล ﷺ จงลดเสียงของพวกท่านลงและอย่ายกเสียงให้เหนือกว่าเสียงของท่าน

² คือ ขณะที่พวกท่านพูดกับท่านนบี อย่ายกเสียงให้ดังเหมือนกับที่พวกท่านพูดระหว่างกัน และอย่าเรียกท่านด้วยชื่อ หรือสมญาของท่านเหมือนกับพวกท่านเรียกระหว่างกัน เช่นเรียกท่านว่า โอ้มุฮัมมัด แต่จงเรียกท่านว่า โอ้ท่านนบี โอ้ท่านเราะสุล เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน .

³ ผู้ที่เป็นคนฟาลิฮคือ ผู้ที่กระทำในสิ่งที่เป็นบาป ไม่เป็นที่ไว้วางใจในความยุติธรรมและความซื่อสัตย์

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใด ๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จงสอบสวนให้แน่ชัด¹ หากไม่แล้วพวกเจ้าจะก่อเคราะห์กรรมแก่พวกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว แล้วพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้เสียใจในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไป” .

(อัลหุญรูด : 6)

อายะฮ์นี้เป็นการตักเตือนถึงเส้นทางแห่งการมีจริยธรรมที่ดี หรือมารยาทที่ดีของผู้ศรัทธาในการมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้ที่เรารู้ถึงการเดินออกนอกเส้นทาง (อิสลาม) ของเขา ด้วยการระมัดระวังจากพวกเขา เพราะแนวทางการปฏิบัติของพวกเขาไม่นำมาซึ่งความเลื่อมใส และความเลวร้ายต่อสังคม ในทางกลับกันจริยธรรมของมุอิมินเป็นจริยธรรมที่ดี จำเป็นที่จะต้องรับนำมาปฏิบัติโดยที่ไม่ต้องมีการตรวจสอบหรือถามถึงเหตุผลประการใดทั้งสิ้น

3.7.1.4 อายะฮ์ขึ้นต้นด้วยคำนิดาและตามหลังด้วยคำ นะฮียฺ คือ การห้ามจากการเยาะเย้ยผู้อื่น การตำหนิตัวเอง การเรียกขานกันด้วยฉายาที่เจ้าตัวไม่ชอบ พระองค์ ﷺ ตรัสว่า :

(11:)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ยและพวกเจ้าอย่าได้ตำหนิตัวของพวกเจ้าเอง² และอย่าได้เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธา

¹ คือ เมื่อคนชั่วช้า (ฟาสิก) คือ คนที่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจในความซื่อสัตย์และความยุติธรรม นำข่าวมาแจ้งแก่ท่าน ก็จงสอบสวนให้เป็นที่แน่ชัดแน่นอนเสียก่อน หากไม่แล้วอาจจะก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องนั้น ๆ

² ที่ว่าอย่าตำหนิตัวเอง ก็เพราะว่าบรรดามุสลิม เปรียบเสมือนเรือร่างเดียวกัน คือถ้าคนหนึ่งคนใดคำหนักก็เสมือนกับว่าเขาตำหนิตัวของเขาเอง

เรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธากันแล้ว¹ และผู้ใดไม่
สำนึกผิด คนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อธรรม² ” .

(อัลกุฎรอต: 11)

เป็นการห้ามจากการพูดมาก โดยที่ไม่มีการรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์แห่งการ
พูดคุยกัน (คือ การพูดที่ขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ) แท้จริงแล้วสิ้น (การพูดคุย) นั้นน้อย
โอกาสที่จะระงับและยับยั้งั้งใจ (ในคำพูดต่าง ๆ ที่พูดออกมาได้)

3.7.1.5 อายะฮ์ขึ้นต้นด้วยคำนิดาอ์และตามหลังด้วยการห้าม (ฟิอุล อัมร) คือ การ
ห่างไกลจากการสงสัยผู้อื่น (คือ ผู้ศรัทธาด้วยกัน) ในทางที่ไม่ดี และจงห่างไกลจากการสอดแนม
พระองค์ﷺ ตรัสว่า :

(12 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าจงปลีกตัวให้พ้นจากส่วนใหญ่
ของการสงสัย³ แท้จริงการสงสัยบางอย่างนั้นเป็นบาป⁴ และพวกเจ้าอย่า
สอดแนม⁵ และบางคนในหมู่พวกเจ้าย่านินทาซึ่งกันและกัน⁶ คนหนึ่งใน
หมู่พวกเจ้านั้นชอบที่จะกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายไปแล้วกระนั้นหรือ

¹ อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า “ในอายะฮ์เป็นการบ่งชี้ถึงการเรียกชื่อกันด้วยฉายาว่าเป็นพฤติกรรมที่เลวทรามกับการศรัทธานั้นเป็นที่น่า
รังเกียจจะรวมอยู่ด้วยกันไม่ได้

² คือ จะได้รับการลงโทษ

³ จงทำตัวให้ไกลจากการสงสัย การไม่เชื่อศัคค์์และการนินร้ายต่อญาติพี่น้อง และมหาชนทั่วไป ที่ว่า “ส่วนใหญ่ของการสงสัย” นั้น
เพื่อเป็นการระมัดระวังในทุก ๆ การกระทำดังกล่าว อย่ารีบด่วนในการนินคิด แต่จงพินิจพิจารณาและสอบสวนหาข้อเท็จจริง
เสียก่อน

⁴ คือ จะได้รับการลงโทษ

⁵ คือ สืบเสาะหรือค้นหาความลับของพี่น้องมุสลิม

⁶ คือ อย่ากล่าวถึงความไม่ดีงามของผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่ชอบที่จะให้กล่าวถึงเป็นการลับหลัง

พวกเจ้าย่อมเกลียดมัน¹ และจงยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ เกิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ²”.

(อัลหุญร็อต : 12)

แท้จริงพระองค์ได้ทรงยกตัวอย่างจากหลาย ๆ คุณลักษณะดังที่ได้กล่าวมา จากคุณลักษณะของการมีมารยาทที่ดี หรือจริยธรรมที่ดี ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพ บรรยากาศหรือสถานการณ์นั้น ๆ ในสุเราะฮฺนี้ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นในส่วนแรกของสุเราะฮฺ เพื่อต้องการที่จะให้ทุก ๆ ตัวอย่างนั้นเป็นทางนำไปสู่คุณลักษณะอื่น ๆ หรือจะเป็นการชี้นำไปสู่การสร้างบทบัญญัติหรือกฎหมายของอัลลอฮฺ ﷻ ในเรื่องดังกล่าวที่ใกล้เคียงกันโดยที่ไม่มีการบังคับ หรือขู่เชิญ (Ibn ‘Ashur , nd : 218-219)

ยังมีอีกหลายประโยค ที่พระองค์ตรัสในสุเราะฮฺนี้ซึ่งให้ความหมายที่ชัดเจนถึงเจตนารมณ์ของพระองค์ ที่มีต่อการสร้างสังคมมุสลิมให้เป็นสังคมต้นแบบ ทั้งในแง่ของการสั่งใช้ให้ปฏิบัติ และการสั่งห้ามปฏิบัติ พร้อมกันนั้นก็ยังเป็นการตักเตือน ให้ระแวงระวังจากผลของการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดี เพราะอาจจะนำมาซึ่งผลแห่งความเลวร้าย ความเสียอกเสียใจ ในชีวิตได้ ยังมีลักษณะของการใช้ภาษาในคำบางคำที่มีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจในเป้าหมาย เนื้อหาของอายะฮฺที่ควรแก่การศึกษาและนำมากล่าวในที่นี้ เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนและกระจ่างมากยิ่งขึ้น อย่างเช่น

คำว่า () อ่านว่า ฟาลิก แปลว่า การออกไปจากสิ่ง ๆ หนึ่ง และหันหลังให้กับสิ่งนั้นอย่างสิ้นเชิง ความหมายเดิมของคำ ๆ นี้ก็คือ การออกไปหรือการเปิดเผย

คำนี้ส่วนใหญ่มักจะใช้กับเหตุการณ์ที่ไม่ค่อยจะดี ที่เกิดจากการกระทำของผู้ที่ศรัทธา การกระทำในสิ่งที่ไม่ดีนั้น บางครั้งก็นำมาซึ่งบาปที่เล็กน้อย บางครั้งก็นำมาซึ่งบาปที่มากมาย แต่ทว่าโดยส่วนมากแล้วมักจะนำมาซึ่งบาปที่มากมายมากกว่าบาปที่เล็กน้อย คำ ๆ นี้ยังให้ความหมายที่ชัดเจน รัดกุมมากกว่าคำว่า () อ่านว่า อัลกุฟรุ ซึ่งหมายถึง ผู้ปฏิเสธ แต่ก็มีนักปราชญ์บางท่านได้ให้ทัศนะว่า ความหมายของการกระทำความชั่วกับการปฏิเสธนั้นไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะต่างก็กระทำในสิ่งที่ขัดต่อบทบัญญัติของพระองค์ ﷻ อยู่อย่างสม่าเสมอ และใกล้ชิดอยู่กับการกระทำแต่ในสิ่งที่ไม่ดีเช่นเดียวกัน (Kamil Salamah al-Daqs , 1979 : 80)

¹ เป็นการยกอุทาหรณ์ .เปรียบเทียบถึงการกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายไปแล้วว่ามันเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใด ดังนั้นการนินทานุสลิมด้วยกันจึงเป็นที่น่ารังเกียจยิ่งกว่า และโทษของมันก็ร้ายแรงยิ่งกว่า

² แก่ผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ สำนักคิดและกลับเนื้อกลับตัว ในตอนท้ายของอายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุนให้มีการขออภัยโทษ ขอโทษให้มีการเสียสละ และสารภาพผิดเพื่อมิให้มนุษย์หมดหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ ﷻ

เกี่ยวกับความหมายของคำ ๆ นี้ยังมีโองการอื่น ๆ อีกมากมายที่พระองค์ ๙๙ ตรัส
เอาไว้ ดังคำตรัสของพระองค์ ๙๙ ต่อไปนี้ :

...

(20 :)

ความว่า “และส่วนบรรดาผู้ที่ชั่วช้า¹ ที่พำนักของพวกเขาคือ
ไพนรอก”

(อัลลัจญะฮฺ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 20)

พระองค์ ๙๙ ยังได้ตรัสไว้ในสุเราะฮฺอัลบะเกาะเราะฮฺอีกว่า :

(99 :)

ความว่า “และแท้จริงเราได้ให้สัญญาณต่าง ๆ อันชัดแจ้งแก่เจ้าแล้ว² และ
ย่อมจะไม่มีใครปฏิเสธสัญญาณเหล่านั้น นอกจากบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนเท่านั้น

(อัลบะเกาะเราะฮฺ : 99)

พระองค์ ๙๙ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนจากสุเราะฮฺอัลมาอิดะฮฺอีกว่า :

...

(47 :)

ความว่า “...และผู้ใดที่มีได้ตัดสินใจ ด้วยสิ่งที่พระองค์อัลลอฮฺ ๙๙ ได้ทรง
ประทานลงมาแล้ว คนเหล่านั้น คือ ผู้ที่ละเมิด” .

(อัลมาอิดะฮฺ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 47)

พระองค์ ๙๙ ยังได้ตรัสไว้ในสุเราะฮฺอัลอันอามอีกว่า :

¹ คือ ผู้ที่ออกจากกรงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ๙๙

² หมายถึง หลักฐานอันชัดเจน

(49 :)

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเรานั้น การลงโทษจะ
ประสบแก่พวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาละเมิด”.

(อัลอันอาม : 49)

พระองค์ ﷻ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนจากสุเราะฮ์อัตเตาบะฮ์อีกว่า :

...

(67 :)

ความว่า “...แท้จริงบรรดามุนาฟิกันนั้น พวกเขาคือผู้ที่ละเมิด”.

(อัตเตาบะฮ์ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 67)

(18 :)

ความว่า “ดังนั้น ผู้ศรัทธาจะเหมือนกับคนชั่วช้า กระนั้นหรือ พวกเขา
ย่อมไม่เท่าเทียมกันแน่ ๆ¹”.

(อัลตัญญะฮ์ : 18)

คำว่า () อ่านว่า นะบะอะ หมายถึง ข่าวสารที่มีประโยชน์เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็น
ข่าวสารที่อาจมาจากสิ่งที่รู้จริง หรือสิ่งที่สงสัย (Kamil Salamah al-Daqs , 1979 : 81) ดังที่พระองค์
ﷻ ตรัสในอายะฮ์อื่น ๆ ดังนี้ :

(68)

(67)

(67-68 :)

¹ คือ ในวันอาคิเราะฮ์พวกเขาจะไม่เท่าเทียมกันในการตอบแทนและการได้รับเกียรติ เช่นเดียวกับในโลกดุนยา พวกเขาไม่เท่าเทียมกันในการจงรักภักดีและการทำอิบาดะฮ์

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) นี่คือข่าวสำคัญอันยิ่งใหญ่ (67) ที่พวกท่านคืนหลังให้กับมัน’ (68) ”.

(สอด 67 – 68)

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในสุเราะฮ์อันนะบะอ์อีกว่า :

(2) (1)

(1-2 :)

ความว่า “พวกเขาต่างถามกันถึงเรื่องอะไร (1) (ถาม) ถึงข่าวอันยิ่งใหญ่สำคัญ”.

(อัลนะบะอ์ : 1-2)

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนของสุเราะฮ์อัตตะฆอบูนอีกว่า :

...

(5 :)

ความว่า “ข่าวคราวของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในอดีต มิได้มีมายังพวกเขาเจ้าดอกหรือ ...”.

(อัตตะฆอบูน : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 5)

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนของสุเราะฮ์อัลอะอรอฟอีกว่า :

...

(175 :)

ความว่า “และจงอ่านให้พวกเขาฟัง ซึ่งข่าวของผู้ที่เราได้ให้บรรดาโองการของเราแก่เขา แล้วเขาได้ถอนตัวออกจากโองการเหล่านั้น”.

(อัลอะอรอฟ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 175)

¹ พระองค์ทรงใช้ให้เราะฮ์มุลของพระองค์แจ้งแก่ชาวมุฮัมมัดว่า อัลกุรอานซึ่งประมวลไว้ด้วยเรื่องราวต่าง ๆ มากหลายนั้นเป็นข่าวสำคัญอันยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาพากันคืนหลังให้ ปฏิเสธไม่ยอมรับฟัง ไม่ยอมศรัทธาและแสวงหาฮิลาละฮ์

² คือ พวกยิว

³ หมายถึง บัลอาม เป็นบาอูรออ์ ซึ่งเป็นผู้รู้คิดคนหนึ่งของชาวยิว

⁴ คือ ได้กระทำการฝ่าฝืนบรรดาโองการของพระองค์ ประหนึ่งเขาได้ถอนตัวออกจากโองการเหล่านั้น

คำว่า () อ่านว่า อัลญะฮาละฮฺ หมายถึง ผู้ที่อยู่ในภาวะของความโง่เขลา แต่ความหมายของคำ ๆ นี้ส่วนมากมักจะใช้ในความหมายที่รีบเร่ง อย่างการรีบเร่งในการไปสู่การกระทำในสิ่งที่ไม่ดี หรือสิ่งที่เลวร้าย

กามิล สลามะฮฺ อัลดักศฺ (Kamil Salamah al-Daqs) (1979 : 82) ได้อธิบาย ถึงความหมายของความโง่เขลาว่า มีอยู่ 3 รูปแบบด้วยกัน

1. ผู้ที่ปราศจากความรู้โดยสิ้นเชิง ซึ่งนี่ก็คือ ความหมายที่ดั้งเดิมของคำนี้
2. การยึดถือ ยึดมั่นในสิ่ง ๆ หนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริงที่มีอยู่ในสิ่งนั้น
3. การกระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงในสิ่งนั้น ถึงแม้ว่าการกระทำในสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องก็ตาม

คำว่า () อ่านว่า กุฟรฺในแง่ของหลักภาษา หมายถึง การปิดบัง หรือซ่อนเร้นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และการให้คุณลักษณะของเวลายามค่ำคืนก็ด้วยคำว่า กุฟรฺ เช่นกัน เพราะว่าช่วงเวลาแห่งค่ำคืนนั้นมีมิดและปกปิดผู้คนไม่ให้เห็นได้ชัดเจนในสิ่งที่เป็นจริง และการปกปิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้นก็คือ การปฏิเสธในความเป็นหนึ่งของอัลลอฮฺ ﷻ หรือการปฏิเสธในบัพญญัตของพระองค์ ﷻ และความเป็นบิของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และคำว่า กุฟรฺนี้มีความหมายที่ครอบคลุมมากกว่าคำว่า ฟาลิก () ซึ่งแปลว่า ผู้กระทำบาป เพราะทุกคนที่เป็นผู้ปฏิเสธ (กุฟรฺ) นั้นย่อมเป็นผู้ที่กระทำบาป (ฟาลิก) อย่างแน่นอน แต่ผู้ที่กระทำบาป (ฟาลิก) บางครั้งก็ไม่ใช่ผู้ที่ปฏิเสธ (กุฟรฺ) เสมอไป (Kamil Salamah al-Daqs , 1979 : 95)

คำว่า () อ่านว่า อัลมุศิยะฮฺ หมายถึง การออกจากการเชื่อฟังต่อพระองค์ ﷻ ดังที่พระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

...

(36 :)

ความว่า “...และผู้ใดไม่เชื่อฟังอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์แล้ว¹ แน่แน่นอนเขาได้หลงคิดอย่างซัดแข็ง”.

(อัลอะหฺซาบ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 36)

¹ คือ ฟ่าฟีน ไม่ปฏิบัติตามข้อใช้และข้อห้ามของอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์แล้ว เขาก็จะหันห่างออกจากแนวทางที่เที่ยงธรรม.

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในสุเราะฮุญอะซะฮีกว่า :

(121 :)

ความว่า “และอาคัมได้ฝ่าฝืนพระเจ้าของเขา เขาจึงหลงผิด¹”.

(เงาะฮะ : 121)

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในสุเราะฮุอัลมุนาอะละฮีกว่า :

(8 :)

ความว่า “เขาไม่เห็นดอกหรือว่า บรรดาผู้ที่ถูกห้ามจากการซุบซิบ แล้วพวกเขาก็กลับไปกระทำในสิ่งที่พวกเขาได้ถูกห้ามเอาไว้ และพวกเขาซุบซิบนิทากันในในการทำบาป และการเป็นศัตรู และการฝ่าฝืนท่านเราะฮูล²”.

(อัลมุนาอะละฮะ : 8)

พระองค์ ﷺ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนจากสุเราะฮุอัลมุนาอะละฮีกว่า :

....

(9 :)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อพวกเขาซุบซิบต่อกัน ก็อย่าได้ซุบซิบกันด้วยการทำบาป และการเป็นศัตรูและการฝ่าฝืนท่านเราะฮูล....”.

(อัลมุนาอะละฮะ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 9)

¹ คือ เขาได้ฝ่าฝืนข้อใช้ของพระเจ้าของเขา ด้วยการกินจากต้นไม้ เขาจึงหลงจากสิ่งที่เขาต้องการคือ การอยู่ในสวนสวรรค์ตลอดกาล โดยที่เขาหลงเชื่อคำล่อลวงของศัตรู

² คือ พวกยะฮูดและพวกมุนาฟิกได้พูดจาซุบซิบระหว่างกัน โดยหวังในการนี้เพื่อให้ร้ายแก่บรรดามุฮิมินที่นครอัลมะดีนะฮ์ พวกเขาได้พูดคุยระหว่างกันในเรื่องที่เป็นบาป เป็นศัตรู และฝ่าฝืนคำสั่งของท่านเราะฮูล ﷺ และการพูดจาจากพวกเขาอยู่ในเรื่องของการวางแผนร้ายต่อบรรดามุสลิม

คำว่า () อ่านว่า อัลหิกมะฮฺ หมายถึง วิทยาปัญญา หรือการสัมผัสกับสัจธรรม ด้วยความรู้จริง หรือการปฏิบัติจริง (Kamil Salamah al-Daqs , 1979 : 96)

คำว่า () อ่านว่า อัลอัคฺล หมายถึงความเที่ยงตรงที่เท่าเทียมกัน นั่นก็คือการเที่ยงตรงในการพิจารณา หากกระทำดีก็จะได้ผลตอบแทนที่ดี และหากกระทำในสิ่งที่ไม่ดี ก็จะได้รับผลตอบแทนในสิ่งที่ไม่ดีเช่นเดียวกัน (Kamil Salamah al-Daqs , 1979 : 115)

คำว่า () อ่านว่า อัลเกาม หมายถึง ผู้คนกลุ่มหนึ่งที่ประกอบไปด้วยผู้ชายตามความหมายเดิมของคำ ๆ นี้ โดยที่ไม่ได้ปะปนไปกับผู้หญิงดังในอายะฮ์ดังกล่าว เพราะพวกเขา (ผู้ชาย) คือผู้ที่ดำเนินการจัดแจงดูแลในเรื่องของผู้หญิง แต่ในความหมายโดยทั่วไปของอัลกุรอาน หรือความหมายที่ต้องการจริง ๆ คือทั้งผู้ชายและผู้หญิงรวมกัน แต่การใช้มักเฉพาะเจาะจงไปที่ผู้ชายมากกว่า

คำว่า () อ่านว่า อัลอะอรอบ หมายถึง กลุ่มชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ตามชนบท โดยการพักอยู่ตามกระโจมและดำรงชีพด้วยการเลี้ยงสัตว์ เร่ร่อนไปตามแหล่งน้ำและพื้นที่ ๆ เป็นแหล่งหญ้าที่สมบูรณ์ (เพื่อใช้ในการเลี้ยงสัตว์) อุปนิสัยโดยทั่วไปในการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานของพวกเขาก็มีความแข็งแรงกระฉ่างและหยาบคาย และจากจุดนี้อิสลามเข้าไปถึงยังพวกเขาได้ค่อนข้างยุ่งยากและลำบาก เพราะหัวใจที่กลับกลอกและหลอกหลวงของพวกเขา ดังที่พระองค์ตรัสว่า :

....

(97 :)

ความว่า “บรรดาอาหรับชนบทนั้นเป็นพวกปฏิเสธศรัทธา และพวกกลับกลอกที่ร้ายกาจที่สุด และเป็นการสมควรยิ่งแล้วที่พวกเขาจะไม่รู้ขอบเขตในสิ่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานให้แก่เราะสุลของพระองค์”

(อัลเตาบะฮฺ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 97)

พระองค์ ﷻ ยังได้ตรัสไว้ในบางส่วนจากสุเราะฮ์อัลเตาบะฮ์อีกว่า :

....

(101 :)

ความว่า “และส่วนหนึ่งจากผู้ที่ทำนกออยู่รอบ ๆ พวกท่านที่เป็นอาหรับ
ชนบทนั้น เป็นพวกกลับกลอกและในหมู่ชาวมะดีนะฮ์ก็เช่นเดียวกัน....”.

(อัตเตาบะฮ์ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 101)

(90 :)

ความว่า “และบรรดาผู้ที่แก้ตัว¹ ในหมู่อาหรับชาวชนบทเหล่านั้นได้มา²
เพื่อจะได้ถูกอนุมัติให้แก่พวกเขา³ และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธ⁴ อัลลอฮ์ﷻและ
เราะสูลของพระองค์นั้น ได้นั่งกันอยู่⁵ การลงโทษอันเจ็บแสบจะประสบ
แก่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขา”.

(อัตเตาบะฮ์ : 90)

คำว่า () อ่านว่า อามันนา หมายถึง พวกเขายอมรับในสิ่งที่ท่านเราะสูลได้นำมา
จากบทบัญญัติของอิสลามและพร้อมที่จะปฏิบัติตามในสิ่งที่เป็นการสั่งของท่านเราะสูล ดังนั้นการ
ศรัทธาจึงหมายถึงการยอมรับอย่างสิ้นเชิงทั้งร่างกายและจิตใจ

คำว่า () อ่านว่า อัศลิมน่า หมายถึง พวกเราขอยอมจำนนหรือขอรับสารภาพ
เนื่องจากเพราะกลัวการถูกฆ่า หรือการตกเป็นเชลยศึก หรือพวกเราขอสวามิภักดิ์ต่อท่าน และคำว่า
อิสลามนั้นหมายถึง การยอมจำนน หรือยอมสวามิภักดิ์ และละทิ้งสิ่งที่ฝ่าฝืน และการคือคือดั่ง ดังนั้น
คำว่า อิสลามให้ความหมายที่ครอบคลุมกว่า ในขณะที่คำว่าอัลอิมาน นั้นให้ความหมายที่เป็นการ
เฉพาะมากกว่า ซึ่งการอิมานนั้นเป็นส่วนของอิสลามที่มีเกียรติและทรงคุณค่าที่สุด

คำว่า () หมายถึง การทู่เม เเสยสละ หรือการต่อสู้ และการญิฮาดนั้นมิอยู่
3 ชนิดด้วยกัน

1. การญิฮาด ทู่เม เเสยสละในแนวทางของอัลลอฮ์ﷻ ด้วยการต่อสู้กับศัตรูที่
มองเห็น เษษญิฮาดนั้น (การสงครามในอิสลาม)

¹ คือ พวกมุนาฟิกที่อ้างตนว่ามีอุปสรรคไม่สามารถจะออกไปสู้รบได้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในหมู่อาหรับชาวชนบท

² คือ มหาท่านานบี

³ คือ เพื่อจะได้รับอนุมัติจากท่านานบีให้อยู่บ้านโดยไม่ต้องออกไปสู้รบ

⁴ คือ ไม่เชื่อฟังอัลลอฮ์ﷻ

⁵ คือ พวกมุนาฟิกชาวชนบทอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ยอมออกไปสู้รบ โดยนั่งอยู่ที่บ้านเลข ๆ และมีได้มหาท่านานบีเพื่อแก้ตัวอย่างพวก
แรก ซึ่งก็ถือว่าเป็นพวกปฏิเสธอัลลอฮ์ﷻและเราะสูลของพระองค์ด้วย

2. การนิษาค ทุ้มเทเสียดละในแนวทางของอัลลอฮฺ ﷻ ด้วยการต่อสู้กับชัยตอนมารร้าย

3. การนิษาค ทุ้มเทเสียดละในแนวทางของอัลลอฮฺ ﷻ ด้วยการต่อสู้กับตัวเอง (ในการหักห้ามตัวเองจากการกระทำในสิ่งที่ไม่ดี)

การนิษาคทั้ง 3 ชนิดนี้ รวมอยู่ในคำตรัสของพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า :

....

(78 :)

ความว่า “และจงต่อสู้เพื่ออัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่แท้จริงเพื่ออัลลอฮฺ ﷻ 1....”

(อัลฮัจญ : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 78)

คำว่า () ความว่า พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ มิได้บอกแก่พวกเจ้าดอกหรือถึงการยอมรับในจิตใจของพวกเจ้า หรือพวกเจ้าไม่รู้ดอกหรือถึงหลักยึดมั่นของพวกเจ้า และความหมายที่ต้องการจริง ๆ ของประโยคนี้อีกคือ พวกเรายอมรับ เชื่อฟังและยึดมั่นอย่างมั่นคงในบทบัญญัติของพระองค์ ﷻ หรือพวกเรายอมรับและเห็นชอบด้วยในคำพูดของพระองค์ ﷻ ที่สอดคล้องกับสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา ในขณะที่พระองค์ ﷻ นั้นอยู่นอกเหนือจากสิ่งดังกล่าว พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ คือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งที่ผ่านมา สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น โดยที่ไม่มีสิ่งใดหลบหลีกหนีรอดพ้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์ได้เลย .

3.8 การเริ่มต้นและการจบของสุเราะฮฺอัลหุญร็อต

3.8.1 การเริ่มต้นของสุเราะฮฺ

พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า :

(1 :)

¹ คือ ต่อสู้ดิ้นรนด้วยทรัพย์สินสมบัติของเจ้า และชีวิตของเจ้าเพื่อเชิดชูศาสนาของพระองค์อย่างแท้จริง และสุคความสามารถ

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้าหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรง อัลลอฮฺ ﷻ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงไถ่ยืน ผู้ทรงรอบรู้” .

(สุเราะฮ์อัลหุญร็อต : 1)

พระองค์ทรงเริ่มสุเราะฮ์นี้ด้วยการไม่ให้เสนอแนะกิจการใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียงหรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ และคำกล่าวของเราะสูลของพระองค์ ไม่ว่าจะข้อเสนอแนะนั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต หรือเรื่องเกี่ยวกับศาสนา และห้ามมิให้แสดงความคิดเห็น หรือตัดสินชี้ขาดเรื่องใด ๆ ก่อนที่จะกลับไปทบทวนดูคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ และคำคำตรัสของท่านเราะสูล ﷺ อายะฮ์นี้ได้กำหนดหลักการที่สำคัญยิ่งของอิสลามนั่นก็คือ ข้อตัดสินชี้ขาดในการงานใด ๆ ก็ตาม เป็นสิทธิเด็ดขาดของอัลลอฮฺ ﷻ แต่เพียงองค์เดียว ไม่มีการท้วงติงหรือวิพากษ์วิจารณ์ในข้อตัดสินนั้น เพราะพระองค์ ﷻ ทรงเป็นผู้ชี้ขาดตัดสินที่เที่ยงธรรมที่สุด

স্যยิด กุฎบ (Sayyid Qutb) (1996 : 6/33380) ได้กล่าวว่า “พระองค์เริ่มต้นด้วยการเรียกว่า ซึ่งแปลว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย” เป็นการเรียกที่บ่งบอกถึงความศรัทธาของพวกเขาที่มีต่ออัลลอฮฺ ﷻ และสิ่งที่เร็นลับ และเป็นการเรียกที่ต้องการจะสร้างความคุ้นเคยใกล้ชิดกับพวกเขา ด้วยคำ หรือภาษาที่สร้างความใกล้ชิดต่อพวกเขา และพวกเขาก็รู้สึกว่าเขาเหล่านั้นเป็นพวกของอัลลอฮฺ ﷻ และยินยอมที่จะแบกรับสารของพระองค์ และพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งจากดวงดาวแห่งความเป็นบ่าวที่ดี ความเป็นทหารที่ดี ยอมรับอย่างมั่นคงในการปฏิบัติต่อคำสั่งของพระองค์อย่างเคร่งครัด และมีความรักในการเป็นผู้ศรัทธา (มุอฺมิน) และนำเอาการศรัทธาเป็นเสมือนเครื่องประดับแห่งจิตใจ ในการต่อสู้กับบททดสอบที่จะมีมาประสบต่อพวกเขา และที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ พวกเขาจะสงบเสงี่ยม (หยุด) ทันทีที่พระองค์ทรงประสงค์ และการหยุดของพวกเขานั้นเป็นการหยุดที่มีความพร้อม และรอคอยเสมอต่อหน้าพระองค์ พร้อมที่จะรอรับคำสั่งจากพระองค์เพื่อที่จะนำไปสู่การปฏิบัติต่อตัวเอง และผู้อื่น ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงรับสั่ง ยอมรับในคำสั่งด้วยความเต็มใจ และสารภาพในสิ่งต่าง ๆ อย่างสิ้นเชิงทั้งกายและใจ โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าจงอย่าได้เสนอแนะข้อคิดเห็นใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียง หรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลในสิ่งที่เป็นข้อเสนอแนะ หรือข้อคิดเห็นของพวกเขาเอง ไม่ว่าจะข้อเสนอแนะนั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต และจงอย่ากล่าวในสิ่งใด ๆ ก่อนคำกล่าวของพระองค์ ภายใต้ลิ้นของท่านเราะสูล และจงอย่าตัดสินความใด ๆ ตามลำพังโดยไม่กลับไปทบทวนถึงคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูล” .

พระองค์ ﷺ ได้เริ่มต้นสุเราะฮ์ด้วยการเรียกขานพวกเขาว่า “โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย” เพื่อเป็นการกล่าวบอกเตือนพวกเขาให้ได้รับรู้ว่า สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้น จงตั้งใจฟังให้ดี และพระองค์ ﷺ ได้สมญานามพวกเขาว่า เป็นผู้ศรัทธา เป็นการบ่งบอกถึงการให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อพวกเขา ในการที่จะตอบรับคำสั่งแห่งอัลลอฮ์ ﷻ เนื้อหาของสุเราะฮ์ เริ่มต้นด้วยการชี้แนะมนุษย์ไปสู่การมีจริยธรรมที่ดีงาม ไม่ว่าจะเป็นจริยธรรมต่ออัลลอฮ์ ﷻ ต่อเราะฮ์สุล ต่อคนที่ประพฤตินิสัยที่เลว ต่อบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ต่อหน้าและลับหลัง ในสุเราะฮ์นี้พระองค์เริ่มต้นด้วยการเรียกขานพวกเขาว่าผู้ศรัทธาถึง 5 ครั้งด้วยกัน ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่า เนื้อหาของสุเราะฮ์นี้โดยรวมแล้วมีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของ การสร้างมนุษย์ให้มีจริยธรรมที่ดี .

อิบน์ กอัยยิม อัลญะฮิยะฮ์ (Ibn Qayyim al-Jauziyyah) ได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้หมายถึง การไม่กล่าวสิ่งใดจนกว่าท่านเราะฮ์สุลจะกล่าวก่อน การไม่กระทำสิ่งใดจนกว่าท่านเราะฮ์สุลจะใช้ให้กระทำก่อน การไม่ตัดสินความในเรื่องใดจนกว่าท่านเราะฮ์สุลจะตัดสินก่อน และการไม่กำหนดชี้ชัดในหลักการใด ๆ จนกว่าท่านเราะฮ์สุลจะกำหนดชี้ชัดก่อน กล่าวคือ การไม่รีบในทุกคำพูด หรือทุกการกระทำในเรื่องอะไรก็ตามก่อนท่านเราะฮ์สุล ﷺ .

ความหมายโดยรวมของอายะฮ์นี้ก็คือ การห้ามจากการลงนามในสัญญาใด ๆ การกระทำในสิ่งใด ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องส่วนตัว ส่วนรวม เรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต และเรื่องเกี่ยวกับศาสนาของพระองค์ จนกว่าจะได้รับความเห็นชอบจากอัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์สุลก่อนเท่านั้นในอายะฮ์นี้ได้กล่าวถึงอัลลอฮ์ ﷻ เป็นอันดับแรก จากนั้นก็กล่าวถึงท่านเราะฮ์สุล เพื่อเป็นการบอกถึงความสำคัญก่อนหลังที่มุสลิมควรปฏิบัติ .

3.8.2 การจบของสุเราะฮ์

พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า :

(16)

(17)

(18)

(18-16:)

ความว่า"จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า พวกท่านจะบอกอัลลอฮฺ ﷻ เกี่ยวกับศาสนาของพวกท่านกระนั้นหรือ อัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและอัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง'(16) พวกเขาถือเป็นบุญคุณแก่เจ้าว่าพวกเขาได้รับอิสลามแล้ว' จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านอย่าถือเอาการเป็นอิสลามของพวกท่านมาเป็นบุญคุณแก่ฉันเลย แต่ทว่าอัลลอฮฺ ﷻ ทรงประทานบุญคุณแก่พวกท่านต่างหาก' โดยชี้้นำพวกท่านสู่การศรัทธา หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง (17) แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและอัลลอฮฺ ﷻ ทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ' (18)''.

(อัลหุญร็อต 16-18)

แม้ว่าอายะฮ์นี้จะเป็นการสนทนากับอาหรับชนบทเพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า การที่พวกเขามาทวงบุญคุณในการเข้ารับอิสลามกับท่านนบีนั้น แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทีที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของพวกเขา ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการยืนยันแก่ผู้คนทั่ว ๆ ไปด้วยว่า พฤติกรรมของมนุษย์แต่ละคนนั้น ย่อมจะไม่รอดพ้นไปจากการสอดส่องดูแลของพระองค์ เพราะพระองค์คือผู้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์จึงย่อมรู้ดีเป็นอย่างยิ่งว่า อะไรคือสิ่งที่มนุษย์กำลังดำเนินอยู่ในชีวิตของเขา ดังนั้นผู้ที่มีจิตสำนึก และมีความเฉลียวฉลาด น่าจะพิจารณาใคร่ครวญ เพื่อให้เกิดความยำเกรง ตักวา และเมื่อความยำเกรงเกิดขึ้นในจิตใจของเขาแล้ว เขาก็จะตอบรับด้วยการเชื่อฟัง และการปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์อย่างแท้จริง

สุเราะฮ์อัลหุญร็อต จบด้วยการที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเปิดเผยถึงสาเหตุที่ของชาวอาหรับกลุ่มหนึ่งที่มุ่งหวังในผลประโยชน์ แต่เอาการเป็นอิสลามมาอ้างบังหน้าสุดท้ายพระองค์

¹ คำถามในอายะฮ์นี้เป็น การปฏิเสธคำกล่าวอ้างของอาหรับชนบทกลุ่มดังกล่าวที่ไปกล่าวยืนยันและสาบานกับท่านนบีว่า พวกเขาเป็นมุอฺมินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง อัลลอฮฺจึงตรัสตอบเป็นการปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพวกเขา และเป็นการปรามพวกเขาอีกด้วย เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในที่เร้นลับและเปิดเผย ว่าคำพูดของพวกเขานั้นเป็นจริงหรือไม่ ?

² อาหรับชนบทกลุ่มดังกล่าวได้มาทวงบุญคุณกับท่านนบีถึงการเข้ารับอิสลามของพวกเขา

³ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงตอบได้เรื่องการทวงบุญคุณดังกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ต่างหากที่เป็นเจ้าของบุญคุณเพราะการอีมานนั้น นับได้ว่าเป็นเนียมะฮ์ และบุญคุณอันใหญ่หลวงที่พระองค์ทรงประทานแก่บ่าวของพระองค์

⁴ แม้ว่าจะอายะฮ์นี้จะเป็นการสนทนากับ อาหรับชนบทเพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า การที่พวกเขามาทวงบุญคุณในการเข้ารับอิสลามกับท่านนบี นั้น แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทีที่ซ่อนเร้นอยู่ในจักรวาลทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการยืนยันต่อคนทั่ว ๆ ไปด้วยว่า กิจการงานทุกสิ่งของมนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมไม่รอดพ้นไปจากการสอดส่องดูแลของพระองค์ ดังนั้น ผู้มีจิตสำนึก น่าจะพิจารณาใคร่ครวญเพื่อให้เกิดความยำเกรงตักวา และเมื่อความยำเกรงเกิดขึ้นในจิตใจของเขาแล้ว ก็จะมีการตอบรับด้วยการเชื่อฟัง และการปฏิบัติอย่างแท้จริง .

อัลลอฮฺ ﷻ ก็บอกกล่าวเรื่องราวของอาหรับกลุ่มนั้นแก่ท่านเราะสูล ﷺ และตั้งสอนพวกเขาให้รู้ความหมายที่แท้จริงของการศรัทธาว่าคืออะไร

แต่ในอีกแง่หนึ่ง อายะฮฺนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอายะฮฺแรกของสุเราะฮฺในแง่ของการปฏิบัติและบรรยายถึงหิกมะฮฺ (วิทย์ปัญญา) ต่าง ๆ ของอายะฮฺอัลกุรอาน โดยในอายะฮฺแรกพระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

(1 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้าหน้า(ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ เถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงไฉน ผู้ทรงรอบรู้”.

(อัลหุญร้อต : 1)

หมายถึงพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในสิ่งที่เร้นลับ ทั้งในชั้นฟ้าและแผ่นดิน รอบรู้ในสิ่งที่นำมาซึ่งประโยชน์และโทษ รอบรู้ในสิ่งที่ควรและไม่ควร รอบรู้ในผลแห่งการกระทำทุก ๆ การกระทำ รอบรู้ในผลแห่งการตัดสินใจทุก ๆ กรณี รอบรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นแก่บุคคลทุก ๆ คน ทุก ๆ ประชาชาติ

จากนั้นในอายะฮฺสุดท้ายพระองค์ ﷻ ตรัสว่า ซึ่งมีความหมายว่า “และอัลลอฮฺ ﷻ ทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ” เป็นการตอกย้ำว่า แท้จริงแล้วพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงเห็นทุกอย่างในสิ่งที่เป็นกรกระทำของพวกเจ้าในสิ่งที่ลับหลังผู้คน และสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึก ไม่มีอะไรที่จะรอดพ้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์ได้แม้จะเล็กเท่าผงธุลีก็ตาม ทั้งในบรรดาชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินทั้งหมด

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ อายะฮฺสุดท้ายของสุเราะฮฺอัลหุญร้อตมีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์แบบกับอายะฮฺแรกของสุเราะฮฺ ในส่วนของการชี้นำจริยธรรมต่าง ๆ ที่ผ่านมา เพราะแท้จริงแล้ว พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงรอบรู้ทุกอย่างที่เป็นสิ่งเร้นลับ ทั้งในบรรดาฟากฟ้าและแผ่นดิน และทรงเห็นอย่างสมบูรณ์แบบในทุก ๆ สิ่งที่เป็นกรกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการละทิ้งการตัดสินใจต่าง ๆ ที่เป็นการล้าหน้าต่ออัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูล และการชักนำมนุษย์ไปสู่การมีจริยธรรมที่ดีทั้งต่อตัวเองและสังคม พระองค์ ﷻ ตรัสว่า :

(18 :)

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และอัลลอฮ์ ﷻ ทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”.

(อัลหุญร็อต : 1)

อายะฮ์ข้างต้นหมายถึง ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ทั้งในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินที่จะหลีกหนี ซ่อนเร้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์ได้ พระองค์ผู้ทรงรอบรู้ แม้จะเป็นสิ่งเล็กเพียงแค่เศษธุลีดินที่ปลิวว่อนอยู่ในอากาศ (ฟากฟ้า) และแผ่นดินของพระองค์ เป็นความรู้ที่ครอบคลุมในทุก ๆ ตารางนิ้วของพื้นที่ทั้งในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน พระองค์ผู้ทรงสร้างและทรงรอบรู้ในทุก ๆ สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ผู้ทรงรอบรู้ถึงอดีตทั้งหมดที่ผ่านมา ปัจจุบัน และอนาคต และทุกสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน จากนั้นพระองค์ก็ทรงตอกย้ำด้วยคำตรัสของพระองค์ที่ว่า ซึ่งมีความหมายว่า และแท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ นั้นทรงเห็นในทุก ๆ การกระทำ พระองค์ทรงมองเห็นถึงสภาพภายนอกแห่งความเป็นอิสลามของพวกเจ้า และสภาพภายในแห่งความศรัทธาของพวกเจ้าอย่างแท้จริง จึงเป็นความสัมพันธ์ที่ลงตัวของอายะฮ์แรกของซูเราะฮ์ และอายะฮ์สุดท้ายอย่างสวยงามและสมบูรณ์แบบเป็นอย่างยิ่ง .

3.9 การกล่าวถึงจริยธรรมในซูเราะฮ์อัลหุญร็อต

3.9.1. การไม่ล้าหน้าอัลลอฮ์และท่านเราะสูลในกิจการงานต่าง ๆ พระองค์ตรัสว่า :

(1 :)

¹ แม้ว่าอายะฮ์นี้จะเป็นการสนทนากับ อหฺหรับชนบทเพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า การที่พวกเขามาทวงบุญคุณในการเข้าอิสลามกับท่านนบี นั้น แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทั้งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจักรวาลทั้งมวล ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการยืนยันต่อคนทั่ว ๆ ไปด้วยว่า กิจการงานทุกสิ่งของมนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมไม่รอดพ้นไปจากการสอดส่องดูแลของพระองค์ ดังนั้น ผู้มีจิตสำนึก น่าจะพิจารณาใคร่ครวญเพื่อให้เกิดความยำเกรงตักวา และเมื่อความยำเกรงเกิดขึ้นในจิตใจของเขาแล้ว ก็จะมีการตอบรับด้วยการเชื่อฟัง และการปฏิบัติอย่างแท้จริง .

ความว่า “โศครุทราชชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้าหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ ﷻ และเราะฮฺสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรง อัลลอฮฺ ﷻ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงไถ่ยืน ผู้ทรงรอบรู้”.

(อัลหุญร็อต : 1)

3.9.2. การไม่พูดเสียงดังกินเสียงของท่านเราะฮฺสูล ﷺ พระองค์ตรัสว่า :

(2 :)

ความว่า “โศครุทราชชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของอันนะบี¹ และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด ﷺ) ยิ่งการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้าก็กับอีกบางคน² เพราะ (เกรงว่า) การงานต่างๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ตัว”.

(อัลหุญร็อต : 2)

3.9.3. การไม่ส่งเสียงรบกวนท่านเราะฮฺสูล ﷺ ในเวลาที่ไม่เหมาะสม

พระองค์ตรัสว่า :

(4 :)

ความว่า “แท้จริง ผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช่สติปัญญา³”.

(อัลหุญร็อต : 4)

¹ คือ เมื่อพวกท่านพูดกับท่านเราะฮฺสูล ﷺ จงลดเสียงของพวกท่านลงและอย่ายกเสียงให้เหนือกว่าเสียงของท่าน

² คือ ขณะที่พวกท่านพูดกับท่านนบี ﷺ อย่ายกเสียงให้ดังเหมือนกับที่พวกท่านพูดระหว่างกัน และอย่าเรียกท่านด้วยชื่อ หรือสมญาของท่านเหมือนกับพวกท่านเรียกระหว่างกัน เช่นเรียกท่านว่า โอ์มุฮัมมัด แต่จงเรียกท่านว่า โอ์ท่านนบี โอ์ท่านเราะฮฺสูล เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน .

³ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงกล่าวประณามอาหรับชาวชนบทที่ไม่มีมารยาทในการเรียกท่านเราะฮฺสูล ﷺ ทางเบื้องหลังห้องหับ ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาภริยาของท่านนบี

3.9.4. การไม่หลงเชื่อข่าวจากคนที่กระทำความป (ฟาลิ) พระองค์ตรัสว่า :

(6 :)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใด ๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จงสอบสวนให้แน่ชัด¹ หาไม่แล้วพวกเจ้าจะก่อเคราะห์กรรมแก่พวกหนึ่ง โดยไม่รู้ตัว แล้วพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้เสียใจในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไป” .

(อัลหุญร็อต : 6)

3.9.5. การเชื่อฟังต่อท่านเราะฮูลและรักในความศรัทธา พระองค์ตรัสว่า :

(7 :)

ความว่า “และพวกเจ้าพึงรู้เถิดว่า ในหมู่พวกเจ้านั้นมีเราะฮูลของอัลลอฮ์ ﷺ อยู่ หากท่านเราะฮูลเชื่อฟังพวกเจ้าในส่วนใหญ่ของกิจการแล้วแน่นอน พวกเจ้าก็จะลำบากกัน แต่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงให้การศรัทธาเป็นที่รักแก่พวกเจ้า และได้ทรงประดับมันไว้ในดวงใจของพวกเจ้า และทรงให้การปฏิเสธศรัทธา และความชั่วช้าและการฝ่าฝืนเป็นที่น่าเกลียดชังแก่พวกเจ้า² ชนเหล่านั้นคือ พวกที่ดำเนินอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง” .

(อัลหุญร็อต : 7)

¹ คือ เมื่อคนชั่วช้า (ฟาลิ) คือ คนที่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจในความซื่อสัตย์และความยุติธรรม นำข่าวมาแจ้งแก่ท่าน ก็จงสอบสวนให้เป็นที่แจ้งชัดแน่นอนเสียก่อน หาไม่แล้วอาจจะก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องนั้น ๆ

² การที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานความโปรดปรานแห่งการศรัทธาให้แก่พวกเจ้า และจะได้ทรงให้มันประดับมันอยู่ในดวงใจและทรงให้การปฏิเสธศรัทธา ความชั่วช้าและการฝ่าฝืนเป็นที่เกลียดชังแก่พวกเจ้านั้น นับได้ว่าเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันยิ่งใหญ่แก่ปวงบ่าวของพระองค์ ﷻ ดังนั้น มุอฺมินทุกคนจะต้องรำลึกถึงบุญคุณอันนี้ .

3.9.6 การไกล่เกลี่ย เมื่อมีการทะเลาะวิวาทกันในหมู่ผู้ศรัทธา พระองค์ตรัสว่า :

(9 :)

ความว่า “และหากมีสองฝ่ายจากบรรดาผู้ศรัทธาทะเลาะวิวาทกัน พวกเจ้าก็จงไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย¹ หากฝ่ายหนึ่งในสองฝ่ายนั้นละเมิดอีกฝ่ายหนึ่ง² พวกเจ้าก็จงปรามฝ่ายที่ละเมิด จนกว่าฝ่ายนั้นจะกลับสู่พระบัญชาของอัลลอฮ์³ ﷻ ฉะนั้น หากฝ่ายนั้นกลับ (สู่พระบัญชาของอัลลอฮ์ ﷻ) แล้ว⁴ พวกเจ้าก็จงประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่ายด้วยความยุติธรรม และพวกเจ้าจงให้ความเที่ยงธรรม (แก่ทั้งสองฝ่าย) เถิด⁵ แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ทรงรักใคร่บรรดาผู้ให้ความเที่ยงธรรม”.

(อัลหุญร็อต : 9)

3.9.7. การประนีประนอมกันระหว่างพี่น้องมุสลิมด้วยกัน พระองค์ตรัสว่า :

....

(10 :)

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นพี่น้องกัน⁶ ดังนั้น พวกเจ้าจงไกล่เกลี่ยประนีประนอมกันระหว่างพี่น้องทั้งสองฝ่ายของพวกเจ้า⁷”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 10)

¹ คือ หาทางให้ทั้งสองฝ่ายยุติข้อขัดแย้งกัน และให้ประนีประนอมกันด้วยความยุติธรรม

² หากฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับการไกล่เกลี่ย และยังคงยืนที่ปฏิบัติตามอารมณ์ของตนแล้ว

³ คือ ปรามฝ่ายที่ไม่ยอมรับการประนีประนอมจนกว่าจะยอมรับข้อตัดสินของอัลลอฮ์ ﷻ และเลิกทั้งการกระทำที่เป็นศัตรูกับอีกฝ่ายหนึ่ง

⁴ คือ ยุติการทะเลาะวิวาทหรือการสู้รบกันแล้ว

⁵ คือ ให้มีการไกล่เกลี่ยด้วยความยุติธรรม ไม่เอนเอียง ไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด และให้ความเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย

⁶ ความเป็นพี่น้องกันในหมู่มุสลิมมุอิมินนั้น ผลที่จะติดตามมาก็คือ ความรักใคร่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือ นี่คือนัยของมุอิมินผู้ศรัทธา ในอายะฮ์เป็นการบ่งชี้ว่าการเป็นพี่น้องกันในอิสลามนั้นเข้มข้นกว่าการเป็นพี่น้องทางสายเลือด หรือวงศ์ตระกูล

⁷ คือ อย่าให้การแตกแยกเข้ามามีบทบาท และอย่าให้การเกลียดชังระหว่างกันเข้ามาสิงสู่อยู่ในหมู่คณะ

3.9.8. การยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ﷻ พระองค์ตรัสว่า :

...

(10 :)

ความว่า “...และจงยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ เกิดเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับ
เมตตา”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 10).

3.9.9. การไม่เยาะเย้ยซึ่งกันและกัน พระองค์ตรัสว่า :

....

(11 :)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่ม
หนึ่ง บางที่ชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย และสตรี
กลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางที่กลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะ
ดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย....”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 11)

3.9.10. การไม่ดำเนินตัวเองและการไม่เรียกขานกันด้วยฉายาที่เจ้าตัวไม่ชอบ

พระองค์ตรัสว่า :

...

(11 :)

ความว่า “... และพวกเจ้าอย่าได้ดำเนินตัวของพวกเจ้าเอง¹ และอย่าได้
เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่า

¹ ที่ว่าอย่าดำเนินตัวเอง ก็เพราะว่าบรรดามุสลิม เปรียบเสมือนเรือรูปร่างเดียวกัน คือ ถ้าคนหนึ่งคนใดดำเนินก็เสมือนกับว่าเขาดำเนินตัว
ของเขาเอง

เป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธากันแล้ว¹ และผู้ใดไม่สำนึกผิด
ชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อุชรรวม² ” .

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 11)

3.9.11. การไม่สงสยผู้อื่นในทางที่ไม่ดี พระองค์ตรัสว่า :

....

(12 :)

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าจงปลีกตัวให้พ้นจากส่วนใหญ่
ของการสงสย³ แท้จริงการสงสยบางอย่างนั้นเป็นบาป⁴.... ”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 12)

3.9.12. การไม่สอดแนม พระองค์ตรัสว่า :

....

(12 :)

ความว่า “ ...และพวกเจ้าอย่าสอดแนม⁵.... ”

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 12)

3.9.13. การไม่นินทาซึ่งกันและกัน พระองค์ตรัสว่า :

...

(12 :)

¹ อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า “ในอายะฮ์เป็นการบ่งชี้ถึงการเรียกชื่อกันด้วยฉายาว่าเป็นพฤติกรรมที่เลวทรามกับการศรัทธานั้นเป็นที่น่า
รังเกียจจะรวมอยู่ด้วยกันไม่ได้

² คือ จะได้รับการลงโทษ

³ จงทำตัวให้ไกลจากการสงสย การไม่ซื่อสัตย์และการนินทาต่อญาติพี่น้อง และมหาชนทั่วไป ที่ว่า “ส่วนใหญ่ของการสงสย” นั้น
เพื่อเป็นการระมัดระวังในทุก ๆ การกระทำดังกล่าว อยู่ริบคว่นในการนินทาคิด แต่จงพิจารณาและสอบสวนหาข้อเท็จจริง
เสียก่อน

⁴ คือ จะได้รับการลงโทษ

⁵ คือ สืบเสาะหรือค้นหาความลับของพี่น้องมุสลิม

ความว่า “...และบางคนในหมู่พวกเจ้าย่านินทาซึ่งกันและกัน¹ คนหนึ่ง
ในหมู่พวกเจ้านั้นชอบที่จะกินเนื้อที่น้องของเขาที่ตายไปแล้วกระนั้นหรือ
พวกเจ้าย่อมเกลียดมัน² และจงยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻเถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ
นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ³” .

(อัลหุญร็อต : ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 12)

3.9.14. การสร้างความรู้จักกันในหมู่มวลมนุษย์ด้วยกัน พระองค์ตรัสว่า :

(13 :)

ความว่า “โอ้มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย
และเพศหญิง⁴ และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่า และตระกูลเพื่อจะได้รู้จัก
กัน⁵ แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮฺ ﷻ นั้น คือผู้ที่มี
ความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า⁶ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้น เป็นผู้ทรงรอบรู้
อย่างละเอียดถี่ถ้วน” .

(อัลหุญร็อต : 13)

3.9.15. การมีศัจจะในคำพูดและการกระทำ พระองค์ตรัสว่า :

¹ คือ อย่างกล่าวถึงความไม่ดีงามของผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่ชอบที่จะให้กล่าวถึงเป็นการลับหลัง

² เป็นการยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบถึงการกินเนื้อที่น้องของเขาที่ตายไปแล้วว่ามันเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใด ดังนั้นการนินทามุสลิม
ด้วยกันจึงเป็นที่น่ารังเกียจยิ่งกว่า และโทษของมันก็ร้ายแรงยิ่งกว่า

³ แก่ผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ สำนึกผิดและกลับเนื้อกลับตัว ในตอนท้ายของอายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุนให้มีการขอภัยโทษ
ชอบให้มีการเสียสละ และสารภาพผิดเพื่อมิให้มนุษย์หมดหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ ﷻ

⁴ คือ ได้สร้างมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน คือ อาดัมและหะวาอ์

⁵ ความแตกต่างระหว่างเผ่า ตระกูล และประชาชาติ หรือความแตกต่างทางด้านภาษา คำพูด ศิวพรรณ ขนบธรรมเนียมประเพณี มิได้
เป็นสาเหตุให้มีการแตกแยกเป็นศัตรูกัน แต่เพื่อให้มีการรู้จักกัน ปรีกษาหารือกัน และร่วมมือกันทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

⁶ คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์นั้น อัลลอฮฺ ﷻเป็นผู้ทรงกำหนด นั่นก็คือผู้ที่มีเกียรติที่สุด ณ อัลลอฮฺ ﷻ คือผู้ที่มีความยำเกรงพระองค์
มากที่สุดผู้ที่รักษาขอบเขต และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์

(14 :)

ความว่า “อาหรับชนบทกล่าวว่เราศรัทธาแล้ว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัดว่) พวกท่านยังมีได้ศรัทธาแต่จงกล่าวเถิดว่เราเข้ารับอิสลามแล้ว เพราะการศรัทธายังมิได้เข้าสู่หัวใจของพวกท่าน และถ้พวกท่านเชื่อฟัง ปฏิบัติตามอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทำให้การงานของพวกท่านค้ยลงแต่ประการใด¹ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ เป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ”.

(อัลหุญร้อต : 14)

3.9.16. การเสียสละในหนทางของอัลลอฮฺ ﷻ พระองค์ตรัสว่ :

(15 :)

ความว่ “แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น ค้ือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ แล้วพวกเขาไม่สงสัยเคลือบแคลงใจ แต่พวกเขาได้เสียสละ ต่อสู้ค้ืนร่นด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาไปในหนทางของอัลลอฮฺ ﷻ จนเหล่านั้แหละค้ือบรรดาผู้สัจจริง”.

(อัลหุญร้อต : 15)

¹ ค้ือ ปฏิบัติตาม โดยเปิดเผย และเร้นลับด้วยความบริสุทธิ์ใจและด้วยการศรัทธาอย่างแท้จริง แล้วคุณงามความดีต่าง ๆ ที่ได้กระทำไปนั้น จะไม่ทำให้การตอบแทนจากอัลลอฮฺ ﷻ ลดน้อยถอยลงแต่ประการใด

² จากลักษณะของมุอิมินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงในอายะฮ์นี้ พอสรุปได้ว่ การอิมาน ค้ือการศรัทธา เชื่อมันที่ถูกซ่อนเร้นไว้ภายใน และอิสลามค้ือการปฏิบัติที่ปรากฏให้เห็น ค้ือการกระทำ

3.10 เนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์อัลหุญร็อต

สุเราะฮ์อัลหุญร็อตถูกประทานลงมาหลังจากสุเราะฮ์อัลมูญาดะละฮ์ เป็นสุเราะฮ์มะคะนียะฮ์ มีอายะฮ์ทั้งหมด 18 อายะฮ์ ถึงแม้ว่าสุเราะฮ์นี้จะมีอายะฮ์น้อย แต่มีความสำคัญทางด้านจริยธรรมมาก เนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์ประมวลไว้ซึ่งข้อเท็จจริงในการอบรมจริยธรรมที่เป็นอมตะไว้มากมาย เป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงไว้สำหรับสังคมที่มีเกียรติ เป็นสุเราะฮ์ที่ทรงคุณค่าทางด้านศีลธรรม จนกระทั่งนักตีฟซีรบางท่านถึงกับให้ชื่อสุเราะฮ์นี้ว่า “*สุเราะฮ์อัลอัคฺล้าก*” หรือ “*สุเราะฮ์จริยธรรม*”

สุเราะฮ์เริ่มด้วยการกล่าวถึงมารยาทอันสูงส่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงชี้แนะ และอบรมสั่งสอนบรรดามุอฺมิน ให้แสดงออกต่อบัพญญ์ดิของพระองค์ ﷻ ต่อคำสั่งของเราะสูลพระองค์

สุเราะฮ์ได้กล่าวถึงมารยาทที่พึงามอีกอย่างหนึ่งคือการลดเสียงในการสนทนา หรือกล่าวถามสิ่งใดกับท่านเราะสูล เพื่อเป็นการยกย่องและให้เกียรติอันสูงศักดิ์ของท่าน เพราะท่านมีฐานะ และตำแหน่งไม่เหมือนปุถุชนธรรมดา จึงเป็นหน้าที่ของมุสลิมจะต้องแสดงออกซึ่งการมีสัมมาคารวะต่อท่าน จะสนทนาใต่ถามก็ต้องกระทำด้วยการยกย่องและให้เกียรติ ดังอายะฮ์ต่อไปนี้ :

(1)

(2)

(3)

(4)

(1-4 :)

ความว่า “*โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้ำหน้า (ในการกระทำใด ๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์ ﷻ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรง อัลลอฮ์ ﷻ เถิด แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบ*

¹ คืออย่าได้เสนอแนะกิจการใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียงหรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ และคำกล่าวของเราะสูลของพระองค์ ﷻ ไม่ว่าข้อเสนอ นั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต หรือเรื่องเกี่ยวกับศาสนา และอย่าได้แสดงความคิดเห็นหรือตัดสินชี้ขาดเรื่องใด ๆ ก่อนที่จะกลับไปทบทวนคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ และคำกล่าวของท่านเราะสูล อายะฮ์นี้ได้กำหนดหลักการที่สำคัญยิ่งของอิสลาม คือข้อชี้ขาดตัดสินในกรณีใด ๆ ก็ตาม เป็นสิทธิเด็ดขาดของอัลลอฮ์ ﷻ แต่เพียงองค์เดียว ไม่มีการท้วงติงหรือวิพากษ์วิจารณ์ในข้อตัดสิน หรือข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้ชี้ขาดตัดสินที่เที่ยงธรรมที่สุด .

รู้ (1) โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของอันนะบี¹ และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยงการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคน² เพราะเกรงว่าการงานต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ตัว (2) แท้จริงบรรดาผู้ที่ลดเสียงของพวกเขา ณ ที่เราะซูลของอัลลอฮ์ ﷺ นั้น ชนเหล่านั้น คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงทดสอบจิตใจของพวกเขาเพื่อความยำเกรง³ สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง⁴ (3) แท้จริงบรรดาผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช่สติปัญญา⁵ (4)”

(อัลหุญร็อต : 1-4)

จากอายะฮ์แรกพระองค์ตรัสถึงการมีมารยาทต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะซูล ซึ่งเป็นมารยาทประจำตัว อายะฮ์ต่อมาพระองค์ได้กล่าวถึงมารยาททั่วไปที่มีผลกระทบต่อผู้อื่น เพื่อเป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงแห่งสังคมที่ดีงาม เป็นอายะฮ์ที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงปรามมุสลิมมิให้ฟัง หรือเชื่อข่าวลือต่าง ๆ จากคนที่กระทำบาป (ฟาสีก) เพราะก็มากน้อยแล้วที่คำพูดเพียงไม่กี่คำที่คนชั่ว คนเลว กล่าวออกมา ต้องกลายเป็นสาเหตุทำให้เกิดโศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่ และก็มากน้อยแล้ว ที่ข่าวคราวที่ได้รับฟังมาโดยไม่มีการสืบสวนสอบสวนให้แน่ชัดเสียก่อน ทำให้เกิดความพินาศล่มจม หรือทำให้เกิดการแตกแยกกันในกลุ่มชนและสังคม ดังคำตรัสของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

(6 :)

¹ คือ เมื่อพวกท่านพูดกับท่านเราะซูลจงลดเสียงของพวกท่านลง อย่ายกเสียงให้เหนือกว่าเสียงของท่านนบี .

² คือ ขณะที่พวกท่านพูดกับท่านนบี อย่ายกเสียงให้ดังเหมือนกับที่พวกท่านพูดระหว่างกัน และอย่าเรียกท่านด้วยชื่อ หรือสมญาของท่านเหมือนกับพวกท่านเรียกระหว่างกันเช่นเรียกท่านว่า โอ้มุฮัมมัด แต่จงเรียกท่านว่า โอ้ท่านนบีของอัลลอฮ์ โอ้ท่านเราะซูล เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน

³ บรรดาผู้ที่ลดเสียงของพวกเขาเมื่ออยู่ต่อหน้าท่านเราะซูล ชนเหล่านั้นอัลลอฮ์ ﷻ ทรงทำให้จิตใจของพวกเขาบริสุทธิ์เพื่อการยำเกรง และเพื่อฝึกจิตใจให้เป็นลักษณะประจำตัว

⁴ คือ ในวันอาคิเราะฮ์

⁵ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงกล่าวประนามอาหรับชาวชนบทที่ไม่มีมารยาทในการเรียกท่านเราะซูลทางเบื้องหลังห้องหับ ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาภริยาของท่านนบี

ความว่า “โอ้บรรดาศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใด ๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จงสอบสวนให้แน่ชัด¹ หาไม่แล้วพวกเจ้าจะก่อเคราะห์กรรมแก่พวกหนึ่ง โดยไม่รู้ตัว แล้วพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้เสียใจในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำ” .

(อัลหุญร็อต : 6)

อายะฮฺต่อมา พระองค์ทรงเรียกร้องให้หาทางปรองดองคืนดีกัน ในระหว่างคูกรณี และให้หาทางเกลี้ยกล่อมฝ่ายที่ละเมิดไม่ยอมปรองดอง และให้กำราบฝ่ายที่ยังคือร้อนฝ่าฝืน ข้อบัญญัติของอัลลอฮฺ ﷻ ดังอายะฮฺที่ว่า :

(9 :)

ความว่า “และหากมีสองฝ่ายจากบรรดาผู้ศรัทธาทะเลาะวิวาทกัน พวกเจ้าก็จงไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย หากฝ่ายหนึ่งในสองฝ่ายนั้นละเมิด อีกฝ่ายหนึ่ง พวกเจ้าก็จงปรามฝ่ายที่ละเมิด จนกว่าฝ่ายนั้นจะกลับสู่พระบัญชาอัลลอฮฺ ﷻ ฉะนั้นหากฝ่ายนั้นกลับ (สู่พระบัญชาของอัลลอฮฺ ﷻ) แล้ว พวกเจ้าก็จงประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่ายด้วยความยุติธรรม และพวกเจ้าจงให้ความเที่ยงธรรม (แก่ทั้งสองฝ่าย)เถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงรักใคร่บรรดาผู้ให้ความเที่ยงธรรม” .

(อัลหุญร็อต : 9)

ในอายะฮฺที่ 11 อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเตือนบรรดามุอฺมินปลื้กตนให้ห่างจากการกระทำที่แสดงถึงการขาดความเป็นผู้ดีมีศีลสัตย์ นั่นคือ อย่าได้เยาะเย้ย คูหมีน คูแคลนใส่ร้ายป้ายสีและประณามผู้อื่น ห้ามมิให้หันตาลับหลัง สงสัย แคลงใจ สอดสายหาความลับของผู้อื่นหรือมองพิน้องมุอฺมินไปในแง่ร้าย พร้อมทั้งได้เรียกร้องมุสลิมมาสู่จริยธรรมและคุณธรรมอันประเสริฐในการเตือน

¹ คือ เมื่อคนชั่วช้า (ฟาสิก) คือ คนที่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจในความซื่อสัตย์และความยุติธรรม นำข่าวมาแจ้งแก่ท่าน ก็จงสอบสวนให้เป็นที่น่าพอใจแน่นอนเสียก่อน หาไม่แล้วอาจจะก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องนั้น ๆ

มิให้นินทาลับหลังกันนั้น อัลกุรอานได้กล่าวปราชญ์ไว้ด้วยสำนวนที่น่าระทึกใจ ปลูกความรู้สึกให้เกิดความหวั่นไหวได้อย่างมหัศจรรย์นั่นคือ ภาพของชายผู้หนึ่ง นั่งอยู่เคียงข้างศพญาติพี่น้องของเขา แล้วถูกบังคับให้กินเนื้อศพที่น่าเบียดด้วยความฝืนใจและสะอิดสะเอียน ดังโองการของพระองค์ ﷻ ที่ตรัสว่า :

(11 :)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ยและพวกเจ้าอย่าได้ตำหนิตัวของพวกเจ้าเอง¹ และอย่าได้เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธากันแล้ว² และผู้ใดไม่สำนึกผิดชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อธรรม³” .

(อัลหุญรูด : 11)

ในอายะฮ์ที่ 12 พระองค์ตรัสว่า :

(12 :)

¹ ที่ว่าอย่าตำหนิตัวเอง ก็เพราะว่าบรรดามุสลิมเปรียบเสมือนเรือรูปร่างเดียวกัน คือถ้าคนหนึ่งคนใดตำหนิก็เหมือนกับว่าเขาตำหนิตัวของเขาเอง

² อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่ ในอายะฮ์เป็นการบ่งชี้ถึงการเรียกชื่อกันด้วยฉายาว่า เป็นพฤติกรรมที่เลวทราม เพราะพฤติกรรมที่เลวทรามกับการศรัทธานั้นเป็นที่น่ารังเกียจจะรวมอยู่ด้วยกันไม่ได้

³ คือ จะได้รับการลงโทษ

ความว่า “ไอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าจงปลีกตัวให้พ้นจากส่วนใหญ่ของการสงสัย¹ แท้จริงการสงสัยบางอย่างนั้นเป็นบาป² และพวกเจ้าอย่าสอแค้น³ และบางคนในหมู่พวกเจ้าย่านินทาซึ่งกันและกัน⁴ คนหนึ่งในหมู่พวกเจ้านั้นชอบที่จะกินเนื้อของเขาคือตายไปแล้วกระนั้นหรือ พวกเจ้าย่อมเกลียดมัน⁵ และจงยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ เถิด แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ⁶” .

(อัลหุญร็อต : 12)

ในอายะฮฺที่ 13 พระองค์ตรัสว่า :

(13 :)

ความว่า “ไอ้มนุษย์ชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง⁷ และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่าและตระกูล เพื่อจะได้รู้จักกัน⁸ แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮฺ ﷻ นั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า⁹ แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ อย่างละเอียดถี่ถ้วน” .

(อัลหุญร็อต : 13)

¹ จงทำตัวให้ห่างไกลจากการสงสัย การไม่ซื่อสัตย์ และการนึกร้ายต่อญาติพี่น้องและมหาชนทั่วไป ที่ว่า “ส่วนใหญ่ของการสงสัย” นั้นเพื่อเป็นการระวังในทุก ๆ การกระทำดังกล่าว อย่ารีบด่วนในการนึกคิดแต่งจึงพิจารณาและสอบสวนหาข้อเท็จจริงเสียก่อน

² คือ จะได้รับการลงโทษ

³ คือ สืบเสาะหรือค้นหาความลับของพี่น้องมุสลิม

⁴ คือ อย่างกล่าวถึงความไม่ดีงามของผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่ชอบที่จะให้กล่าวถึงเป็นการลับหลัง

⁵ เป็นการยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบถึงการกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายแล้วว่ามันเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใด ดังนั้นการนินทามุสลิมด้วยกันจึงเป็นที่น่ารังเกียจยิ่งกว่า และโทษของมันก็ร้ายแรงยิ่งกว่า

⁶ แก่ผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ ﷻ สำนึกผิดและกลับเนื้อกลับตัว ในตอนท้ายของอายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุน ให้มีการขอภัยโทษ ชอบให้มีการเสียสละและสารภาพผิด เพื่อมิให้มนุษย์หมดหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ ﷻ

⁷ คือ ได้สร้างมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน คืออาดัมและหะวาอ์

⁸ ความแตกต่างระหว่างเผ่า ตระกูล และประชาชาติ คือความแตกต่างทางภาษาคำพูด ศิวพรรณ ขนบธรรมเนียมประเพณีมิได้เป็นสาเหตุให้มีการแตกแยกเป็นศัตรูกัน แต่เพื่อให้มีการรู้จักกัน ปรึกษาหารือกัน และร่วมมือกันทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

⁹ คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์นั้น อัลลอฮฺ ﷻ เป็นผู้ทรงกำหนดนั่นก็คือผู้ที่มีเกียรติที่สุด ณ อัลลอฮฺ ﷻ คือผู้มีความยำเกรงพระองค์มากที่สุด ผู้ที่รักษาขอบเขตและสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ ﷻ

อายะฮ์ที่ 15 พระองค์ตรัสว่า :

(15 :)

ความว่า“แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์สูลของพระองค์แล้วพวกเขาไม่สงสัยเคลือบแคลงใจ แต่พวกเขาได้เสียสละต่อผู้คืนรรด้วยทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาไปในหนทางของอัลลอฮ์ ﷻ จนเหล่านั้นแหละคือบรรดาผู้สัตย์จริง”.

(อัลหุญร็อต : 15)

สุเราะฮ์นี้จบลงด้วยเรื่องราวของชาวอาหรับชนบทที่เข้าใจเอาเองว่า การมีอิมานศรัทธานั้น เป็นเพียงวาจาคำพูดที่เปล่งออกมาเป็นการเพียงพอ และพวกเขาได้มาหาท่านเราะฮ์สูลเพื่อลบล้างบุญคุณที่พวกเขาได้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงชี้แจงข้อเท็จจริงของการศรัทธาและการเป็นอิสลาม อีกทั้งได้ทรงบอกกล่าวเงื่อนไขของการเป็นมุอ์มินที่สมบูรณ์ให้ทราบด้วยว่า มุอ์มินที่แท้จริงนั้นจะต้องเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยความศรัทธา มีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ ﷻ องค์เดียว มีการศรัทธาเสียสละในหนทางของอัลลอฮ์ ﷻ และมีการปฏิบัติกิจการงานที่ดีเป็นต้น

สุเราะฮ์อัลหุญร็อต เป็นสุเราะฮ์ที่สูงส่ง และยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงชี้แจงถึงแนวทางในการสร้างสังคมมุสลิม ผู้ศรัทธาในคัมภีร์ของพระองค์และเราะฮ์สูลของพระองค์ ซึ่งเป็นสังคมที่เป็นผลพวงมาจากการยึดมั่น (อะกิดะฮ์) ในอิสลาม และสมบูรณ์แบบไปด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์สูล และนำแนวทางทั้งสองสู่การปฏิบัติทั้งในยามทุกข์ยากและยามสุขสบาย ทั้งในยามเข้มแข็งและอ่อนแอ ทั้งในยามหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหว ทั้งในยามกลางคืนและกลางวัน ทั้งต่อตัวเองและศัตรู ฯลฯ .

บรรดาสุเราะฮ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอัลกุรอานนั้นในแต่ละสุเราะฮ์ล้วนมีความแตกต่างกันทั้งในเอกลักษณ์และพื้นฐาน ทั้งในภาพรวมและข้อปลีกย่อยที่แตกต่างกันออกไป ที่ครอบคลุมถึงการปฏิบัติและข้อปลีกย่อยของอิสลามที่แตกต่างกันไป ในทุก ๆ สุเราะฮ์พระองค์จะคงเนื้อหาที่สามารถเอื้อต่อสุเราะฮ์อื่นได้ ดังนั้นเมื่อเราสามารถสร้างความเข้าใจในเนื้อหาของสุเราะฮ์ต่าง ๆ

¹ จากลักษณะของมุอ์มินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงในอายะฮ์นี้ พอสรุปได้ว่า การอิมาน คือการศรัทธาเชื่อมั่นสิ่งที่ถูกซ่อนเร้น และอิสลาม คือการปฏิบัติที่ปรากฏให้เห็นคือการกระทำ

โดยรวมได้ ก็เท่ากับเราสามารถเข้าถึงได้ทั้งเนื้อหาโดยรวมและปลีกย่อยของอัลกุรอาน เพราะโดยแท้จริงแล้วในทุก ๆ สุเราะฮ์ของอัลกุรอานมีความครอบคลุมของเนื้อหาที่สามารถเอื้อต่อกันได้ ทุก ๆ สุเราะฮ์ จึงเป็นข้อบ่งชี้ หรือความชัดเจนที่ว่า แท้จริงแล้วอัลกุรอานนั้นมีที่มาจากที่เดียวเท่านั้น คือผู้ที่มีความเป็นหนึ่ง ที่ทรงเอกะตลอดกาล พร้อมกันนั้นอัลกุรอานก็ยังมีบริบทในการถูกประทานลงมาที่แตกต่างกันออกไป ตามสถานการณ์ต่าง ๆ เวลาต่าง ๆ และสถานที่ต่าง ๆ ความเพียบพร้อมหรือสมบูรณ์เหล่านี้ แท้จริงแล้วมีอยู่ในทุก ๆ สุเราะฮ์ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบริบทของสุเราะฮ์นั้น ๆ ว่ากล่าวถึงเรื่องอะไร และเราก็สามารถที่จะสัมผัสได้ถึงสิ่งเหล่านั้นอย่างแท้จริง

ในสุเราะฮ์อัลหุญรฺอ์นี่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงบอกกล่าวหรือให้ความกระจ่างถึงพื้นฐานต่าง ๆ และกฎ (กอวาอิด) ข้อควรปฏิบัติที่มั่นคงและชัดเจนแก่ประชาชาติอิสลาม หากพิจารณาใคร่ครวญอย่างละเอียด ก็สามารถพบกับหลักคำสอนของอิสลามที่สมบูรณ์แบบได้อย่างแน่นอน ในสุเราะฮ์นี้ พระองค์ได้ทรงสอนถึงมารยาทต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมารยาทในการอยู่ร่วมกันในสังคมมุอฺมิน ด้วยการมีมารยาทหรือจริยธรรมที่ดีงาม เพราะนั่นเปรียบเสมือนกับอิมานที่แท้จริงที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

สุเราะฮ์อัลหุญรฺอ์นี่ยังมีเนื้อหาที่ครอบคลุมถึงข้อเท็จจริงอีกมากมาย จากบรรดาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องของอะกีดะฮ์ (หลักการยึดมั่นในการศรัทธา) และชะรีอะฮ์ (หลักการเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลาม) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสร้างมนุษย์ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสลับซับซ้อนของหัวใจ และมันสมองที่ลึกลับจนยากที่จะหยั่งถึง ในสุเราะฮ์นี้ยังมีความหมายครอบคลุมไปถึงหลักสูตร ขั้นตอนในการสร้างคน สร้างระเบียบแบบแผน หลักการปฏิบัติในการอบรมสั่งสอน ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักชะรีอะฮ์และการปฏิบัติ ซึ่งครอบคลุมอยู่ในเนื้อหาและอายะฮ์ต่าง ๆ ของสุเราะฮ์นี้ พระองค์ได้ตรัสไว้หลายครั้งด้วยกัน ในสุเราะฮ์นี้ได้กล่าวถึงรูปแบบในการสร้างสังคมของผู้ศรัทธา การเชื่อมโยงติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ต่ออัลลอฮ์และเราะฮ์สุล และวะหฺยู จากกิตาบและสุนนะฮ์ จากนั้นก็ต่อผู้ศรัทธาซึ่งกันและกัน ซึ่งพอที่จะสรุปได้เป็น 2 หัวข้อใหญ่ด้วยกัน

1. สุเราะฮ์นี้ได้บ่งบอกถึงหลักการที่สมบูรณ์ และสร้างความสมบูรณ์ให้กับชีวิตของมุสลิมในการสร้างสังคมที่ประเสริฐ น่ายกย่อง สูงส่ง และปลอดภัยจากข้อตำหนิต่าง ๆ สะอาดจากขวากหนามแห่งญาฮิลียะฮ์ (ความโง่เขลา) เป็นสังคมผู้ศรัทธาที่มีบุคลิกและวิถีแห่งการดำเนินชีวิตที่แตกต่าง เป็นสังคมที่มีกฎเกณฑ์ และดำรงอยู่บนหลักการที่ถูกต้อง

2. การเกิดขึ้นของสังคมแห่งผู้ศรัทธาเป็นผลพวงมาจากความตั้งใจจริง อดทน ทุ่มเท เสียสละ อย่างหนักแน่น และมั่นคงของท่านเราะฮ์สุล ดังคำกล่าวที่ว่า (เป็นหลักคำสอนแห่งอัลกุรอานที่สูงส่งและวิถีแห่งการอบรมของท่านนบีที่เฉลียวฉลาด เพื่อการสร้างและอบรมในสังคม

มุสลิมดังกล่าว มิใช่เป็นเพียงแค่ว่าความคิดเพื่อฝัน ความหวังที่เลื่อนลอย หรือการดำรงอยู่ที่ท่ามกลางจินตนาการที่ไม่เป็นจริง) แต่มันเกิดขึ้นมาได้จากความทุ่มเท ความพยายามที่ต่อเนื่อง การถือปฏิบัติที่จริงจัง และจากความอดทนที่ยาวนาน จากความอดสาหัสดังกล่าว จึงเป็นเสมือนการช่วยเหลือจากพระองค์ที่ทำให้สังคมของมุสลิมเป็นสังคมที่ถูกเลือกสรรหรือสังคมตัวอย่างที่แท้จริง ดำรงตั้งมั่นอยู่บนวิชาความรู้ เพื่อแบกรับสารของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่นำสู่สังคมอย่างมีเกียรติ

ในสุเราะฮ์อัลหุญรูด ชี้นำไปสู่การมีจริยธรรมที่ดีงาม การมีมารยาทที่สูงส่ง ในการสร้างสังคมผู้ศรัทธา ในทุก ๆ อายะฮ์มีความเด่นเฉพาะอายะฮ์ หรือเฉพาะตัวของมันเองในการบ่งบอกถึงมารยาทที่งดงาม เป็นเสมือนหวังโซ่อันหนึ่งจากหลาย ๆ ห่วงโซ่ในการสรรสร้างแนวทางแห่งการละอวะฮ์ (เชิญชวน) สู่อิสลาม แนวทางแห่งการสร้างสังคมของผู้ศรัทธาที่สูงส่ง ที่มีบุคลิกที่โดดเด่น เป็นประโยชน์ต่อสังคม มีวิถีชีวิตที่ดีงาม และมีเกียรติ บอกรวบรวมเรื่องราวของการมีมารยาทที่ดี การศึกษาวิชาความรู้ การมีจริยธรรม การอยู่ในสังคม มารยาทที่จำเป็นต่อมุสลิมต้องปฏิบัติต่อท่านนบี และต่อพี่น้องมุสลิมด้วยกัน และส่วนหนึ่งก็เป็นการบอกรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับชาวอาหรับในยุคสมัยของท่านเราะฮ์ลุล และทัศนคติของพวกเขาที่มีต่ออัลอิสลามและเรื่องราวเกี่ยวกับตางฮ์แห่งสัจจะจากศาสนาของบรรดามุอฺมิน การเปิดโอกาสให้กับชาวอาหรับในการได้เข้ามาในร่มเงาแห่งอิสลามภายใต้ประเทศอิสลาม

ในบรรดาเนื้อหาเหล่านี้ที่มีความเด่นเป็นการเฉพาะ หรือที่เป็นเนื้อหาโดยทั่วไป ก็ยังอยู่ในขอบเขตของการอบรมบ่มให้พวกเขาเป็นผู้ศรัทธาที่ทุ่มเทเสียสละ เพื่อความสูงส่งของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์ลุลของพระองค์ ไม่ล้าหน้าในการงานต่าง ๆ ก่อนที่จะเป็นที่ชัดเจนจากอัลลอฮ์ ﷻ หรือเราะฮ์ลุลของพระองค์ น้อมรับในวะฮฺยูที่มาจากพระองค์ ﷻ คล้อยตามในวิชาการที่ท่านเราะฮ์ลุลได้นำมา หลังจากนั้นก็จะทิ้งในบรรดาสิ่งที่ไม่สาระต่าง ๆ มุ่งมั่นแสวงหาความเป็นเลิศ ความพอพระทัยจากอัลลอฮ์ ﷻ แต่เพียงผู้เดียว

เพื่อเป็นการจำกัดเนื้อหาต่าง ๆ ให้กระชับขึ้น ให้เป็นไปตามเป้าประสงค์ของสุเราะฮ์ พอที่จะสรุปเนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์ได้ดังนี้

1. การมีมารยาทต่ออัลลอฮ์ ﷻ ด้วยมารยาทที่งดงาม มีมารยาทต่อคัมภีร์ของพระองค์ ต่อศาสนทูตของพระองค์ และต่อบ่าวผู้ที่ศรัทธาในพระองค์
2. การมีมารยาทต่อท่านเราะฮ์ลุล การปฏิบัติตามในบุคลิกท่าทางของท่าน แนวทางของท่าน โดยการไม่ส่งเสียงดังต่อท่าน ทั้งที่ตอนท่านมีชีวิตอยู่และเสียชีวิตไปแล้ว และไม่ก้าวล้ำหน้าเกินไปกว่าสุนนะฮ์ของท่าน เพราะวิถีชีวิตของท่านนั้นคือ คำอธิบายแห่งคัมภีร์ของพระองค์ อัลลอฮ์ ﷻ

3. การมีความระมัดระวังจากข่าวสารของผู้ที่เป็นพาสติก (ผู้ที่กระทำบาป) เพื่อจะได้ไม่เกิดฟิตนะฮุ (หายนะ) ต่อสังคม ด้วยการหลงเชื่อในข่าวสารที่เป็นเท็จ
4. หน้าที่ของผู้ที่ศรัทธาที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน เมื่อเกิดมีการขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกัน ระหว่างกลุ่มชนสองกลุ่มจากผู้ศรัทธา นั่นก็คือการไกล่เกลี่ย และตัดสินอย่างเที่ยงธรรม
5. ผู้ศรัทธากลุ่มหนึ่งต้องให้เกียรติต่อผู้ศรัทธากลุ่มหนึ่งด้วยการไม่สร้างความเจ็บปวด คับแค้นใจ คุกคาม เหยียดหยาม เรียกขานกันด้วยชื่อที่ไม่น่าฟัง บอกถึงลักษณะที่ไม่ดี ทรูฏวงศาคุณาญาติ ภาษา สีสิว และแผ่นดินเกิด
6. ให้เกียรติต่อผู้ศรัทธาด้วยกัน โดยการไม่กล่าวใส่ร้ายพวกเขา หรือส่งสัยพวกเขา ในทางที่ไม่ดี ไม่อิจาธิยา
7. เกียรติของมนุษย์กลุ่มหนึ่งต่อมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับความมากน้อยของการศรัทธา หรือการยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ﷻ ชนกลุ่มไหนที่มีการยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ﷻ มาก พวกเขาก็เป็นกลุ่มชนที่มีเกียรติมากในสายตาของอัลลอฮฺ ﷻ
8. การศรัทธาที่แท้จริงนั้นต้องเป็นการศรัทธาที่มีจุดเริ่มต้นมาจากหัวใจ จากนั้นก็ไปสู่การปฏิบัติตน และสู่การปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวัน โดยมีความสอดคล้องพร้อมเพรียงกัน อิมานนั้นมีภาวะที่ขึ้น ๆ ลง ๆ และภาวะอิมานที่อิสลามต้องการนั้นคืออิมานที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หรืออิมานที่มีความสม่ำเสมอ คงที่ มิใช่อิมานที่มีแต่ลดลงอย่างเดียว.